

ΕΤΟΣ ΣΤ'

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΑΡ. 14
293

1932

1) Λαίμης ΠΡΟΑΥΤΟΣ
2) ΠΡΟΑΥΤΟΣ ΛΑΙΜΗΣ
3) Η ΤΗΣ ΖΑΜΒΟΥΛΑ
4) ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ , ΕΣ ΑΜΗΝΟΣ , ΕΣ ΕΠΙΤΡΙΚΟΝ , ΑΜΕΡΙΚΗΣ , ΑΦΡΙΚΗΣ , ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ	ΔΡΧ. 150 80 6 6 30 30	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419
		ΚΥΡΙΑΚΗ 3 'Απριλίου 1932	
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: 'Εν 'Αμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 W. 137 th Str (Apt. 41) New-York city. 'Εν Αιγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie. 'Εν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge		ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ 'Εν 'Αμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» NEW YORK NEWS AGENCY General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY 'Οπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.	

Πολλοὶ ἀναγνώσται μᾶς μᾶς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μᾶς καὶ νὰ ἐγγράφω συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μᾶς, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδόσιν ἐπιταγῶν. Γιά νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, ἡμερολογίων, κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰοσδήποτε τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

ΓΙΟΧΑΝ ΒΟΛΦΓΑΓΚ ΓΚΑΙΤΕ

Μέσα στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, πλῆς τοῦ ποιητῆ καὶ τοῦ ἄλλου καλλιτέχνη πού συνδέουν τὸν ὅλον μετὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ, ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ἄλλοι, οἱ μεγάλοι καὶ ἀσύγχροτοι, τῶν ὁποίων ἡ ἐπίδρασις δὲν περνάει μετὰ τὸ πέρασμα τῆς ἐποχῆς τοῦ, ἀλλὰ ἀπομένει στὴν ἀνθρωπότητα γιὰ νὰ τὴν καθοδηγεῖ καὶ νὰ τὴν βγάξει ἀπὸ τὰ σκοτάδια πού θὰ τὴν σκεπάζουν πάντοτε μετὰ τὴν λήθη τῆς μεγάλης τέχνης.

Οἱ δημιουργοὶ αὐτοὶ, πού παρουσιάζονται σὰν μάτια τοῦ πλῆθους σὰν δυνάμεις τῆς φύσεως, ἀρχίζουν ἀπὸ τοὺς μεγάλους τραγουκούς τῆς ἀρχαίας 'Ελλάδος καὶ συνεχίζονται μετὰ τὸν Δάντη, τὸν Σαίξπηρ, τὸν Τελεντάιους χρονολογικῶς στὴ σειρά αὐτῇ ἔρχεται ὁ Γκαίτε, τὸ ὅποιον τὴ μνήμη τιμῆσε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκατονταετηρίδος τοῦ θανάτου του.

Ὁ Γκαίτε ὅμως βρίσκεται πολλὴν κοντὰ μᾶς καὶ γι' αὐτὸ ἡ σκέψις τοῦ, ζωντανῇ ἀκαμψίᾳ, ἔχει, στὴν ἑρώπη τοῦλάχιστον, τὴν μεγαλύτερη ἐπίδρασις ἀπὸ κάθε ἄλλου ποιητοῦ. Τὸ πνεῦμα τοῦ ποιητοῦ τῆς Βαϊμάρης κατευθύνει σήμερα ὅλη σχεδὸν τὴ διανοουμένη ἑρώπη καὶ τὴν ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἀνεύρεσιν τῶν καλύτερων περρωμένων τῆς.

Ὑπῆρξε ὁ πρῶτος δραματιστὴς τῆς Πανευρώπης, κάποιος δὲ γάλλος κοινός, μιλώντας τελευταῖα γι' αὐτόν, εἶπε ὅτι μόνο, ὅταν οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Γάλλοι κατανοήσουν τὸν Γκαίτε, θὰ γεφυρωθῇ ὁ ῤήνος, θὰ πάψει δηλαδὴ νὰ ὑφίσταται τὸ μῦθος πού χωρίζει τοὺς δύο μεγάλους αὐτοὺς λαούς.

Ὁ Γκαίτε εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπος. Πρῶτος τὸ κατανόησε αὐτὸ ὁ Μέγας Ναπολεὼν, ὁ ὁποῖος, ὅταν συναντήθηκε μὲς τοῦ στὴ Βαϊμάρη, εἶπε: «Ἐγγόριος ἦναι ἄνθρωπος».

Καὶ τὴν ἐποχὴ βέβαια ἐκείνη, ἐλάχιστοι κατανοοῦσαν τὴ σημασίαν τῆς λέξεως ἀνθρώπος, σήμερον ὅμως ἐλάχιστοι εἰν' ἐκεῖνοι πού τὴν ἀγνοοῦν καὶ γι' αὐτὸ ἡ λατρεία τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὸν Γκαίτε, ἀντὶ, ὅπως ἦταν φυσικόν, νὰ μειωθῇ μετὰ τὸ πέρασμα

Ὁ Γκαίτε.

δαίνει γιὰ τὸν ὁ Γκαίτε ἐνόησε ὅτι εἶναι πρῶτα ἑυρωπαῖος καὶ κατόπιν Γερμανός. Κατάλαβε ὅτι ἕνα μεγάλο πνεῦμα δὲν μπορεῖ νὰ περιορισθῇ μέσα σὲ στενὰ σύνορα τῆς πατρίδας τοῦ καὶ ὅτι ἔχει μεγαλύτερες ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν μεγάλη πατρίδα τοῦ, τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὰ κράτη περνοῦν μετὰ τοὺς αἰῶνες, ἡ μεγάλης αυτοκρατορίας ἀνατρέπονται καὶ χάνονται, μὴ ἡ ἀνθρωπότης παραμένει, φωτισμένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν ἐξαεριστῶν τῆς πλασμάτων. Καὶ ποῦς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἀνθρωπότητος, σύμφωνα μετὰ τὸν Γκαίτε;... Ἡ διαρκὴς ἀναζήτησις τῆς ἀληθείας, ἔστω καὶ ἂν δὲν βρισκεται ποτέ.

Ἀναζητῶντας τὴν ἀλήθειαν ὁ ἄνθρωπος, δὲν μπορεῖ νὰ προσδεύσῃ... Ἄμα ὅμως τὴ βοή — ἂν καὶ αὐτὸ δὲν συμβαίνει ποτέ — πρέπει πᾶν νὰ σταματήσει καὶ ν' ἀποτελειωθῇ χωρὶς κανένα σκοπὸν στὴ ζωὴ τοῦ.

Τὴν ἴδιαν ἀλήθειαν ἀναζητεῖ καὶ ὁ Φάουστ, παρουσιάζοντος ἀπὸ τὸν Μεφιστοφελῆ, ὁ ὁποῖος πρόθυμος πάντοτε ικανοποιεῖ καὶ τὸν ἐπιθυμία. Τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ ζητεῖ εἶσι νὰ τὸν κορέσῃ γιὰ νὰ τὸν κάνει δικό του. Μὰ ὁ Φάουστ δὲν χορταίνεται μετὰ τίποτε γιὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν βρίσκεται, ὅπως εἰπαμε, ποῦθεν.

Ἐννομεταξὺ ὅμως ἀναζητῶντας βελτιώνεται διαρκῶς καὶ ὁ ἴδιος καὶ εἶσι ὅταν σὲ τέλος τοῦ ἔργου πέφτει κάτω νεκρός, ὁ Μεφιστοφελῆς κατὰ πλῆθος βλέπει τὰ λάματα τῶν ἀγγέλων νὰ κατεβαίνουν καὶ νὰ παίρνουν τὴν ψυχὴν τοῦ, — τὴν ὁποία τότες προσπάθειες κατέβαλε γιὰ νὰ τὴν κἀν δικήν του — στοὺς οὐρανούς.

Στὸν ἥρωά του ὁ Γκαίτε ἐνσαρκώνει τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸν τοῦ, τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀνικανοποίητον μετὰ τῆς ἐπιθυμίας, πού παύουν πᾶν νὰ εἶναι ἐπιθυμίες ὅμως τῆς ἀγγίξει ἡ πραγματικότης. Στὸ τέλος δὲ τοῦ ἔργου τοῦ θέλει νὰ δειξῇ πὺς μόνον μετὰ τὴν ἀλήθειαν μποροῦμε νὰ λησθώμεν.

Αὐτὴ εἶναι περίπου ἡ βία, ἀπάνω στὴν ὁποία στηρίζεται τὸ ἔργο τοῦ Γκαίτε.

Ἡ ζωὴ τοῦ ὅπως ἀνταξία τοῦ ἔργου τοῦ. Ὅτι ἡμεῖς μποροῦν νὰ προσεγγίσῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἐνδιέφερε. Ἡ τέχνη, ἡ ἐπιστήμη, ἡ ποίησις, ἡ πολιτικὴ... Μετὰ ὅλα καταπιάστηκε καὶ σὲ ὅλα ἀνεδελθῇ, γιὰ τὴν ἀλήθειαν, πραγματικὰ μεγάλος.

ΕΥΡΕΤΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μὴ μένετε πολλὰς ὥρας νηστεύοντες, γιὰ τὴν κατὰ κράτος τὴν ὑγίειν καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα. Ὁ χορὸς εἶναι μὴ ἀκαρπύς, πόλλο ὕπνινος γιὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ ἡ κατὰ κράτος τοῦ θάλατται.

Τὰ καρδία εἶναι ἐπιβλαβὴ σὲ στομάχι.

ΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Δος ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Διπλωματούχου Μοδίστας
ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α

ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ
Ράψιμο
καλλιτεχνικόν
καὶ με γούστο
ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ
Μία ἐπίσκεψις θὰ σᾶς πείσῃ

ΕΝΑ ΚΑΣΕ
ΝΕΟΚΑΛΜΙΝΑ
Θεραπεύει: Γρίππην, κεφαλόπονον, ὀδοντόπονον, ἡμικρανίας, ρευματισμούς, νευρικές διαταράξεις.
ΚΑΤΑΠΑΥΕΙ ΤΟΥΣ ΜΗΝΙΑΙΟΥΣ ΠΕΡΙΠΛΟΚΗΣ.
ΟΔΙΚΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΑΝΕΥ ΟΥΔΕΜΙΑΣ ΠΕΡΙΠΛΟΚΗΣ.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.
Γενικὴ 'Αποθήκη ΤΡΙΑΝΤ. Μ. ΦΟΥΦΑΣ, Κρατίου 11, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 72-19.

ΣΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΛΟΥΤΡΟ ΣΑΣ

Ελαιόλα

ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑ
ΠΕΥΚΗΣ Κ ΕΛΑΤΗΣ

Δυναμώνει τὰ νεύρα.
Ξεκουράζει τὸ σῶμα.
Ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸν ἰδρώτα.
Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΒΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξετίας Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρως Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδῶς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὡραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
'Αριθ. τηλεφ. 80215

ΜΕ ΒΕΟΔΑ ΜΑΣ διενεργεῖται μετὰ καὶ τὰς σοβαρώτερας τῶν κληρονομικῶν καὶ χρεωστικῶν ὑπερβασεων, καθὼς καὶ ἐναντίον τοῦ Δημοσίου, ἐμπορῶν καὶ διεκδικήσεων οἰκοπέδων, ἐδῶς Ἀθηνᾶς 11, ὥραὶ 8-9 καὶ 3-4.

Τὸ ἐκλεκτὸν Κοσμητήριον FEMINA, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 37, ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν Διεύθυνσιν τοῦ Κου Κ. ΓΕΜΕΝΤΖΑΚΗ, σᾶς προσφέρει ἂντι 100 Δραχμῶν μηνιαίως 3 ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ, κοπὴ δὲ καὶ ὀντουλασιὸν ἀπεριόριστον. Ἐγγράφαί καδ' ἐκάστην.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενδόνδρου 27-Ἀθῆναι, Τηλ. 1-68

ΔΕΝ ΒΑΖΩ ΠΟΥΔΡΑ
ΠΑΡΑ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ
ΙΔΟΥ Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΜΟΥ

Δὲν στενοχωροῦμαι πᾶν διὰ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης μου καὶ τὴν λιπώδη ὀψιν μου. Ἐν τούτοις, δὲν μεταχειρίζομαι πούδρα παρὰ μίαν φορά τὴν ἡμέραν. Καμμιὰ γυναῖκα δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ πούδραται συχνότερα, ἐφόσον ἀναμειγνύει στὴν πούδρα τῆς προτιμῆσεως τῆς ὀλίγης ἀφρόκριμα γιὰ νὰ κάμνῃ νὰ κρατῇ. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν περιέχει mousse de crème, ἀκριβὲς εἰς τὴν δόσιν ὅπου χρειάζεται γιὰ νὰ κρατῇ. Τὴν προτιμῶ προσωπικῶς ἀπ' ὅλας τὰς ἄλλας, λόγῳ τοῦ φρέσκου θαυμασίου χρώματος ὅπου δίδει. Καίτοι ἀόρατος, προσκολλάται στὸ δερμά καὶ κρατῇ, παρὰ τὸν ἄνεμον καὶ τὴν βροχὴν, μένει δὲ ἀκόμη ὅταν χορεῖται κανεὶς καὶ ἰδρώνει σὲ μὴ ὑπερθερμασμένην αἰθούσαν.

Ἡ ἀφρόκριμα, τὴν ὁποίαν περιέχει ἡ κρέμα Τοκαλὸν, ἐνεργεῖ ἐπίσης ὡς τονωτικὸν ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τὴν βοηθεῖ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς διεσταλμένους πόρους. 3,000, 000 ἀπὸ τῆς ὁμοιότατης γυναικὸς τοῦ κόσμου χρησιμοποιοῦν κάθε πρωὶ τὴν πούδρα Τοκαλὸν.

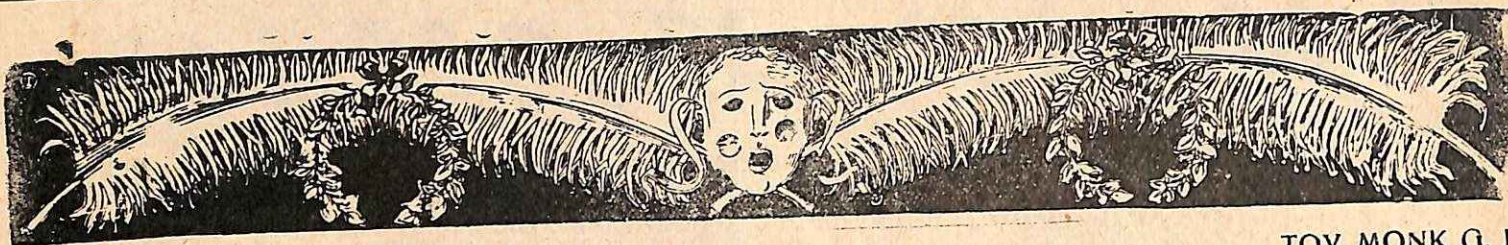
Τὰ συμπαγῇ Τοκαλὸν περιέχουν τώρα mousse de crème. Ἡ πούδρα καὶ τὸ κόκκινον προσκολλῶνται ἄριστα στὸ πρόσωπον. Πρόκειται διὰ κατὰ τὸ νεώτερον, τὸ διαφορετικόν, τὸ καλύτερον.

Α. Π. Ρεμπουτῆκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ & ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ - ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΑΡΙΘ. 18
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ - ΠΟΡΤ - ΜΠΙΓΕ - ΠΟΡΤ - ΦΕ-ΙΤ
ΖΩΝΑΙ - ΣΑΚΚΕΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΑ - ΝΙΣΕΣΣΕΡ
ΒΑΛΙΤΣΑΙ
ΕΙΣ ΜΟΔΕΡΝΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΗΛΑΤΩΜΕΝΑΣ

ΚΟΜΩΤΗΡΙΟΝ
FEMINA
ΑΡ. ΤΗΛ. 68-04: 22-415

ΤΟΥ MONK G. LEWIS

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Λορέντζος ξαναπήρε την άλλη μέρα πολύ νωρίς στο μοναστήρι. Μα η ήγουμενή του απάντησε ότι η κατάσταση της 'Αγνής δεν είχε καλυτερεύσει καθόλου κι' ότι της ήταν αδύνατον να βγεί απ' το κελιά της.

Ο Λορέντζος, ακούγοντας την ήγουμενή να του λέει πως ήταν αδύνατον να ιδεί την αδελφή του, μάνιασε, οδύναξε, έσπασε σε άπειλές, μα δεν κατώρθωσε τίποτε κι' έτσι ξαναγύρισε απιαστος κοντά στο μαρτύριο. Οι δυο νέοι δεν ήξεραν πια τι να κάνουν για να σώσουν την 'Αγνή. Έπειτα από λίγες ημέρες ο Λορέντζος έλαβε μια επιστολή από το θείο του καρδινάλιο και δούλε της Δένης, δια της οποίας τον πληροφορούσε ότι ο Πάπας είχε εκδώσει την απόφασή του κι' απήλλαξε την 'Αγνή από το ράσο της μοναχής...

Τότε οι δυο φίλοι αποφάσισαν να πάει ο Λορέντζος, την άλλη μέρα κιόλας, να ιδεί την ήγουμενή με τη διαταγή του Πάπα στα χέρια και να ζητήσει να του αποδώσει άμεσα την αδελφή του... Μπρός στην διαταγή αυτή, κάθε ευπόδιο και κάθε δυσκολία θα έπεφτε...

Ανακουφισμένος κάπως απ' την ανησυχία που του προκαλούσε η θέσις της 'Αγνής, ο Λορέντζος νόμισε ότι μπορούσε πια ν' απηλυθεί και με τις δικές του υποθέσεις. Πήγε λοιπόν στο σπίτι της 'Ελβίρας, της μητέρας της 'Αντωνίας, η οποία τον δέχτηκε χωρίς δυσκολία, αφού έστειλε προηγούμενος την κόρη της να κλειστή σε μια άλλη κάμαρα.

Όταν ο Λορέντζος δέχθηκε μόνος μαζί της, η δούλη 'Ελβίρα του είπε:

—Μην υποθέσετε πως θέλω να δείγτώ άχαριστη, απέναντί σας και πως ξέχασα τη σπουδαία των υπηρεσιών που μου προσφέρατε... Μα η ύγεια μου χειροτερεύει διαρκώς και καταλαβαίνω πως λίγες είναι ακόμα οι ημέρες μου... Η κόρη μου είναι νέα, άθωα κι' αγνή και τρέμω για το μέλλον της... Έσθε νέοι, ώραίοι και γοητευτικοί, δόν Λορέντζο κι' η 'Αντωνία έχει ψυχή εξαίρετικά ευαίσθητη... Σας έινε μάλιστα θαθεία ευγνώμων για όλα καλά κάνατε για μας... Μα η παρουσία σας με τρομάζει και φοβάμαι πως ολόκληρη τη καρδιά της κόρης μου αίσθημα που θα αποστείλουν τη δυστυχία της ζωής της... Συγχωρήστε με από σας ό,τι της... Συγχωρήστε με από σας ό,τι της... Συγχωρήστε με από σας ό,τι της... Συγχωρήστε με από σας ό,τι της...

Ο Λορέντζος, ως πραγματικό ήρωα, έβλεπε κι' έμεινε βαθιά πως θα δειγνίσει αξίως της εκτιμήσεως που σας έχω...

—'Η ειλικρίνεια σας, απάντησε ο Λορέντζος, με συγκινεί εξαίρετικά. Όσοσο νομίζω ότι τις προσφύλαξε που λάβαίνετε έναντιον μου, θα τις θεωρήσετε περιττές όταν μ' ακούσετε. Το αίσθημα που νοιώθω για την κόρη σας δεν είν' ένα περσπικτικό καρίσιμα, μα μια αγάπη μεγάλη και θαθεία και είμαι αποφασισμένος να την κάνω σύζυγό μου...

—Μα πώς, τον διέκοψε η 'Ελβίρα, αφού ο θεός σας, ο δούξ της Μεδίνας, δεν θα επιτρέψει ποτέ έναν τέτοιο γάμο...

—Έσθε κακά πληροφορημένη, αγαπητή κυρία, αν νομίζετε πως ο θεός μου έχει τις προλήψεις του άλλου κόσμου. Απεναντίας, έχω κάθε λόγο να πιστεύω πως δεν θα εναντιωθεί στο γάμο μου με την κόρη σας... Μα και αυτό να μη συμβεί, είμαι κύριος της τύχης μου και δεν θ' αντίλασσω ποτέ το χέρι της κόρης σας με το δικαίωμα της Μεδίνας.

—Έσθε νέος και μεγαλόκαρδος, μα ξέρω εξ ιδίας πείρας πως η μοίρα δεν...

ευνοεί τους άτακτους γάμους. 'Η μουν κι' εγώ φτώχη και από ταπεινή καταγωγή και παντρεύτηκα τον κόμισα ντε Λας Σιστέρνα παρὰ τη θέληση του πατέρα του... 'Η κατέρα όμως του τελευταίου μας κατεδίωξε όπου κι' αν βρεθήκαμε. 'Ετσι έγιναν αίσθησε στο σώγγο μου, ο οποίος με κατηγόρησε για τη φτώχεια στην ή κατηγόρησε ως αιτία των δυστυχιών του και της καταστροφής του... 'Όσοσο, ήταν καλός κατά βάθος και η αληθινή αγάπη που ένοιωσε για μένα κι' η οποία τον έχε κάνει να θυσιάσει τα πάντα για να μ' ακολουθήσει, νικούσε πάντα το μίσος του...

Ριγόνταν τότε στα πόδια μου, έκτενε τη συνγωγή μου και η μετάνοιά του αυτή μ' έκανε να υποφέρω περισσότερο από τις κατηγορίες του. Με δίδαξε λοιπόν η μοίρα και θέλω να προσφύλαξω την κόρη μου απ' όλες τις δυστυχίες που υπέσχετο εγώ. Γι' αυτό, χωρίς τη συγκατάθεσή του θείου σας, ποτέ δεν ζώ εγώ τουλάχιστον...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □ □

Ο περίφημος 'Ολλανδός φιλόσοφος και 'Ελληνοεπίτης 'Ερασμος. (Σκίτσο του Χολμπίαν)

δεν θα γίνει γυναίκα σας.

Αφού είπε τα λόγια αυτά, πήγε και πήρε από ένα μικρό γραφείο κάποιον κτηνισμένο χειρόγραφο. Τό έδωσε στο Λορέντζο και του είπε:

—Διαβάστε το αυτό!... Έινε στίχοι! Τους βρήκα μετά το θάνατο του συζύγου μου στα χαρτιά του... 'Αν το είχα μάθει νωρίτερα πως τα αισθήματά που διακινεί στους στήθους του αυτούς, θαπνύζαν την ψυχή του, ή θλίψις μου θα με σκότωνε... 'Εγραψα τους στίχους αυτούς όταν έφρευε από την 'Ισπανία για πάντα. Διαβάστε τους για να δείτε τη δυστυχία του.

Ο νέος διάβασε τότε ένα μεγάλο ποίημα, στο οποίο ο ποιητής με παραχαμμένο περιέγραφε τα συναισθήματά της ανιχωρήσεως του απ' την πατρίδα του.

Όταν ο Λορέντζος τελείωσε το διάβασμα, η 'Ελβίρα του είπε:

—Κύριε, δεν έχω πια να σας πω τίποτε κι' ελπίζω πως θα καταλάβετε τους λόγους, οι οποίοι μ' ανάγκασαν να σας πικραλέσω να... 'Εξαναχρίστε εδω...

—Μα ερώτησε: ακόμα, κύριε, και σας αφήνω... 'Αν ο δούξ της Μεδίνας επιδοκιμάσει τον έρωτά μου, μπορώ να ελπίζω ότι θα μου δώσετε τη συγκατάθεσή σας για να γίνω σύζυγος της 'Αντωνίας;

—Θέλω, δόν Λορέντζο, να είμαι ειλικρινής, μαζί σας... 'Εχετε κάνει στην καρδιά της κόρης μου μεγάλη εντύπωση και από φόβο μήπως η εντύπωση αυτή μεγαλώσει ακόμα περισσότερο, είμαι υποχρεωμένη να διακόψω κάθε σκέψη μαζί σας... 'Αν ο δούξ ο θεός σας, σας δώσει τη συγκατάθεσή του, μπορείτε να υπολογίζετε και στη δική μου. 'Αν όχι, μην ελπίζετε τίποτε... Μόλις οι γονείς σας εστιάσουν να ζητήσετε την 'Αντωνία μου σε γάμο, η πόρτα του σπιτιού μου θα σας ανοίγουν διάπλατες την ίδια στιγμή... Μα αν σας ανησυχούν την συγκατάθεσή τους, πρόπε να μην ξαναδώσουμε ποτέ, μολονότι βέ έχετε πάντοτε την ευγνωμοσύνη μου.

Ο Λορέντζος κατάλαβε πως η συνουσία είχε τελειώσει και σηκώθηκε για να φύγει. Φίλησε με σεβασμό το χέρι της δούλης 'Ελβίρας και ξαναγύρισε στο μεγάλο του.

Την άλλη μέρα, ο ήλιος μόλις είχε βγει κι' ο Λορέντζος βρισκόταν κιόλας στο μοναστήρι με τη διαταγή του Πάπα στα χέρια του. 'Η καλόγηρος βρισκόταν στον βόρρο και περνούσε ν' ανυπομονησία. 'Όταν τέλος η ήγουμενή παρουσιάστηκε μπρος στο κελί της, το όποιο ακολουθήσε στον πόνο της να ιδεί άμεσα την 'Αγνή...

Αφού είπε τα λόγια αυτά, πήγε και πήρε από ένα μικρό γραφείο κάποιον κτηνισμένο χειρόγραφο. Τό έδωσε στο Λορέντζο και του είπε:

—Διαβάστε το αυτό!... Έινε στίχοι! Τους βρήκα μετά το θάνατο του συζύγου μου στα χαρτιά του... 'Αν το είχα μάθει νωρίτερα πως τα αισθήματά που διακινεί στους στήθους του αυτούς, θαπνύζαν την ψυχή του, ή θλίψις μου θα με σκότωνε... 'Εγραψα τους στίχους αυτούς όταν έφρευε από την 'Ισπανία για πάντα. Διαβάστε τους για να δείτε τη δυστυχία του.

Ο νέος διάβασε τότε ένα μεγάλο ποίημα, στο οποίο ο ποιητής με παραχαμμένο περιέγραφε τα συναισθήματά της ανιχωρήσεως του απ' την πατρίδα του.

Όταν ο Λορέντζος τελείωσε το διάβασμα, η 'Ελβίρα του είπε:

—Κύριε, δεν έχω πια να σας πω τίποτε κι' ελπίζω πως θα καταλάβετε τους λόγους, οι οποίοι μ' ανάγκασαν να σας πικραλέσω να... 'Εξαναχρίστε εδω...

—Μα ερώτησε: ακόμα, κύριε, και σας αφήνω... 'Αν ο δούξ της Μεδίνας επιδοκιμάσει τον έρωτά μου, μπορώ να ελπίζω ότι θα μου δώσετε τη συγκατάθεσή σας για να γίνω σύζυγος της 'Αντωνίας;

—Θέλω, δόν Λορέντζο, να είμαι ειλικρινής, μαζί σας... 'Εχετε κάνει στην καρδιά της κόρης μου μεγάλη εντύπωση και από φόβο μήπως η εντύπωση αυτή μεγαλώσει ακόμα περισσότερο, είμαι υποχρεωμένη να διακόψω κάθε σκέψη μαζί σας... 'Αν ο δούξ ο θεός σας, σας δώσει τη συγκατάθεσή του, μπορείτε να υπολογίζετε και στη δική μου. 'Αν όχι, μην ελπίζετε τίποτε... Μόλις οι γονείς σας εστιάσουν να ζητήσετε την 'Αντωνία μου σε γάμο, η πόρτα του σπιτιού μου θα σας ανοίγουν διάπλατες την ίδια στιγμή... Μα αν σας ανησυχούν την συγκατάθεσή τους, πρόπε να μην ξαναδώσουμε ποτέ, μολονότι βέ έχετε πάντοτε την ευγνωμοσύνη μου.

Ο Λορέντζος κατάλαβε πως η συνουσία είχε τελειώσει και σηκώθηκε για να φύγει. Φίλησε με σεβασμό το χέρι της δούλης 'Ελβίρας και ξαναγύρισε στο μεγάλο του.

Την άλλη μέρα, ο ήλιος μόλις είχε βγει κι' ο Λορέντζος βρισκόταν κιόλας στο μοναστήρι με τη διαταγή του Πάπα στα χέρια του. 'Η καλόγηρος βρισκόταν στον βόρρο και περνούσε ν' ανυπομονησία. 'Όταν τέλος η ήγουμενή παρουσιάστηκε μπρος στο κελί της, το όποιο ακολουθήσε στον πόνο της να ιδεί άμεσα την 'Αγνή...

Αφού είπε τα λόγια αυτά, πήγε και πήρε από ένα μικρό γραφείο κάποιον κτηνισμένο χειρόγραφο. Τό έδωσε στο Λορέντζο και του είπε:

—Διαβάστε το αυτό!... Έινε στίχοι! Τους βρήκα μετά το θάνατο του συζύγου μου στα χαρτιά του... 'Αν το είχα μάθει νωρίτερα πως τα αισθήματά που διακινεί στους στήθους του αυτούς, θαπνύζαν την ψυχή του, ή θλίψις μου θα με σκότωνε... 'Εγραψα τους στίχους αυτούς όταν έφρευε από την 'Ισπανία για πάντα. Διαβάστε τους για να δείτε τη δυστυχία του.

Ο νέος διάβασε τότε ένα μεγάλο ποίημα, στο οποίο ο ποιητής με παραχαμμένο περιέγραφε τα συναισθήματά της ανιχωρήσεως του απ' την πατρίδα του.

Η υποκριτική ιερωμένη πήρε τότε ύφος απελπισμένο και του απάντησε ότι η κατάσταση της νέας χειροτέρευσε από στιγμή σε στιγμή κι' ότι οι γιατροί απαγόρευαν αυστηρά σε όλους να τη βλέπουν, γιατί κινδύνευε η ζωή της.

Τότε ο Λορέντζος, χωρίς να πιστέψει τίποτε απ' αυτά έδωσε και της έδειξε τη διαταγή του Πάπα και άξιωσε να του παραδώσει άμεσα την αδελφή του, σε όποια κατάσταση κι' αν βρισκόταν.

Η ήγουμενή πήρε το χαρτί που της έδωσε ο Λορέντζος, με μόλις έριξε ένα βλέμμα σ' αυτό, το προσωπίο της υποκρισίας που φορούσε ως τη στιγμή εκείνη έπεσε και μια τρομερή όργη απλώθηκε στη μορφή της.

Κότταζε το Λορέντζο με μάτια κατακόκκινα και γεμάτα φευρία, έβλεπε κατακόκκινη και ενώ τα χείλη της έτρεμαν, είπε με φωνή πνιγμένη:

—Χωρίς άλλο, κύριε, η διαταγή είνε κατηγορηματική, μα δεν μπορώ να την έκτελέσω, γιατί αυτό δεν είναι δυνατό από μένα.

Ο Λορέντζος θέλησε κάτι να πει, μα η ήγουμενή τον διέκοψε και εξακολούθησε:

—Σας επαναλαμβάνω, κύριε, ότι δεν εξαρτάται πια από μένα η έκτέλεση αυτής της διαταγής. Σας λυπούμαι, επειδή είσθε ο αδελφός της 'Αγνής, και δεν ήθελα παρά να σας αποκαλύψω σιγά-σιγά την τρομερή αλήθεια.

Λοιπόν η 'Αγνή πέθανε την περασμένη Παρασκευή.

Ο Λορέντζος, αποσβολωμένος από φρίκη, ακούγοντας τα λόγια αυτά, Μα συνήλθε άμεσα, γιατί δεν του χρειάστηκε πολλή ώρα για να πεισθεί ότι η ήγουμενή του έλεγε ψέματα.

Χλωμός τώρα κι' αυτός από τη λύσσα του, προχώρησε προς το κελιά του...

—Πώς! φώναξε με παραφορά, πρό πέντε ακόμα λεπτών, με βεβαιώνετε πως είνε ζωντανή και τώρα μου λέτε πως πέθανε; Θέλω να τη δω άμεσα και θα τη δω!... 'Ολες η υπεκφυγές σας δεν θα χρησιμεύσουν σε τίποτε.

—Σας όρκίζομαι στο Θεό που μας κρίνει, απάντησε η ήγουμενή επισβολωμένη, ότι η αδελφή σας πέθανε! Και ποιά συμφέρον, σας παρακαλώ, θα είχα να κρατήσω κοντά μου αυτή τη διεσφαμένη; 'Όταν θα μάθετε όλα της τα εγκλήματα, θα νοιώσετε ευχαρίστηση, γιατί ο θάνατός της διευκόλυνε τον εξιλασμό της... 'Αρρώστησε την περασμένη Τρίτη, κι' η αρρώστεια της συνοδεύταν από αλλόκοτα συμπτώματα... Μα αυτή αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

—Αρρώστησε να μας αποκαλύψει την άσχημη της...

όπισθοχωρείτε από φρίκη... Τό πρόσωπό σας δεν εκφράζει καμιά έκπληξη, καμιά αγανάκτηση... 'Η άμυγδα της σας φέρνει αδιάφορο; 'Εξακολουθείτε, μετά την προμερή αυτή αποκάλυψη, να την αγαπάτε; Πάντως εγώ δεν είμαι εις θέσιν να έκτελέσω τη διαταγή που μου διαδίδάτε, από όσο ψηλά κι' αν προέρχεται αυτή...

Και αρχίζοντας τον 'Εσταυρωμένο που κρεμόταν στο στήθος της, τον ύψωσε και είπε με φωνή που έπαλλε από όργη.

—Ο Χριστός να ξεράνη το χέρι μου που αγγίζει αυτή τη στιγμή το Σταυρό του. Αν η αδελφή σας δεν ενταφιάσθη πρό τριών ημερών.

Έπειτα, φέρνοντας τον 'Εσταυρωμένο στο στόμα της, τον έφίλησε, και, γυρίζοντας τη ράχη της προς το Λορέντζο αποτραβήχτηκε στο εσωτερικό της μονής.

Ο Λορέντζος έφυγε συντριμμένος από τον πόνο του. Μα εκείνος, το όποιον ο πόνος έφρασε στα βία της τρέλλας, όταν έμαθε τι συνέβη, ήταν ο δόν Ραυμόνδος. 'Αρνήθηκε απόλυτως να παραδεχθεί ότι η δυστυχισμένη 'Αγνή είχε πεθάνει και τίποτε, μα έ...

πολύτως τίποτε, δεν τον έκανε να έγκυαλει την ιδέα του ότι ήταν ζωντανή.

Στ' αυτή του Λορέντζου όμως αντηγόρησε ακόμα ο τρομερός όρκος της ήγουμενής και, μολονότι πίστευε πως η αδελφή του είχε πέσει θύμα κάποιας καταχρονίας μηχανορραφίας, δεν άφησε να συνηθιστεί στην ιδέα ότι δεν θα την ξανάβλεπε ποτέ...

Μονάχα ο Ραυμόνδος διατηρούσε ακόμα την ελπίδα ότι θα ξανάβλεπε μια μέρα την 'Αγνή...

VI

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Και ως ξαναγυρίσουμε τώρα στον μοναχό 'Αμβρόσιο, τον οποίο αφήσαμε στην άγκυρα της Μαρτίλης.

Μόλις αποσπάστηκε από τα χέρια της, αισθάνθηκε όλη τη φρίκη κύτου που είχε κάνει... Είχε γίνει επίορκος και αν ανεχόταν το σφάλμα του, ή πιο τρομερές τιμωρίες τον περίμεναν.

Η Μαρτίλη έμεινε τώρα, ακίνητη καθώς ήταν, με πτώμα...

Μια ολόκληρη ώρα έμειναν έτσι, ακίνητοι, αμίλητοι, απολιθωμένοι.

Η Μαρτίλη συνήλθε πρώτη. Γλύστρησε κοντά στο μοναχό, του πήρε τα χέρια και κόλλησε σ' αυτά τα φλεγόμενα χείλη της.

—'Αμβρόσιε, μπόρσε με φωνή γλυκειά. 'Αμβρόσιέ μου!...

Ο μοναχός ανασήκωσε, ακούγοντας αυτή τη φωνή.

—'Ακολουθεί

—'Ακολουθεί

—'Ακολουθεί

—'Ακολουθεί

—'Ακολουθεί

—'Ακολουθεί

—'Ακολουθεί

—'Ακολουθεί

—'Ακολουθεί

—'Ακολουθεί

—'Ακολουθεί

—'Ακολουθεί

—'Ακολουθεί

—'Ακολουθεί

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Τά καλά του κολυμπιού. "Όπου οι κολυμβητάι δεν προσβάλλονται από φυματίσι. Μία περίεργη αρρώστεια. 'Ασθενείς που νομίζουν ότι φωλιάζουν στο σώμα τους διάφορα ζώα. 'Η ευεργετική επίδρασις της μουσικής. Πώς κατασκευάζουν το βούτυρο στο Μαρόκο, κ.τ.λ.

Ο 'Αγγλος ιατρός Κέθιστον, ο όποιος καταγίνεται συστηματικά με τη μελέτη των διαφόρων ασθενειών και των αφορμών που τις προκαλούν, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι κολυμβητάι μένουν άρροσθήτοι από τη φυματίσι.

Δύο είνε οι λόγοι, οι όποιοι, κατά τον ξένο επιστήμονα, προφυλάσσουν τους κολυμβητάς από την επάρρη νόσο. Πρώτον η μεγάλη άσκησις και τόνωσις των πνευμόνων, η όποια προκαλείται από τις επανειλημμένες και συνεχείς κινήσεις. Και δεύτερον η ευεργετική επίδρασις του ιωδίου της θαλάσσης, το όποιο ελκωρεί μέσα στο σώμα απ' όλους τους πόρους του και αποτε...

πλισμένο με χαυλίδοντες, με τους όποιους κατασπαράσσει ελάφια, άγριοχοίρους και κάποτε και τίγρεις.

Κάτοιο Ζωολογικό Μουσείο της περιφέρειας ζήτησε να αποκτήσει ένα απ' αυτά τα περιεργά ζώα, αλλά οι χωριοί δεν κατόρθωσαν να πιάσουν κανένα, επειδή τα φοβόνταν πάρα πολύ και δεν μπορούν με κανένα τρόπο να τα πλησίσουν.

Οι Μαρκοίνοι χρησιμοποιούν έναν πολύ περίεργο τρόπο για την κατασκευή βούτυρου.

Σφάζουν στην άρχη μια γίδα, παίρνουν το δέρμα της και, αφού το γυρίσουν με τις τρίχες προς τα μέσα, το γεμίζουν έπειτα με γάλα. 'Υστερα κλείνουν το άνοιγμα από πάνω και κρεμούν το άσπ σ' ένα δέντρο, όπου αρχίζουν να το χτυπούν δυνατά με χοντρά ραβδιά μέχρις ότου το γάλα μεταβληθεί σε βούτυρο. Στο μεταξύ δημιουργείται η θερμότητα που θα του υπαγορεύσει η έπιστήμη του.

Έχει παρατηρηθεί και εξακριβωθεί ότι η μουσική εξαλείφει ευεργετική επίδρασι στον άνθρωπο, κυρίως επί της άναπνοης και της κυκλοφορίας, αλλά και επί των άλλων λειτουργιών του. Θυμάται είνε πρό πάντων τα αποτελέσματα που έχει η μουσική ως προς τη μνήμη του ανθρώπου. Και οι πιο άμνημονες ακόμα όταν ακούνε μουσική, ξανα...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ένα πρωί, στο δάσος της Άμπου-
ζ, δύο νέα κορίτσια είχαν χάσει το
δρόμο τους και περιπατούσαν να τον
βρουν.

Η νεώτερη, απ' τις δύο κοπέλλες
δεν φοβόταν καθόλου και μάλιστα γε-
λοῦσε για την περιπέτειά τους. Ἀλ-
λά η μεγαλύτερη δεν έβρισκε τον ἄ-
νιστρο της και τον φόβο της.

Καί η μικρότερη την πείραζε, λε-
γώντας:

— Γιατί τάχα δεν είσαι ευχαριστη-
μένη που χαθήκαμε στο δάσος; Δεν
είναι κάτι σαν παραμύθι; Για κύτταζε
γύρω σου... Βλέπεις αυτό το δέντρο
με τα γυρτά κλαδιά; Στον κορμό του
μέσα κατοικεί μια νεράιδα... Καί το
έτσι που πέσαμε εκεί κάτω, είνε χω-
ρίς άλλο μια βασιλοπούλα που την
μεταμόρφωσε μια κακιά μάγισσα...

— Θεέ μου, έκανε η μεγαλύτερη
κόρη, μην τὰ λέτε αυτά, βασιλοπού-
λα μου. Φοβάμαι...

— Έτσι είνε, είπε η άλλη, το δά-
σος αυτό είνε μαγεμένο... Ποιος ξέ-
ρει!... Ἴσως κι' εμείς μεταμορφωθού-
με ἔξωφα σε ζώα.

— Βασιλοπούλα μου, φώναζε η με-
γαλύτερη, μή με κάνετε να τρελλα-
θώ!...

— Μή φοβάσαι, καλή μου φίλη, εί-
πε η μικρότερη... Δεν θὰ προστάσου-
με να πάθουμε κανένα κακό, γιατί
χωρίς άλλο θὰ προβάλλει ἔξωφα μπρο-
στά μας τ' ανεξεπλήρωτο βασιλόπουλο
να μας σώσει. Ὅπως σ'α παραμύθια.
Καί ποιος ξέρει;... Ἴσως ἐρωτευθῇ
καμιά από μας...

— Έσας βέβαια, βασιλοπούλα μου.
Ἐγώ δεν είμαι παρά μια ἀπλή σας
ἀκόλουθος...

— Ποιος ξέρει!...

Ἐξάφνα, εκείνη τή στιγμή ἀκού-
στηκε θρόνος... Ἡ δύο νέες γύρισαν
και εδαν ἕνα ὠραίο ξανθό παλληκάρι,
το ὁποῖο προχωροῦσε κάτω ἀπό τὰ
δέντρα, ὀδηγώντας ἕνα μαῦρο ἄλογο.

Τώρα ὁχι μόνο η ἀκόλουθος, ἀλλά
κι' ἡ ἴδια ἡ βασιλοπούλα φάνηκε ἄ-
νιστρο, κυττάζοντας τὸν νέο ἄνθρω-
πο, ὁ ὁποῖος φοροῦσε ἕνα κοστούμι
ἀπὸ βελούδο πράσινο, πολὺ ἀπλό, ἁλ-
λά καί κομψό. Μόλις εἶδε τίς δύο κό-
ρες, ἐπετάχυνε τὸ βήμα του ἀλόγου
του κι' ἔταν ἔφτασε κοντά τους, τίς
χαϊρότησε με μιὰ θαυμά ὑπόκλιση.

— Εἰσαι, κυρίες μου, εἶπε, ἕνας κυ-
νηγός, ὁ ὁποῖος χάθηκε μέσα στὸ δά-
σος. Ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τοὺς συν-
τρόφους μου και τώρα δεν μπορῶ νὰ
τοὺς βρῶ. Μπορεῖτε ἐσεῖς, κυρίες μου,
νὰ μοῦ δείξετε τὸν δρόμο; Ποιὸ μο-
νοπάτι πρέπει να πάω, γιὰ νὰ βρῶ
στὸ μεγάλο δρόμο;

Ἡ φωνή τοῦ ἀνθρώπου ἦταν γλυ-
κειά, σοβαρή κι' εὐγενική, πράγμα
ποῦ ἔκανε τίς δύο νέες ν' ἀναστήσουν
ἀμέσως τὸ θάρρος τους.

Ἡ ἀνώνυμη μιλῶσα ἀπευθυνόμενος
καί στίς δύο, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἦ-
σαν καρφωμένα ἐπίμονα στή μικρό-
τερη, τὴν ὁποία κύτταζε με θαυμασ-
μό, πού δεν μπορούσε νὰ τὸν ἀποκρίνη.

Μὰ ἦταν ἀλήθεια πεντάμορφη ἡ
μικρή. Ἦταν λεπτοκαμωμένη κι' εἶ-
χε ἕνα πρόσωπο με τέλεια χαρακτηρισ-

ριστικά. Τὰ μάγουλά της ἦσαν ὠχρό-
λευκα και τὸ πᾶλλευκο μέτωπό της
στεφανωνόταν ἀπὸ θαυμάσια μαύρα
μαλλιά.

Τὰ γαλανά της μάτια ἔλαμπαν σὺν
πολύτιμα ζαφείρια κι' εἶχαν μιὰ ἐκ-
φρασι πολὺ γλυκειά. Τὸ στόμα της
ἐμιλοῦσε σὺν νὰ τὸ εἶχε ζωγραφίσει
κάποιος μεγάλος ζωγράφος.

Τὸ σῶμα της
τέλως ἀπέπνεε μιὰ
ἀπειρη χάρι, ἐπι-
βλητική συγγένως
καί ντροπαλή.

— Ἀλλοίμονο, κύ-
ριε, ἀπάντησε, κι' ἐ-
με'ς δοισκόμεστε
στὴν ἴδια θέσι μ'
ἐσας. Κι' ἐμεῖς ἔ-
χουμε χάσει τὸν
δρόμο.

— Τότε, εἶπε ὁ
νέος, σὰς παρακα-
λῶ, δεχθῆτε νὰ σὰς
βοηθῶω γιὰ νὰ
βγῆτε ἀπὸ τὸ δά-
σος... Ὅθὰ προσπα-
θῶω νὰ σὰς φανῶ
χρήσιμος ὅσο μπο-
ρῶ. Ἐπιτρέψατε ἔ-
μου νὰ μὴ σὰς ἄ-
φήσω μόνες.

Καί, λέγοντας τὰ
λόγια αυτά, ὁ ἄ-
γνωστος ὑποκλίθηκε με σεβασμὸ, ἐνῶ
ἡ νεώτερη ἀπ' αὐτὲς τοῦ ἀπαντοῦσε
ἐνθαρσυντικά μ' ἕνα χαμόγελο.

— Έτσι κι' οἱ τρεῖς τῶνα, προσπαθοῦ-
σαν νὰ βρουν μιὰ διέξοδο γιὰ νὰ βγοῦν
ἀπ' τὸ δάσος, ἀλλὰ τοῦ κᾶκου...

Ἡ νεώτερη, πῆγαινε μπροστά, σένον-
τας τὸ ἄλογό του και παραμερίζοντας
τὰ κλαδιά τῶν δέντρων, γιὰ νὰ περ-

νοῦν ἐλεύθερα τὰ δύο κορίτσια.

Γιὰ μιὰ στιγμή τὸ φῶμα της μι-
κρότερης ἔμπλεε σ' ἀγκάθια. Καί
τότε ὁ νέος γονάτισε μπροστά της
καί μ' εὐλάβεια και με μεγάλη προ-
σοχή κατόρθωσε νὰ τὸ ξεμπλέξει...

Ἡ νέα κόρη τὸν εὐχαρίστησε με
τὴν γλυκειά της μελωδική φωνή και,
καθὼς ἐκείνος σηκώθηκε ὀρθος, τὰ
βλέμματά τους συ-
ναντήθηκαν ἀπὸ πολ-
λὸ κοντά. Καί τότε
κοκκίνησαν κι' οἱ
δύο.

Χωρὶς ἄλλο ἐκεί-
νη τή στιγμή θὰ
εὐχόταν κι' οἱ
δύο μέσα σ'α βόθρ
της καρδιάς τους,
νὰ μὴ φύγουν τόσο
γρήγορα ἀπὸ τὴ μα-
γεμένο ἐκεῖνο δά-
σος.

Ἐξάφνα, φωνὲς
ἀκούστηκαν, φωνὲς
γνωρὲς, τόσο γιὰ
τίς νέες κόρες, ὅσο
καί γιὰ τὸν ὠραίο
ἀγνωστο.

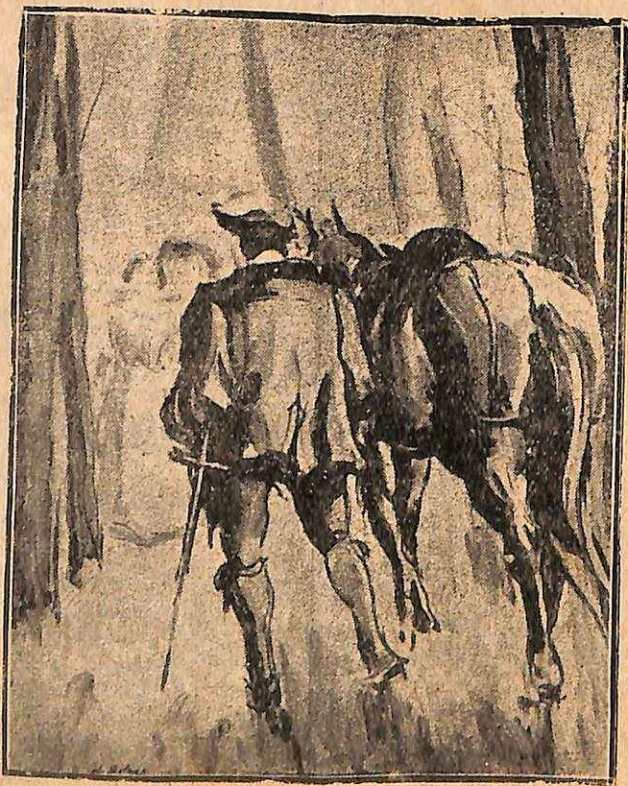
— Ἐπὶ τέλος, κύ-
ριε, εἶπε ἡ μικρή,
μὲ μιὰ λύπη πού
δεν μπορούσε νὰ
τὴν κρύψει, μὰς βοή-
θησε ὁ φίλος μας κι' οἱ δικοί σας. Μοῦ
φαίνεται ὅτι κι' ἐσεῖς κι' ἐμεῖς ἔνα-
θόχαμε πεῖα τὸν δρόμο μας...

— Ἀλλοίμονο, κυρία μου, εἶπε ὁ
νέος. Χαίρουμαι γιὰ σὰς και λυπάμαι
γιὰ μένα. Δεν ἤθελα τόσο γρήγορα νὰ
με χωρίση ἡ φθονερὴ Μοῖρα ἀπὸ
σὰς...

Τὴν χαϊρότησε με λύπη κι' ἔφραζε

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸλμησε και τὴς
φίλησε τὸ χέρι.

Ἐνα ξανθὸ παλληκάρι προχωροῦσε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, ὀδηγῶν-
τας ἕνα ἄλογο...

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

γρήγορα-γρήγορα, σὺν νὰ μὴν ἤθελε
νὰ τὸν ἰδῇ κανέναν ἀπὸ τοὺς φίλους
του κοντὰ στίς δύο ἐκεῖνες νέες.

Ἰότερα, ὅταν κρύφτηκε κάπως
ἀπὸ τὰ πυκνά δέντρα, σταμάτησε και
κύτταξε κρυφὰ τὴν ὁμορφὴ μαυρο-
μαλλοῦσα πού ἀπομακρυνόταν.

Καί σκέφτηκε:

— Γιατί νὰ μὴν εἶνε δυνατόν νὰ
στολισθῇ με μιὰ κορὼνα βασιλική
τὴ ὠραία της μέτωπο; Γιατί νὰ μὴν
ἔχη γεννηθεῖ βασιλοπούλα;

Καί δὲν ἤξερε πῶς κι' αὐτὴ καθὼς
προχωροῦσε, συλλογιζόταν:

— Γιατί νὰ μὴν εἶνε γιὸς βασι-
λῆς;

Ἡ νέος ἀπομακρύνθηκε ἀπ' αὐτοὺς
ποῦ τὴν ἀναζητοῦσαν και προχώρησε
πάλι πρὸς τὸ δάσος πού δάσος.

Χωρὶς ἄλλο, σκέφτηκε, ἡ χαρι-
τωμένη αὐτὴ κόρη θὰ ἔρχεται στὸ δά-
σος γιὰ νὰ συναντήσῃ κάποιον ἄνθρω-
πο. Οἱ γονεῖς της δεν θὰ τὴς
ἐπιτρέπουν νὰ τὸν βλέπῃ κι' ἔρχεται
ἐδῶ μαζὺ με τὴν ἀκόλουθό της γιὰ
νὰ τὸν συναντᾷ. Εὐτυχισμένοι ὅσοι ἄ-
γαποῦν!... Ἐγώ, δεν ἔχω τὸ δικαίω-
μα ν' ἀγαπῶ... Εἶμαι ὑποχρεωμένος
νὰ παντρευθῶ γιὰ πολιτικούς λόγους.

Θεέ μου!... Δῶσε στή μαυρομαλλοῦσα
γλυκασιά τὴν εὐτυχία πού λαχτα-
ρεῖ. Δῶσε της αὐτὴν πού ποθεῖ ἡ
καρδιά της... Κι' ἐγώ...

Τὰ ὠραία μάτια τοῦ νέου γεμίσαν
δάκρυα.

Καί ψιθύρισε μονολογώντας με πό-
νο:

— Ἐγὼ εἶμαι βασιλῆς. Καί σ' ἕνα
βασιλῆα δεν ἐπιτρέπεται ν' ἀγαπᾷ.
Οἱ βασιλῆδες δεν ἔχουν σπίτι, ἔχουν
παλάτια... Δεν ἔχουν φίλους, ἔχουν
ὕπουρους κι' ἀνιόκλητα. Δεν ἔ-
χουν γυναῖκα, ἔχουν σὺν πλῆθος
ἐπιβόλων τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου.

Λεὺς της Σκωτίας, δεν ἔχω τὸ δι-
κάιο. Δεν ἔχω τὸ πῶς φωνὸς θνη-
τῆς γυναῖκα πού μὲ δικαίωμα νὰ πάρω
σὺν τῆς πατρίδος μου μὲ ἐπιβόλ-
ται νὰ παντρευθῶ με τὴν κόρη τοῦ
βασιλέως της Γαλλίας, τὴν ὁποία δεν
ἔχω καθόλου. Ἀκόμα ὅμως δεν πα-
ρουσιάστηκε σὸ βασιλεῖ. Θέλω προ-
ηγουμένως ν' ἀναβῶω λίγο. Θέλω νὰ
γάρῶ λίγο τὴν ἐλευθερία και τὸν ἥ-
λιο της Γαλλίας... Ἡ Σκωτία μοῦ
εἶνε βέβαια ἀναπηθή, ἀλλὰ εἶνε ἕνας
τόπος πολὺ μελαγχολικός και πάντα
σχεδὸν σκεπασμένος με ὁμίλη.

Καί με τίς σκέψεις αὐτές, ὁ νε-
ρὸς βασιλῆς της Σκωτίας προχωροῦ-
σε σιγὰ-σιγὰ στὸ δάσος. Ἐτσι ἔφτασε
σ' ἕνα μέσο-ὄπου τὰ δέντρα ἦσαν πῶ
ἀραιά, κι' ἐκεῖ εἶδε ἔξωφα ἕνα πλῆ-
θος ἀνθρώπων, ντυμένων με στολές
χρυσοκεντημένες ἀκόλουθων ἱερωμα-
τικών, ἱπποτῶν κι' ἱππερών, και
μαζὺ μ' αὐτοὺς και μερικὲς κυρίες
ντυμένες με τὴν ἴδια κομψότητα.

Ἡ νεώτερη ἀπελήθη αἰέτως ὁ
Γαλλίας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καταφύγει
στὸ δάσος γιὰ νὰ δροσιστοῦν, ἐπειδὴ
ἡ μέρα ἦταν ζεστή και πνιγνὴ.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ἰωάννης ἄ-

νέμεσα στοὺς Ἀδελφούς ξεχώρισε τὸν
ἴδιο τὸ βασιλεῖ. Τὸν ἀναγνώρισε ἀπὸ
τὸ ὕψος του ἀνάστημα, τὴν μελα-
λοπρεπή του ἐμφάνισι και τὸ ἡγεμο-
νικό του βάδισμα.

Συγγρόως ἔφτασε ἐκεῖ και ἡ δική
του ἀκολουθία, ἡ ὁποία τότε ὦρα τὸν
ἀναγνώρισε μέσα στὸ δάσος. Μόλις
τὸν εἶδε, τὸν περιστοίχισε, πᾶρμα
ποῦ ἔξωφινε κάπως, τὸ βασιλεῖ Φρα-
γκίσκο, ὁ ὁποῖος κύτταζε ἀποροῦντας
τοὺς λαμπροὺς αὐτοὺς καθυλάφρηδες
και τὸν ἀγνωστο ἐκεῖνο νέο.

Τότε ὁ Ἰωάννης προχώρησε πρὸς
αὐτόν, ἔβγαλε τὸ καπέλο του και
χαιρετώντας με σεβασμὸ, εἶπε ποῖος
εἶνε.

Ἀμέσως, ὁ βασιλεῖς Φραγκίσκος
τοῦ ἀναπάνδωσε μ' ἐγκαρδιότητα τὸν
χαιρετισμὸ του και τοῦ εὐχόθηκε τὸ
ακαλῶς ὦρισμα.

Τώρα ἡ ἐκπληξὶς τοῦ βασιλέως της
Γαλλίας εἶχε περάσει, γιατί δεν ἄ-
γνοῦσε τὴν ἀφίει τοῦ βασιλέως της
Σκωτίας στή Γαλλία και τὸν περιμε-
νε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ πάη νὰ τοῦ
ζητήσῃ τὴν κόρη του. Τὸ συνοικέσιο
αὐτὸ ἦταν συμφέρον και γιὰ τὰ δύο
κράτη. Ἡ Σκωτία και ἡ Γαλλία ἦ-
σαν σιμακοὶ ἐναντίον της Ἀγγλίας.

Ἀν ὁ Ἰωάννης
παντρευόταν με τὴν
κόρη τοῦ βασιλέως
Μαγδαληνῆς, οἱ δε-
σμοὶ τῶν δύο κρα-
τῶν θὰ γινόντουσαν
στενότεροι και στε-
ρεώτεροι.

Γι' αὐτὸ, τόσο ὁ
βασιλεῖς της Σκω-
τίας, ὅσο κι' ἡ πριγ-
κήπισσα της Γαλλί-
ας, δεν ἦταν δυνα-
τὸν παρά νὰ ὑπο-
ταχτοῦν σ'α συμ-
φέροντα της συμ-
πᾶδας τους.

Τὴ στιγμή πού ὁ
Ἰωάννης ἀντήλασ-

σε χαιρετισμούς και φιλοφρονήσεις με
τὸν Φραγκίσκο, συλλογιζόταν με λύ-
πη πῶς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ πάρῃ
τὴν κόρη του. Καί γιὰ μιὰ στιγμή
πέσασ ἀπὸ τὰ μάτια του ἡ ὁπτασία
μιάς νέας κόρης με μαῦρα μαλλιά και
γαλάζια μάτια, τὴν ὁποία δεν εἶχε
δικαίωμα ν' ἀγαπᾷ.

Ἐξάφνα ὅμως, ὁ νεαρὸς βασιλεῖς
χλωμό, ἀλλὰ, σὺν βασιλεῖς πού ἦταν
εἶχε τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐξαπανητοῦ-
σῃ. Παντρεύτηκε λοιπὸν πάλι ἀφοῦ
τὸ ἀπαυτοῦσε τὸ συμφέρον της πατρί-
δας του, ἀλλὰ πέθανε κι' αὐτὸς ἔπει-
τα ἀπὸ λίγα χρόνια... Κι' ὡς μόνον
τοῦ ἀπὸγονο ἄφησε ἕνα κοριτσάκι, τοῦ
ἴσου γιὰ τὴ ζωή της.

Ἄλλοιμονο... Ὅπως ἕνα λουλοῦδι
γέρνει και μαρμαίρεται ἐπάνω στὸ κλω-
νάρι του, ἔτσι κι' ἡ Μαγδαληνὴ της
Γαλλίας πενήντα μέρες μετὰ τὴν ἀ-
φίει της στή νέα της πατρίδα στή
Σκωτία, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ ὠραία
της γαλάζια μάτια, ἀφίνοντας ἀπορη-
τόρητο τὸ νεαρὸ σῶμά της...

Ἡ Ἰωάννης τὴν ἔκλειψε με σπα-
ραγμὸ, ἀλλὰ, σὺν βασιλεῖς πού ἦταν
εἶχε τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐξαπανητοῦ-
σῃ. Παντρεύτηκε λοιπὸν πάλι ἀφοῦ
τὸ ἀπαυτοῦσε τὸ συμφέρον της πατρί-
δας του, ἀλλὰ πέθανε κι' αὐτὸς ἔπει-
τα ἀπὸ λίγα χρόνια... Κι' ὡς μόνον
τοῦ ἀπὸγονο ἄφησε ἕνα κοριτσάκι, τοῦ
ἴσου γιὰ τὴ ζωή της.

Ἄλλοιμονο... Ὅπως ἕνα λουλοῦδι
γέρνει και μαρμαίρεται ἐπάνω στὸ κλω-
νάρι του, ἔτσι κι' ἡ Μαγδαληνὴ της
Γαλλίας πενήντα μέρες μετὰ τὴν ἀ-
φίει της στή νέα της πατρίδα στή
Σκωτία, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ ὠραία
της γαλάζια μάτια, ἀφίνοντας ἀπορη-
τόρητο τὸ νεαρὸ σῶμά της...

Ἡ Ἰωάννης τὴν ἔκλειψε με σπα-
ραγμὸ, ἀλλὰ, σὺν βασιλεῖς πού ἦταν
εἶχε τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐξαπανητοῦ-
σῃ. Παντρεύτηκε λοιπὸν πάλι ἀφοῦ
τὸ ἀπαυτοῦσε τὸ συμφέρον της πατρί-
δας του, ἀλλὰ πέθανε κι' αὐτὸς ἔπει-
τα ἀπὸ λίγα χρόνια... Κι' ὡς μόνον
τοῦ ἀπὸγονο ἄφησε ἕνα κοριτσάκι, τοῦ
ἴσου γιὰ τὴ ζωή της.

Ἄλλοιμονο... Ὅπως ἕνα λουλοῦδι
γέρνει και μαρμαίρεται ἐπάνω στὸ κλω-
νάρι του, ἔτσι κι' ἡ Μαγδαληνὴ της
Γαλλίας πενήντα μέρες μετὰ τὴν ἀ-
φίει της στή νέα της πατρίδα στή
Σκωτία, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ ὠραία
της γαλάζια μάτια, ἀφίνοντας ἀπορη-
τόρητο τὸ νεαρὸ σῶμά της...

Ἡ Ἰωάννης τὴν ἔκλειψε με σπα-
ραγμὸ, ἀλλὰ, σὺν βασιλεῖς πού ἦταν
εἶχε τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐξαπανητοῦ-
σῃ. Παντρεύτηκε λοιπὸν πάλι ἀφοῦ
τὸ ἀπαυτοῦσε τὸ συμφέρον της πατρί-
δας του, ἀλλὰ πέθανε κι' αὐτὸς ἔπει-
τα ἀπὸ λίγα χρόνια... Κι' ὡς μόνον
τοῦ ἀπὸγονο ἄφησε ἕνα κοριτσάκι, τοῦ
ἴσου γιὰ τὴ ζωή της.

Ἄλλοιμονο... Ὅπως ἕνα λουλοῦδι
γέρνει και μαρμαίρεται ἐπάνω στὸ κλω-
νάρι του, ἔτσι κι' ἡ Μαγδαληνὴ της
Γαλλίας πενήντα μέρες μετὰ τὴν ἀ-
φίει της στή νέα της πατρίδα στή
Σκωτία, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ ὠραία
της γαλάζια μάτια, ἀφίνοντας ἀπορη-
τόρητο τὸ νεαρὸ σῶμά της...

Ἡ Ἰωάννης τὴν ἔκλειψε με σπα-
ραγμὸ, ἀλλὰ, σὺν βασιλεῖς πού ἦταν
εἶχε τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐξαπανητοῦ-
σῃ. Παντρεύτηκε λοιπὸν πάλι ἀφοῦ
τὸ ἀπαυτοῦσε τὸ συμφέρον της πατρί-
δας του, ἀλλὰ πέθανε κι' αὐτὸς ἔπει-
τα ἀπὸ λίγα χρόνια... Κι' ὡς μόνον
τοῦ ἀπὸγονο ἄφησε ἕνα κοριτσάκι, τοῦ
ἴσου γιὰ τὴ ζωή της.

Ἄλλοιμονο... Ὅπως ἕνα λουλοῦδι
γέρνει και μαρμαίρεται ἐπάνω στὸ κλω-
νάρι του, ἔτσι κι' ἡ Μαγδαληνὴ της
Γαλλίας πενήντα μέρες μετὰ τὴν ἀ-
φίει της στή νέα της πατρίδα στή
Σκωτία, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ ὠραία
της γαλάζια μάτια, ἀφίνοντας ἀπορη-
τόρητο τὸ νεαρὸ σῶμά της...

Ἡ Ἰωάννης τὴν ἔκλειψε με σπα-
ραγμὸ, ἀλλὰ, σὺν βασιλεῖς πού ἦταν
εἶχε τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐξαπανητοῦ-
σῃ. Παντρεύτηκε λοιπὸν πάλι ἀφοῦ
τὸ ἀπαυτοῦσε τὸ συμφέρον της πατρί-
δας του, ἀλλὰ πέθανε κι' αὐτὸς ἔπει-
τα ἀπὸ λίγα χρόνια... Κι' ὡς μόνον
τοῦ ἀπὸγονο ἄφησε ἕνα κοριτσάκι, τοῦ
ἴσου γιὰ τὴ ζωή της.

Ἄλλοιμονο... Ὅπως ἕνα λουλοῦδι
γέρνει και μαρμαίρεται ἐπάνω στὸ κλω-
νάρι του, ἔτσι κι' ἡ Μαγδαληνὴ της
Γαλλίας πενήντα μέρες μετὰ τὴν ἀ-
φίει της στή νέα της πατρίδα στή
Σκωτία, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ ὠραία
της γαλάζια μάτια, ἀφίνοντας ἀπορη-
τόρητο τὸ νεαρὸ σῶμά της...

Ἡ Ἰωάννης τὴν ἔκλειψε με σπα-
ραγμὸ, ἀλλὰ, σὺν βασιλεῖς πού ἦταν
εἶχε τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐξαπανητοῦ-
σῃ. Παντρεύτηκε λοιπὸν πάλι ἀφοῦ
τὸ ἀπαυτοῦσε τὸ συμφέρον της πατρί-
δας του, ἀλλὰ πέθανε κι' αὐτὸς ἔπει-
τα ἀπὸ λίγα χρόνια... Κι' ὡς μόνον
τοῦ ἀπὸγονο ἄφησε ἕνα κοριτσάκι, τοῦ
ἴσου γιὰ τὴ ζωή της.

Ἄλλοιμονο... Ὅπως ἕνα λουλοῦδι
γέρνει και μαρμαίρεται ἐπάνω στὸ κλω-
νάρι του, ἔτσι κι' ἡ Μαγδαληνὴ της
Γαλλίας πενήντα μέρες μετὰ τὴν ἀ-
φίει της στή νέα της πατρίδα στή
Σκωτία, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ ὠραία
της γαλάζια μάτια, ἀφίνοντας ἀπορη-
τόρητο τὸ νεαρὸ σῶμά της...

Ἡ Ἰωάννης τὴν ἔκλειψε με σπα-
ραγμὸ, ἀλλὰ, σὺν βασιλεῖς πού ἦταν
εἶχε τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐξαπανητοῦ-
σῃ. Παντρεύτηκε λοιπὸν πάλι ἀφοῦ
τὸ ἀπαυτοῦσε τὸ συμφέρον της πατρί-
δας του, ἀλλὰ πέθανε κι' αὐτὸς ἔπει-
τα ἀπὸ λίγα χρόνια... Κι' ὡς μόνον
τοῦ ἀπὸγονο ἄφησε ἕνα κοριτσάκι, τοῦ
ἴσου γιὰ τὴ ζωή της.

Ἄλλοιμονο... Ὅπως ἕνα λουλοῦδι
γέρνει και μαρμαίρεται ἐπάνω στὸ κλω-
νάρι του, ἔτσι κι' ἡ Μαγδαληνὴ της
Γαλλίας πενήντα μέρες μετὰ τὴν ἀ-
φίει της στή νέα της πατρίδα στή
Σκωτία, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ ὠραία
της γαλάζια μάτια, ἀφίνοντας ἀπορη-
τόρητο τὸ νεαρὸ σῶμά της...

Ἡ Ἰωάννης τὴν ἔκλειψε με σπα-
ραγμὸ, ἀλλὰ, σὺν βασιλεῖς πού ἦταν
εἶχε τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐξαπανητοῦ-
σῃ. Παντρεύτηκε λοιπὸν πάλι ἀφοῦ
τὸ ἀπαυτοῦσε τὸ συμφέρον της πατρί-
δας του, ἀλλὰ πέθανε κι' αὐτὸς ἔπει-
τα ἀπὸ λίγα χρόνια... Κι' ὡς μόνον
τοῦ ἀπὸγονο ἄφησε ἕνα κοριτσάκι, τοῦ
ἴσου γιὰ τὴ ζωή της.

Ἄλλοιμονο... Ὅπως ἕνα λουλοῦδι
γέρνει και μαρμαίρεται ἐπάνω στὸ κλω-
νάρι του, ἔτσι κι' ἡ Μαγδαληνὴ της
Γαλλίας πενήντα μέρες μετὰ τὴν ἀ-
φίει της στή νέα της πατρίδα στή
Σκωτία, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ ὠραία
της γαλάζια μάτια, ἀφίνοντας ἀπορη-
τόρητο τὸ νεαρὸ σῶμά της...

Ἡ Ἰωάννης τὴν ἔκλειψε με σπα-
ραγμὸ, ἀλλὰ, σὺν βασιλεῖς πού

Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ

Καθισμένη ανάπαυτικά στο θεωρείο της, δίπλα στην κυρία ντε Μπλαβαίν, η δούκισσα Έλίζα ντε Άλμπιν κούταζε άσηχημα στην σκηνή, χωρίς να προσέχει καθόλου στο έργο που παιζόταν... Ο άντρας της, ο κομψός Λιονέλ ντε Άλμπιν, στεκόταν όρθιος πίσω από την πολυθρόνα της.

Χωρίς να ξέρει το γιατί, η Έλίζα έννοιζε μια μεγάλη θλίψη στην ψυχή της. Παρά την πολυτελή τουαλέττα της και τ' αστραφτερά διαμάντια που φορούσε, είχε τη συναισθησι πώς φαινόταν διελή σαν επαχθίστα, πλάι στη χαριτωμένη φίλη της, την όμοια κυρία Μπλαβαίν. Έλπιζε στενωχορούσαν γιατί η παρουσία της γοητευτικής φίλης της είχε χαλάσει το «τέτ-α-τέ» με τον άντρα της, τον όμοιο Λιονέλ, τον όμοιο αγαπούσε πάντα, όπως τους πρώτους μήνες μετά τον γάμο τους...

Η σκηνογραφία του θεάτρου παρίστανε ένα εξοχικό κτήμα... Κι' η σκέψη της Έλίζας πήγαινε αδέλφια της, μακριά, στην Αμερική, στο πατρικό της κτήμα, εκεί που είχε περάσει όλη την παιδική της ζωή... Πούδ' να της τώλεγε τότε, ότι ο πατέρας της, ο άπλοκός κτηματίας, θα την έφοριζε με τόσα εκατομμύρια κι' ότι ένας δούξ θα διέσχισε τον ωκεανό για να τη ζητήσει σε γάμο;...

Όταν ο πατέρας της της συνέστησε τον κομψό δούκα, ο οποίος της χαμογέλασε τόσο γλυκά, έννοιζε στην αρχή φόβο κι' έπειτα έκπληξη. Όταν όμως άλλαξε το πρώτο φιλμάκι με τον Λιονέλ, η καρδιά της χτύπησε δυνατά.

Τελείωσε, από τη στιγμή εκείνη είχε αγαπήσει μ' όλη της την ψυχή τον άνθρωπο αυτόν, ο οποίος θα γινόταν σε λίγο σύζυγός της... Έννοιζε μια τέτοια λατρεία για τον Λιονέλ της, ώστε ο πατέρας της, όταν πήγε κάποτε στο Παρίσι για να επισκεφτεί το νεοέγγατο ζευγάρι, της είπε χαμογελώντας:

—Αγάτα τον άντρα σου, μικρούλα μου, μην το δείχνεις όμως τόσο... Αν αυτός έχει μεγάλο όνομα, μη λησμονείς ότι εσύ έχεις τα χρήματα... Θυμήσου πάντα πως έχει υποχρέωση να σε κάνει ευτυχισμένη... Την ευτυχία σου, την αγάρα σου πολύ ωριμά...

Τα λόγια αυτά είχαν χτυπήσει άσχημα στ' αυτιά της νεαρής δούκισσας. Τά είχε βρει βάναισα και σκληρά. Και γι' αυτό τα λησμονήσε πολύ γρήγορα.

Ο Λιονέλ μου μ' αγαπάει όσο μπορεί, συλλογίζονταν συχνά. Το κάπως ψυχρό και περήφανο ύφος του, όφειλται στην ιδιοσυγκρασία του.

Μια ξαφνική κίνηση της κυρίας Μπλαβαίν απέσπασε τη δούκισσα από τις ονειροπολήσεις της. Η φίλη της είχε σκύψει για να σηκώσει τη βενταλίνα της από της είχε πέσει κάτω. Ο Ντε Άλμπιν όμως ούτε κινήθηκε καν από τη θέση του. Έξακολουθούσε να κούταζε άσηχημα προς τη σκηνή.

Το μικροεπεισόδιο αυτό εξακολου-

σε την Έλίζα.

«—Ο Λιονέλ, σκέφτηκε, δεν δείχνει καμιά προθυμία να φανή ευχάριστος στην τόσο γοητευτική αυτή γυναίκα... Ούτε γυρίζει καν να την κοιτάξει και της μιλάει με μονοσύλλαβα, ενώ έμένα μου χαμογελάει όταν τον κοιτάζω, και σκοτώνεται να μου απαντήσει όταν τον κοιτάω κάτω.

Έξαφνα, μια βοή αντήχησε, που έκλεισε τους διαλόγους των ηθοποιών. Μερικοί θεαταί πετάχτηκαν από τις θέσεις τους. Άλλοι πάλι, τρομαγμένοι, έδειχναν προς το δεξί μέρος της σκηνής. Συγχρόνως μια τρομερή κραυγή αντήχησε:

—Φωτιά!... Φωτιά!...

Η κυρία ντε Μπλαβαίν σηκώθηκε κι' αυτή με τρόμο και ερχόντοια μια ματιά προς τη σκηνή, φώναζε:

—Η σκηνογραφία έπιασε φωτιά!

Το κοινό, βλέποντας τις τεράστιες φλόγες που είχαν ύψωθεί από τη δε-

Η κ. Μπλαβαίν σαν τρελή ώρμησε προς την πόρτα...

Ξά μεριά της σκηνής, σπρωχόνταν τώρα πανικόβλητοι προς τας εξόδους του θεάτρου. Οι θεαταί των πρώτων σειρών ηρθούσαν πάνω από τα καθίσματά τους, πατούσαν όσους έπεφταν κάτω, με τα μάτια γουρλωμένα από τον τρόμο και με τα φράκα τους τσαλακωμένα... Η κυρία πάλι όρμησαν σαν τρελλές έξω απ' τη θεωρεία, ξεσπώντας τις βαρόνιμες τουαλέτες τους...

Το έντοικο της αυτοσυντηρήσεως εκδηλωνόταν στην πιο βάρβαρη μορφή του.

Η Έλίζα τάχισε στην αρχή μπρος στο φοιχτό αυτό θέαμα. Γρήγορα όμως συνήλθε και γύρισε μ' όλη της την ψυχραιμία στον Λιονέλ για να τον ρωτήσει τι έλασε να κάνει. Είδε τότε την κυρία Μπλαβαίν σωριασμένη κάτω. Απάνω στον τρόμο της και στην άγνοια της, η ούρα του μακρινού φου-

στάνου της είχε μπερδευτεί σε κάποια πολυθρόνα και την είχε κάνει να χάσει την ισορροπία της.

Η Έλίζα τη βοήθησε να σηκωθεί. Κατόπιν, με ανησυχία, εκύτταζε να δη τι γινόταν ο άντρας της. Τον είδε στο βάθος του θεωρείου, μέσα στη σκιά, να προσπαθή ν' ανοίξει την πόρτα, τραβώντας τα φύλλα της προς τα μέσα. Η κυρία Μπλαβαίν, σαν τρελή, ώρμησε κι' αυτή προς την πόρτα. Άντι να βοηθήσει όμως τον Λιονέλ, τον εμπόδιζε... Τέλος, με τα πολλά, κατόρθωσαν να την ανοίξουν. Κι' οι τρεις μαζί προχώρησαν τότε προς τον διάδρομο.

Το τι γινόταν εκεί, ήταν απερίγραπτο... Ένας άμορφος όγκος από άντρες, γυναίκες, νέους, γοργές, τσαλαπατιόντουσαν και σπρωχόντουσαν προς την έξοδο.

—Θά πάμε και μεις μαζί με τους άλλους;... ρώτησε δισταχτικά η Έ-

λίζα, της εφάνταζε να περάσει πρώτη. Καταναγκασμένη η Έλίζα, της εφάνταζε:

—Μά θα με ρίξετε κάτω, κυρία... Αφήστε με, λοιπόν!... Θά βρούμε τρόπο να περάσουμε κι' οι τρεις μας!

Τότε όμως συνέβη κάτι τρομερό, κάτι αφάνταστο. Είδε τον άντρα της να όρμησε κατεπάνω της, να την αραπάξει απ' το λαιμό, να τη σπρώχνει μέσα στο θεωρείο, να την κρατάει άκίνητη εκεί και να σφύριζε στην άλλη γυναίκα:

—Μά τι περιμένεις; Πέρασε λοιπόν... Σε ξεφορτώω... Πέρασε γρήγορα!...

«Ω, η φοιχτή, η εφελκτική εκείνη στιγμή... Τά άπαισα, τά γεμάτα δηλητήριο λόγια που έβγαλαν έτσι ξαφνικά μέσα στον τρόμο, μέσα στην άλογισμή!

Η Έλίζα δεν έφερε πια καμιά αντίσταση και άφησε τον σύζυγό της και τη φίλη της να περάσουν... Και κατόπιν σύρθηκε αδύναμα ως το θεωρείο της και σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα.

Έννοιζε τώρα την απόγνωση και την άηδία να της σφίγγει την καρδιά... Αναφυλλήττα τη συντάραξαν και τα δάκρυα καλούσαν ποτάμι απ' τα μάτια της.

—Α, ναι... σιγοφθιρούσε. Ας περάσουν... Ας περάσουν... Ας πάνε στη ζωή... Ας χαρούν την αγάπη... τον έρωτα, την ευτυχία... Αν η ζωή είναι έτσι... προτιμώ τον θάνατο...

Δεν φοβόταν πια. Και περίμενε τις φλόγες, τον θάνατο, σαν μια απόλυτωση...

Έντωμεταξύ, οι πυροσβέστες του θεάτρου είχαν κατορθώσει να σβήσουν τη φωτιά. Μερικοί θεαταί — όσοι δεν είχαν πανικόβληθεί — είχαν ξανακαθήσει στις θέσεις τους και οι ηθοποιοί έζωτο το έργο. Έξαφνα τότε η Έλίζα άκουσε ένα έλαφο βήξιμο πίσω παθη και γαλήνιο όπως ποίν, όπως πάντα, να της χαμογελάει.

—Έλανες θαυμάσια που δεν έφυγες απ' τη θεωρεία, όπως σε έξωρριζε! της είπε. Η κυρία Μπλαβαίν κατόρθωσε να βγί έξω σε καλά χάλια.

Από την αρχή κατάλαβα πως δεν ήμουν κανένας κίνδυνος και ο' άφησα να με διώξει αυτήν τη φοβιστάρα... Α! Πόσο σ' εθαίμασα, αγαπητή μου φίλη για το πάθος σου!...

Η δυστυχισμένη Έλίζα γύρισε το κεφάλι χωρίς να πη τίποτα. Τό χαμόγελο της, για το οποίο έννοιζε αξιωματική στιγμή...

Θέλησε λοιπόν να τρέξει προς αυτόν... Την ίδια στιγμή όμως έννοιζε την κυρία Μπλαβαίν να την τραβάει από το φόρεμα και να τη σπρώχνει με

—Τι δύσκολη που θα είναι για μένα τώρα πια η ζωή... συλλογίζονταν. Κι' όμως τί εύκολος που μου φαινόταν, πριν από λίγο, ο θάνατος...

Α'.

Σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου ίσως δεν πιστεύουν τόσο στους βρυκολάκους, όσο σε μερικά νησιά του Αιγαίου. Είναι αδύνατον να φανταστεί κανείς τι προλήψεις επικρατούν σχετικά: άλλοτε στα νησιά αυτά, τι δεισιδαιμονίες και τι τρομακτικά γεγονότα έχουν λάβει χώρα εξ αιτίας των προλήψεων αυτών.

Για τους βρυκολάκους της Σαντορίνης έχουμε γράψει και άλλοτε. Θα ξαναγράψουμε δε σχετικά εν έκτασει αργότερα. Σήμερα θ' ασχοληθούμε με τις περι βρυκολάκων προλήψεις που επικρατούσαν άλλοτε στην Ίκαρη και στην Άνδρο και με τα ανατριχιαστικά, τ' άπιστευτα γεγονότα που συνέβησαν σχετικά στα νησιά αυτά.

Στην Ίκαρη πιστεύανε στην ύπαρξη των βρυκολάκων (καταχνητών) από άνηκουστών χρόνων. Ήταν δε τόσο βαθιά ριζωμένη η πρόληψη αυτή στους ικαριώτες, ώστε ούτε πατρισταρικοί αφορισμοί, ούτε άρρηκτικά επιτημία μπόρεσαν ποτέ να την καταργήσουν, να την ξεριζώσουν.

Πίστευαν δηλαδή οι κάτοικοι της Ίκαρης ότι για πολλούς και διαφόρους λόγους, ένας νεκρός μπορούσε να βρυκολαχίσει εύκολάποτε. Ο βρυκολάκας έβγαινε από τον τάφο του, γύριζε στο χωριό του ή στα γειτονικά χωριά, έβριζε το αίμα των ζωντανών, ούτε αυτών των συγγενών του έζωτο, ούτε αυτών των ζώων, έβριζε το αίμα των ζώων κι' έκανε πλήθος άλλα κακά στους οικείους του και στους συγγενικούς του.

Για να καταλάβουν οι νησιώτες αν ένας νεκρός βρυκολαχίσει ή όχι, είχαν ένα μέσον απόλυτο. Άλλα και έωφρενικό και σκληρό για τους νεκρούς.

Όταν πέθαινε δηλαδή κανένας και τύχαινε, λίγες μέρες κατόπιν, να τον δει στον ύπνο του οποιαδήποτε συγγενής του ή φίλος του ή συγγενικός του, αυτό σήμαινε πως ο μακαρίτης βρυκολαχίσει.

Επίσης, όταν πέθαινε κανένας και τύχαινε, λίγες μέρες κατόπιν ν' αρρωστήσει οποιαδήποτε από τους δικούς του, τους συγγενικούς του ή και τους κατόικους των γειτονικών χωριών, ήταν κι' αυτό άμακαρίστητη απόδειξη ότι ο νεκρός βρυκολαχίσει.

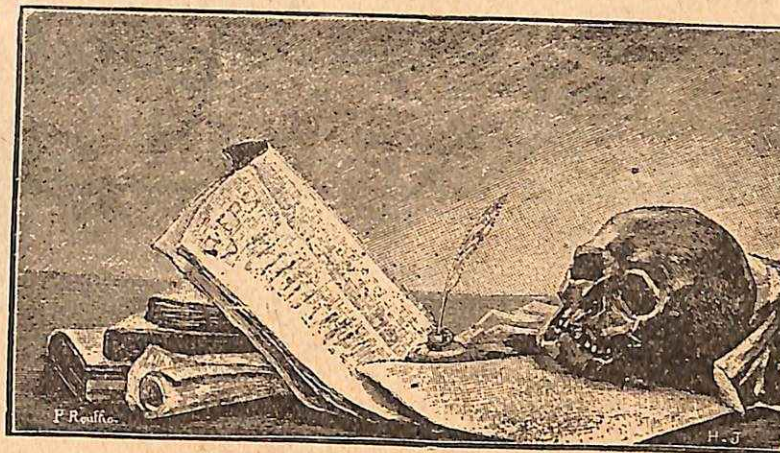
Καθώς καταλαβαίνετε δηλαδή, χάρις στις έωφρενικές αυτές ενδείξεις, λίγοι νησιώτες, απ' όσους πέθαιναν μέσα στη χρονο μένανε ήσυχοι στον τάφο τους. Όλοι οι άλλοι περνούσαν στο κατάρτιχο των βρυκολάκων και περνούσαν μετά θάνατον του λινάρου τὰ πάθη.

Μέλας λοιπόν πέθαινε κανένας στο νησί και τύχαινε να τον δουν στον ύπνο τους οι δικοί του ή οι συγγενικοί του, το νησί άναστατώνονταν, όσυνδήποτε σεβάστες κι' όσονδήποτε ένοχοι: κι' αν ήταν όταν έζωσε ο μακαρίτης.

Η τρομερή κι' ανατριχιαστική έδησια διαδίδονταν παντού άστραπιαίως:

—Τά μάθατε; Τά μάθατε; Ο Τάδε που πέθανε προχτές έγινε καταχνητός (βρυκολάκιστος)!...

—Χριστέ και Παναγία!... Άλλήθεις;

ΣΕΛΙΔΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ

—Ναι, ναι... Τον είδε χτές τη νύχτα στον ύπνο της η γυναίκα του!...

Η:

—Αρρώστησε άφρανα τρεις μέρες ύστερα απ' το θάνατό του ο Δείνα.

—Τότε έτσι είναι. Βρυκολάκιστος! Πρέπει να τον ξεθάψουν και να τον περαιοποιήσουν...

Κι' άρχισε πλέον το μαρτύριο του νεκρού, μαρτύριο πρωτόκουστο, τρομερό, ανατριχιαστικό, φοικιλέο...

Έκείνος που είδε το νεκρό στον ύπνο του ή εκείνος που αρρώστησε λίγες μέρες ύστερα από το θάνατό του μακαρίτη, άνεξαστήτως αν ήταν συγγενής του ή όχι—ο οικείος και συγγενείς του νεκρού βίσκανε το πράγμα φυσικά—είδοποισε τον παπιά του χωριού να πάει έτοιμος και το Σάββατο το πρωί, άκούρουντον και των συγγενών του, πήγαιναν στο νεκροταφείο κι' άνοίγανε τον τάφο του βρυκολάκα!...

Κανένας δεν σκεφτόταν να τους εμποδίσει. Βίσκανε το πράγμα φυσικά, τόσο η άρχε όσο και ο λαός, το βίσκανε άπαισίστα. Μια κι' ο νεκρός βρυκολαχίσει, έπρεπε να τον κα-

ταχυνάει καίγεται!...

Έβλεπαν κατόπιν πάλι τον μακαρίτη νεκρό και γύριζαν στα σπίτια τους, κουβαλώντας μαζί τους και το σουβλί, το όπλον έδιναν να μαρτίσει ό συγγενής τους που αρρώστησε εξ αιτίας του βρυκολάκα, όπως πίστευαν.

Κι' αν μόν ο άρρωστος γινόταν καλά, ήρπαζε έτσι κι' ο νεκρός βρυκολάκας έβρυκολαχίσει τον άφραν να λιώσει μέσα στο κιβώρι του με την ήσυχη του...

Εμφάνις βρυκολάκος γυναίκας που κοιμάσθη!...

(Μεσαιωνική γκραβούρα)

«Αν όμως ο άρρωστος δεν γινόταν καλά το μαρτύριο του νεκρού συνεχίζονταν άγριότερο, φοικιλέστερο, τρομακτικότερο...

Αφού το άλλο Σάββατο, οι συγγενείς του άρρώστου παίρνανε πάλι τον παπιά και τραβούσαν για το νεκροταφείο. Άνοίγανε ξανά τον τάφο του βρυκολάκα, τον όπλον «εξέκουρναν» κι' «ετατάλιαν».

Τι σπαίνον η δυο κύτες απάιστες λέξεις; «Οι τι τρομερόν και κτηνώδες, έτσι δδελούρν και μακάριον μπορεί να φανταστεί κανείς.

Ακούστε λοιπόν...

Επείναν ένα τεκούρι και κι' από το έκοβαν το κεφάλι του βρυκολάκα.

Πολλές φορές μάλιστα συνέβη πολλές να «ζυκουρίσουν» τα ίδια τα πεθαμένα παιδιά τους και αντίθετως. Έπειτα, με το ίδιο τεκούρι συνέτασαν τα μέλη του πτωμάτων και από το ξανάθαβαν πάλι στον τάφο του, ξαναγύριζαν στα σπίτια τους, με τη δεδαμίστα ότι ο βρυκολάκας δεν έλ' τους ένοχλούσε πια.

Κατά τις άρχες του περασμένου αιώνα ζούσε στην Άνδρο μια στωγή γριά με τη μοναχογιά της, ό όποιος καλλιεργούσε ένα μικρό κτήμα τους κι' έτσι τα έβγαζαν πέρα.

Κάποτε η γριά πέθανε κι' ό γιός της από την έθαιβε, ξαναγύρισε στο σπίτι τους. Την ίδια νύχτα όμως καθώς ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι άκουσε τρία χτυπήματα στο παράθυρο. (Ανατριχιασμός πετάχτηκε άμέσως έπάνω κι' έτρεξε προς τα εκεί για να ιδεί τι είναι. Μά ό τρύπος του μεγάλωσε άκόμα περισσότερο, γιατί του φάνηκε πως είδε μια σκιά, ποδμοιάζε με τη πεθαμένη μητέρα του, να στέκεται πίσω απ' το ξύλι και να τον κοιτάζει.

Ο νέος έβγαλε μια κραυγή άγώνιας κι' άπόμεινε άκίνητος, άκούωντας στον τοίχο.

Τέλος κατόρθωσε να επιβληθεί κάπως στον έαυτό του και κύτταζε πάλι προς το παράθυρο.

Μά, αυτή τη φορά, δεν είδε απολύτως τίποτα.

Ωστόσο, επειδή φοβόταν να κοιμηθεί τη νύχτα εκείνη στο σπίτι του, έβγαλε έξω και, παίρνοντας τους έαυτούς έξω, έβγαλε δούλους, στους τρεις τα δέντρα σπινόντουσαν, σαν φαντάσματα που τον κυνηγούσαν, έφτασε στο σπίτι του παπιά.

Εκεί, γυμνάζοντας την πόρτα κι' όταν ο ίδιος ό παπιάς του άνοιξε, το δειγμάτωσε τι του είχε συμβεί και το δέχτηκε φιλοξενία.

Ο παπιάς, όμως άκουσε την ιστορία του, άρχισε να στανακομπέται και είπε με τούτο:

—Σίγουρα θά'χει βρυκολαχίσει η μακαρίτισσα! (Οι θάε να σε φυλάει παιδί μου).

Την άέχτηκε στο σπίτι του και τον έβλεπε να κοιμάται.

Την άλλη μέρα, σαν έπαιρσε και ο νέος τον άκαρτε να πάει ο παπιάς το έπε να κοιμηθεί εκείνη τη νύχτα στο σπίτι του κι' αν το συμβεί τίποτα, όπως το προηγούμενο βράδυ, αυτό θά φανερώσει πως η γριά είχε παγαμικά βρυκολαχίσει. Έπρεπε λοιπόν να τρέξει και να το δει πη, για να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΑΡΙΚΗ ΡΩΣΣΙΑ

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΔΕΝΙΣΤΡΙΑΣ

Ἡ δολοφονία τοῦ στρατηγοῦ Λουζενόβσκι. Πῶς ἐξετέλεσε τὸ ἐγκλημα μιά νεαρή καὶ χαριτωμένη φοιτήτρια. Τί γράφει ἡ ἴδια σὲ μιὰ ἐπιστολή της. Στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸν. Ἡ ψυχραὶ μιά της δολοφόνου. Ἡ πρῶτος βαναυσότης. Δυὸ ἀπαίσιμα ἀξιωματικοί. Μέσα στὴν υπογεινὴ φυλακή. Φρικώδη καὶ ἀπίστευτα βασανιστήρια, κτλ. κτλ.

Ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, μιὰ νεαρή καὶ χαριτωμένη Ρωσίδα φοιτήτρια, ἡ Μαρία Σπυριδόννα, ἡ ὁποία ἦταν μέλος τῆς τρομοκρατικῆς ὁργανώσεως τῶν Μηδενιστῶν, ἔλαβε ἐντολὴ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς της νὰ δολοφονήσῃ τὸν διοικητὴ τῆς περιφερείας Ταμπόφ στρατηγὸ Λουζενόβσκι.

Ἡ νεαρή μηδενίστρια σκότωσε πράγματι τὸν στρατηγὸ, μὰ ἀμέσως μετὰ τὸ ἐγκλήμα της συνελήφθη καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατον. Πρὸ τῆς ἐκτελέσεώς της ὁμως, ἡ Σπυριδόννα υπέβληθε σὲ φοβερὰ καὶ ἀπίστευτα μαρτύρια ἐν μέρους τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν. Τὰ μαρτύριά της αὐτὰ, μαζὺ μετὰ τὸ ἱστορικὸ τῆς ὑπόθεσεως, διηγείται ἡ κατὰ διόικον σὸν παρακάτω γράμμα, ποὺ ἔστειλε πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό της στοὺς συντρόφους της καὶ τὸ ὁποῖο δημοσιεύτηκε ἀργότερα σὲ μιὰ ἀναρχικὴ ἐφημερίδα τῆς ἐποχῆς.

«Ἀγαπητοὶ μου σύντροφοι,
Ἐνῶ βρισκόμουν στὸ Βυρσογλέβσκι, ἔμαθα ὅτι ὁ διοικητὴς Λουζενόβσκι, τὸν ὁποῖο εἶχα ἐντολὴ νὰ σκοτώσω, ἔφυγε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτή, γιὰ νὰ κἀν μιὰ περιοδεία στὴν ἐπαρχία. Πῆρα λοιπὸν τὸ τραῖνο, ἀκολουθώντας τὸν ἴδιον δρόμο μ' αὐτόν. Τὸν περίμενα 24 ὥρες σ' ἓνα σταθμὸ, ἄλλες τόσες σ' ἓναν ἀλλοῦ, καὶ ὅμως οὐδὲν ἔβλεπα. Ἐνῶ βρισκόμουν στὸν τρίτο σταθμὸ, εἶδα ἓν' ἀπόσπασμα Κοζάκων ποὺ ἦρθε καὶ περίμενε τὸ τραῖνο.

«Ἀπ' αὐτὸ συμπεράνα ὅτι θάφτανε ἐπὶ τέλους ὁ διοικητὴς. Ντυμένη ὅπως ἦμουν σὰν μαθήτρια, ἐροδάλῃ, εὐθύμῃ καὶ πηδηχτή, δὲν ἐκίνησα κανενὸς τῆς ὑποψίσεως καὶ ἀνακατόνηκα μαζὺ με τοὺς ἄλλους.

«Ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο τὸ τραῖνο ἔφτασε, ὁ διοικητὴς δὲν βῆκε καθόλου ἔξω. Γιὰ νὰ μὴ μοῦ ξεφύγῃ λοιπὸν, ἀνέβηκα σ' ἓνα βαγόνι καὶ βλέποντάς τον θρονιασμένον σ' αὐτὸ, τράβηξα τὸ πιστόλι μου καὶ τὸν σκόπευσα ἐξ ἀποστάσεως 12—15 ποδῶν. Ἦμουν ἐντελῶς ἀτάραχη καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐφοβόμην μήπως ἀστοχήσω. Μετὰ τὸν πρῶτον πυροβολισμό, εἶδα τὸν Λουζενόβσκι νὰ φέρῃ τὰ χεῖρα στὴν κοιλιά του καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ σηκωθῇ... Τότε πῆγα ἀπὸ πρὸ καὶ τὸν ἐπυροβόλησα τέσσαρες φορὲς ἀκόμα. Καμμιά ἀπ' τῆς σφαίρας μου δὲν ἀστόχησε: δυὸ τὸν βροῖσαν στὴν κοιλιά, δυὸ στὸ στήθος καὶ μιὰ στὸ χέρι.

Ο Γκαίτε.

«Οἱ συνοδοὶ του, βλέποντάς τον νὰ σωριάζεται κάτω, ὤρμησαν ἐναντίον μου. Συγχρόνως ὅλη ἡ ἀποβάθρα γέμισε ἀπὸ Κοζάκους. Φωνές, κραυγές, οὐρλιαχτὰ ἀκούστηκαν ἀπὸ παντοῦ. Νομίζοντας πὺς ἔφτασε πειὰ ἡ τελευταία μου στιγμή, ἔφερα τὴν κἀνή τοῦ περιστροφῆ μου στὸν κρόταφό μου, ἀλλὰ δὲν πρόφτασα νὰ τραβήξω τὴ σκανδάλη, γιὰτὶ ἔπεσα συντρεμμένη κάτω ἀπὸ τὰ φοβερά χτυπήματα τῶν Κοζάκων. Γιὰ μιὰ στιγμή αἰσθάνθηκα πὺς ἔχανα τὶς αἰσθήσεις μου. Μὲ τράβηξαν ἀπὸ τὸ πόδι καὶ με κατέβασαν ἐστὶ στὴ σκάλα, ἐνῶ τὸ κεφάλι μου χτυποῦσε βαρεῖα σὲ κάθε σκαλοπατί. Μ' ἀρπαζαν ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ μ' ἔριξαν μέσα σ' ἓνα ἀμάξι. Σὲ λίγο με μετέφεραν σ' ἓνα σπίτι, ὅπου παρυσιαστικῶς ἕνας Κοζάκος καὶ με ρώτησε ποῖα εἰμαι καὶ πὺς ὀνομάζομαι.

«Ὅταν ἐσχεδιάζα τὸν φόνο τοῦ διοικητοῦ, δὲν ἐσκόπευα νὰ κρύψω τίποτε. Ἀλλὰ τώρα εἶχα λησμονήσει τὰ πάντα, ἀκόμα καὶ τ' ὄνομά μου. Συγχρόνως με ἐρωνεύοντοσαν με τῆς βδελυρότερες βρισιές, λέγοντάς μου ἐκτὸς τῶν ἄλλων:

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

«Ἐλάτε τώρα, δεσποινίς! Δὲν θὰ μᾶς βγάλετε κανέναν ἐπαναστατικό λόγο;...

«Στὰ χάλια ποὺ μ' εἶχαν καταστήσει, δὲν ἔβλεπα πειὰ καθόλου μετὰ τὸ ἓνα μου μάτι, καὶ τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ προσώπου μου ἦταν φορικτὰ παραμορφωμένο. Μὰ οἱ θηριώδεις δῆμοι ἐπιαιαν μετὰ τὰ χεῖρα τους τὸ ξεσχισμένο δέρμα, τὸ ἀνοίγαν καὶ μοῦ ἔλεγαν:

«Μήπως σὰς πονεῖ, δεσποινίς; Ἐπειτα ἔφτυναν στὶς ματωμένες σάρκες μου, ἔκλειναν ἀπὸ ἀπάνω τους τὸ δέρμα καὶ με ρωτοῦσαν ἔξω:

«Δὲν θὰ μᾶς μαρτυρήσῃς τοῦλάχιστον τοὺς συντρόφους σου; Παραμιλοῦσα διαρκῶς καί, ξεχαμένη μὲς' στὰ παραμιλήτά μου, ἔτρεμα μήπως ἀθέλῃ μου ἀποκαλύψω τίποτε. Ἀλλ' ἐντὺχως δὲν εἶπα ἀπολύτως τίποτε.

«Ἀμὰ ἀνέκτησα τῆς αἰσθήσεως μου, τοὺς εἶπα τ' ὄνομά μου καὶ πρόσθεσα ὅτι μόνο μπρὸς στὸν ἀνακρητὴ θὰ ἔκανα τὴν κατάθεσί μου. Αὐτὸ τοὺς ἐξερέθισε τρομερὰ καὶ οἱ δυὸ ἐκείνοι κακοῦργοι ἄρχισαν νὰ μοῦ ξεροβόλουν γιὰ διασκέδασι μιὰ μιὰ τῆς τρίχεις, ρωτώντας με συγχρόνως ποιοὶ εἶνε οἱ ἄλλοι συνοδοί.

Ἐπειτα ἀνέβαν τὰ τσιγάρα τους καὶ μοῦ τ' ἀκουμποῦσαν στὰ λεπτότερα μέλη τοῦ σώματός μου, λέγοντας:

«Μὰ γιατί, πουλάκι μου, δὲν φωνάζεις; Μήπως δὲν πονεῖς ἀρμετά;...

«Καὶ συγχρόνως χοροπηδοῦσαν ἀπάνω στὸ σῶμα μου σὰν κανίβαλοι. Μὲ κλωτσῶσαν, με χτυποῦσαν με τῆς χειρὶς τους, μοῦκαναν, τέλος μαρτύρια ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁσὲ μου, Θεέ μου!... Πόσα ὑπέφερα! Δέκα φορὲς ἔπεσα ἀναισθητὴ ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ ἄλλες φορές πάλι συνήλθα ἀπὸ τοὺς πόνους, πόνους χειρότερους ἀπὸ τοὺς πρῶτους.

«Κάθε στιγμή κῦταξα γύρω μου καὶ ἀπορούσα πὺς βρισκόμουν ἀκόμα στὴ ζωὴ. Ἦμουν ἐφτάρνηχη... Ἀπὸ παντοῦ ἐτρεχε αἷμα, παντοῦ ἰσθανόμουν σπασμένα τὰ κόκκαλά μου καὶ ξεσχισμένο τὸ κρέας μου. Ἦμουν σχεδὸν τυφλή, χωρὶς μαλλιά στὸ κεφάλι. Καὶ ὁμως οὔτε φώναζα, οὔτε ζητοῦσα ἔλεος ἀπὸ τοὺς κτηνάνθρωπους αὐτοὺς. Μονάχα τὸ παράτην ψυχὴ μου, ἀκουγόνταν κανονικὰ διακοπόμενον ἀπὸ παραληρηματά...

«Στὶς ἔντεκα τῆς νύχτας ἤρθαν καὶ με τράβηξαν ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακή μου. Γυμνὴ καθὼς βρέθηκα ἀπὸ τὸν χιόνι, περιήλθα σὲ ἀναισθητὴ πὺς ἦμουν σ' ἓνα βαγόνι. Ἐννοίωσαν γιὰ τὸν Ταμπόφ. Γύρω μου βροῖσαν ἀκόμα Κοζάκοι καὶ ὁ ἄλλος ἐξέκολοῦτο καὶ νὰ με ποδοπατῇ. Δὲν με ἄφινε στὴν ἡσυχία.

μον οὔτε τῆς λίγης ὥρας τοῦ ταξιδιοῦ μου. Παρακινούσε μάλιστα καὶ τοὺς ἄλλους Κοζάκους νὰ μοῦ κἀνουν τὰ ἴδια. Ἐκείνοι ὁμως καθόντουσαν γύρω μου στενοχωρημένοι. Κανένας τους δὲν σηκώνονταν. Φαίνεται πὺς αὐτοὶ τοῦλάχιστον εἶχαν καρδιά. Καὶ γιὰ τ' ἀποσπάσουν ἴσως τὸν αἰσχερὸ Ἀδρόμωφ ἀπὸ τῆς βάρβαρης ἀσχολίας του, ἄρχισαν νὰ λέν αἰσχερὰ τραγούδια...

«Τὸ κτήνος! Τὸ ἀκρωτηριασμένο μου σῶμα δὲν τοῦ προξενούσε οὔτε τὸν οἶκτο, οὔτε καὶ τὴν ἀηδία... Ριχνόταν ἀπάνω μου λαῖρος, ὁ ἀπαίσιος, με ἀγκάλιαζε, με φιλοῦσε, με μιὰ σαδιτικὴ ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του.

«Ἐντὺχως συγκέντρωσα ὅλες μου τῆς δυνάμεις καὶ ἔφερα ἀντίστασι στὶς φρικαλέες περιπτώσεις του. Καὶ τὸ ἀνεκδιήγητο αὐτὸ μαρτύριο ἐξακολούθησε ὡς τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης, ὁπότε φτάσαμε ἐπὶ τέλους στὸ Ταμπόφ. Ἐκεῖ μοῦ φόρεσαν καὶ τὰ ρούχα μου. Ζήτησαν νὰ σηκωθῶ, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο. Τὰ πόδια μου ἦσαν συντρεμμένα, τὰ κόκκαλα τοῦ δεξιοῦ μου ποδιοῦ κομμάτια...

«Στὸ τέλος με φορτώθηκαν δυὸ Κοζάκοι καὶ μ' ἔριξαν σ' ἀμάξι τῶν ὑποδικῶν. Ἐκεῖ θέλησα νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὰ βασανιστήρια πέφτοντας μετὰ τὸ κεφάλι μου ἀπάνω στὰ σιδερένια καλύμματα τοῦ ἀμαξιοῦ. Ἀλλὰ τότε με περιέμενε σκληρότερη δοκιμασία. Μιὰ νοτιαῖα ποὺ ἔφαγα στὸ κεφάλι, μ' ἔριξε ἐντελῶς ἀναισθητὴ. Ἀγνοῶ πόσο με χτύπησαν ἀκόμα, ἀλλὰ ὅταν ἀργότερα ἐκίνησα στὸ νοσοκομεῖο, εἶχα σπασμένο τὸ ἀριστερὸ χέρι, τὸν ἀριστερὸ μηρὸ καὶ ἐπὶ πλεόν δυὸ πλευρά. Ὅλο μου τὸ ἀριστερὸ μᾶγουλο, ἀπὸ τὸ μάτι ὡς τὸ σπῆνι, ἦταν ἀνοικμένο...

«Τώρα πειὰ δικάστηκα καὶ καταδικάστηκα σὲ θάνατο. Εἶμαι ἐπομὴ νὰ πεθάνω καὶ εὐχομαι τὸ αἷμα μου νὰ νικήσῃ τοὺς τυράννους τῆς πατρίδος μας.

Σὰς ἀποχαιρετῶ
ΜΑΡΙΑ ΣΠΥΡΙΔΟΝΝΑ.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

«Ὅποιος δὲν παίρνει ἀπὸ τῆς μέρες μου, νὰ ζήσῃ χίλιους χρόνους.

«Ὅποιος ψιλογέμει, συχνὰ χοντροφορεῖ.

«Ὅποιος γάσει, καὶ στὴν κόρη του γυροῖ.

«Ὅπου τὰ νεύονται, δὲν τὰ γερνιέται.

«Ὅσο τὸ δέντρο ἔχει καρπὸ, τόσο λυγρὰ οἱ κλώνοι.

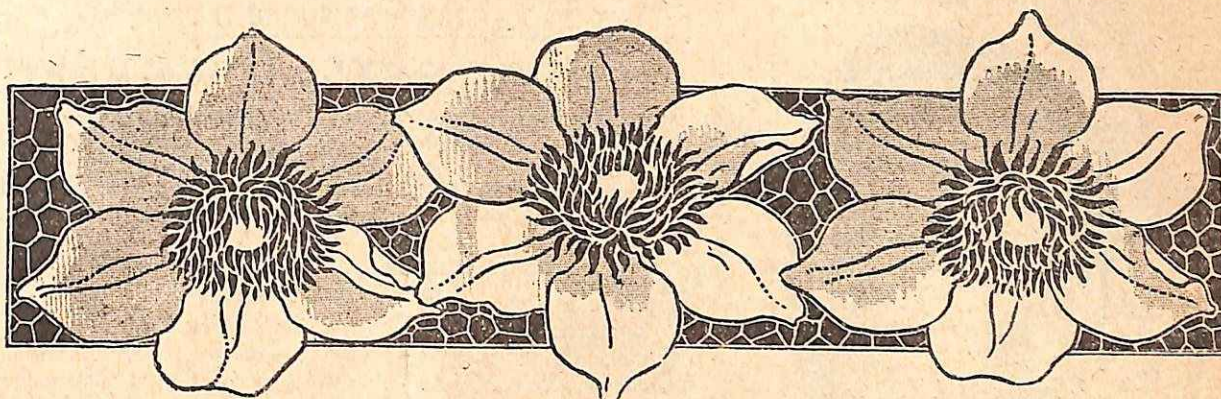
«Ὅταν θέλουν τὰ θεμέλια, προσκυνοῦν τὰ κεραμίδια.

«Τὸ δὲν σὲ γνοιάζει μὴ ρωτᾷς καὶ θεοὶς καὶ νεύματα πάθῃ.

«Συνήθως τῶρον τὰ βουνὰ νὰ βρέχουν, νὰ χιονίζουν.

«Τὸν ξένο κῆπο ποτίζει νὰ βρέψῃται ὁ δικός σου.

«Τ' εἶχες, γέρο, καὶ ἔρωτες; Μὲ ζουλοῦν ἀπάλευα.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗ

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ ΤΑ ΔΟΓΙΑ

Δὲν εἶνε μαχαίρια, δὲν εἶνε σπαθὶ τῆς μάνας σου τὰ λόγια, εἶνε ἀπρόοπτα. Τὴν ψυχὴ μου τὴν καίουν καὶ τὴν καρδιά μου τὴ θάβουν κάτω ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θάλασσας γιὰ νὰ μὴν ξανοίξῃ πειὰ στὴ ζωὴ.

Στὸ μαρτύριό μου παλάτι τοῦ ξωτῆ μου ἐρεῖται ζωτιά. Ἐλθουν νὰ γίνουν ἀντιλόγια τῆς ἀγάπης μας. Ἐλθουν νὰ συντρίβουν τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μας. Μὰ δὲν θὰ τὸ κἀνουν, ἀφοῦ ἐσὺ με πονεῖς ἀκόμα. Ὡς σόβουν καὶ τὰ πόες σόβουν ὅλα στὴ γῆ.

Δὲν μπορεῖ νὰ γὰν πάντα γεμίζονα. Ὡς θῇ καὶ ἡ ἀνοῖξ. Τὰ δέντρα καὶ πάλι θὰ φουντώσουν καὶ ἡ εὐωδία τους θὰ πλημμυρίσῃ τὴν ἀτμόσφαιρα.

Τῆς μάνας σου τὰ λόγια κἀλλιο νὰ μὴν εἶχα γεννηθῇ νὰ τ' ἀκούσω. γιὰτὶ τὴν ἀγαπῶ τὴ μάνα σου, τὴ λατρεύω. Ἀφοῦ δὲν ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς γεννήθηκες.

Τὶ με μέλει ὅμως! Ἐγὼ τὴν ἀστροφύλακα τῆς μάνας δὲν τὴ φοβόμαι τόσο. ὅσο συλλογιέμαι πὺς ἐσὺ με ζήτᾳς παντοῦ με τέτοια λαχάρια ποὺ νεκρώνει τὸ λογισμό ἐκείνης.

Η ΑΓΑΠΗ

Ἀπὸ τ' ἀρπάγια τοῦ Δράκοντα νόνο ἐσὺ θὰ με σώσεις, ἀγάπη μου. Μόνο ἐσὺ ποὺ στενάζεις μακριὰ μου γιὰ τὸ χωρισμό μας. Μὰ δὲν θὰ μένουμε πάντα ἔτσι...

Τὴν ἀνοῖξ μετὰ τὰ χαλιδόνα μετὰ τὸ πολὺχρῶμα λουλούδια καὶ τῆς βαρεῖες μουδιές, θὰ σπύζουν καὶ πάλι τὰ χεῖλιά μας σ' ἓνα ὁλόγλυκο ἰτέλειωτο φίλι. Καὶ τότε δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ κανένας.

Ἡ ζωὴ μου θὰ εἶνε δική σου, καὶ ὁ Δράκοντας ποὺ μοῦ συγοπνεῖ τώρα τὸ αἷμα σου θὰ σεβαστῇ τὸν πόνο μου καὶ θὰ μᾶς ἀρήσῃ νὰ πλῆξουμε τὴ φωλιά μας μετὰ τὸ τραγούδι καὶ μ' ἓνα νεύμα, με γὰρ καὶ με γάλα. Μὰ τότε θάθῃ ἡ ἀνοῖξ. πότε...

ΤΟ ΚΡΙΜΑ

Ἡ ξενιτιά με φοβίζει. Κάμε νὰ μὴ σὲ ξεχάσω ἐκεῖ ποὺ θὰ βροῖσκωμαι. Εἶνε ἀνυπόστατη ἡ καρδιά μου καὶ τὴν τραβῶν ἀδιάκοπα ἡ τριγύρω της ὠμορφίε. Φοβοῦμαι καὶ τὸν ἴδιο τοὺς ἀκόμα, γιὰτὶ καὶ ἐκεῖνος ἔχει ἀρπάγια.

Κάμε λοιπὸν ἐσὺ νὰ μὴ γεννηθῶν ἄλλα πάθῃ στὴν ψυχὴ μου, νὰ μὴ γεννηθῇ μέσα μου τὸ κῆμα τῆς ἀρ...

νῆσι. Διότι ἀπὸ τὸ πλῆθ μου κάθε τραγικὴ ὠμορφία μετὰ τὴν ἀφροσύνη: τὴ δική σου ποὺ τώρα με ἀνεβάζει στὶς φωτοπλημμύρες τοῦ Γαλαξία.

Ἀχ! Δὲν θέλω νὰ σὲ ξεχάσω. Δὲν θέλω νὰ με πῆς ἀμαρτωλὸ. Γιὰ σένα πονεῖ ἡ ψυχὴ μου. Μὰ ποῖς ξέρει: ἂν θὰ πονῇ γιὰ πάντα, ποῖς ξέρει:...

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τὰ τραγούδια ποὺ σοῦ ἔχω γραμ-

μένα δὲν μοιάζουνε μ' ἄλλα. Τὴ χάρι καὶ τὴν ὠμορφία τους δὲν τὴ νοιώθουν ὅλοι. Μὰ δὲν εἶνε ὅλοι σὰν καὶ ἐμὰς. Δὲν αἰσθάνονται τόσο βαθειά, δὲν σκέπτονται τόσο παράξενα.

Φτωχὰ μου τραγούδια, πὺς σὰς ἀγαπῶ! Ἐῖστε σείς ἡ νιόβια μου, γιὰτὶ μόνο ἐσεῖς πρωτοδεῖγνε στὸν κό-

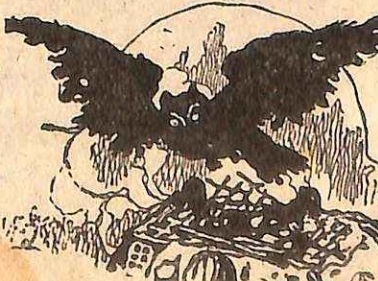
ποῖς ἐσεῖς ξεφύγουμε τὸ νόμο ποὺ κυβερνάει ὅλους τοὺς ἄλλους.

Μὰ ὅτι καὶ ἂν μοῦ δώσεις, εἶνε γραμμένο τοῦ μεγάλου πόνου τὸ χυμὸ νὰ τὸν ρουφῆσουμε σταλαματιά-σταλαματιά. Ὡς τὸν ρουφῆσουμε μαζὺ, ψυχὴ μου, γιὰ νὰ γίνουμε μεγάλοι...

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμανῶ, Διοφύδης Ἀ. Λεξάνδρος 309. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἶδους ἀσυντακτικαὶ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν Ἀθήναις ἀσυντακτικαὶ. Εἰδικῶς: Φορολογικαὶ, Δικηγορικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ἐπιστολαί. Ὁρεῖ γραφεῖον 8—9 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ.

ΑΠΟ ΤΗ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΕΙΟ ΕΠΟΠΙΕΙΑ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΗΣΙΟΥ ΣΑΙΝ-ΚΡΟΥΑ

Μιά προσβλητική φράσις ενός συνταγματάρχου. 'Ο εξάδελφος της 'Ιωσηφίνας. 'Η μονομαχία του με τον Σαίν Κρουά. Πώς σκοτώθηκε. 'Η όργη του Ναπολέοντος. 'Ο Σαίν Κρουά αποτάσσεται απ' το στρατό. Τό ενδιαφέρον του Μασσένα. 'Η ανδραγαθίες ενός στρατιώτη. Πώς ο στρατιώτης αυτός έγινε υποστράτηγος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο μαρκήσιος ντε Σαίν-Κρουά.

Μιά μέρα του έτους 1804, σε μιὰ απόμνηση γωνία του γαλλικού στρατοπέδου, κουδούνιζαν δυο αξιωματικοί του Ναπολέοντος, ο συνταγματάρχης βαρώνος ντε Μαριόλ κι' ο ταγματάρχης Κάρολος ντε Σαίν-Κρουά. 'Απ' το ύψος που είχαν κι' οι δυο τους, και πού πάντων απ' τις ζωηρές χειρονομίες του συνταγματάρχου, φάνεταν ότι ή κουδούντα τους κάθε άλλο παρά φιλική ήταν.

'Ο ντε Μαριόλ έκανε παρατηρήσεις στον ταγματάρχη για τη διαγωγή που είχε δείξει στην τελευταία μάχη. —Κύριε ταγματάρχα ντε Σαίν Κρουά, τού φώναζε θυμωμένα σε κάποια στιγμή, δεν εκπνεύσατε κατά γράμμα τη διαταγή που σας έδωσα. 'Επρεπε να υπακούσετε σ' αυτή και μόνο σ' αυτή!...

—'Όχι, κύριε συνταγματάρχα. Υπάκουσα στη διαταγή σας. Με τή διαφορά μόνον, ότι επειδή είμαι αξιωματικός κι' όχι απλός στρατιώτης, κι' επειδή τη στιγμή εκείνη βρισκόμουν επί κεφαλής ενός τμήματος στρατού, είχα καθήκον να ερμηνεύσω τη διαταγή με τον καλύτερο κι' αποτελεσματικότερο τρόπο, αποκριθίκατε ο ταγματάρχης κατ'ήλιωτος, με ήρεμο και σταθερό λόγο φωνής. 'Αν την εκπνεύσατε κατά γράμμα, οι άνδρες του τάγματός μου θ' αδικούντοσαν μεταξυ δύο πυρών. 'Αντιθέτως, με τ' να πλευροκοπήσω τον εχθρό, τον κατετρόπωσα, χωρίς να κινδυνεύσει καθόλου το πεδίο μου.

—Δεν είν' έτσι, δεν είν' έτσι, παρματάρχα. Τό ποτήριον είνε σαφές. Δεν εκπνεύσατε τη διαταγή που σας έδωσα.

—Σας παρακαλώ, συνταγματάρχα μου.

—Τίποτε απ' αυτά. Είπατε ένας άνικανος κι' επιπόλαιος αξιωματικός. 'Ο ταγματάρχης έγινε άδικα πού χλωμός απ' ότι ήταν ως τη στιγμή αυτή, για τή φοβερή προσβολή και ύψωσε το χέρι του για να χτυπήσει

Και όταν, μετά είκοσιέσσερες ώρες, έλαβε την απάντησι ότι ή παρατήρησίς του είχε γίνει δεκτή, έστειλε τους μάρτυράς του στον συνταγματάρχη Μαριόλ. 'Εκείνος όρισε τους δικούς του και κανονίστηκαν οι όροι της μονομαχίας, μιάς μονομαχίας μέχρι θανάτου.

'Ο ταγματάρχης Σαίν Κρουά ήταν απ' τους πιο ανδρείους, τους πιο χαλούς και τους πιο μορφωμένους αξιωματικούς του Μεγάλου Ναπολέοντος. Κατήγετο από οικογένεια αντιστρατιάρχη και ήταν γυιός του άλλου προσηυτού, μαρκήσιου ντε Σαίν Κρουά.

'Ακριβώς όμως για τή αντιστρατιάρχη καταγωγή του και για τους αγωνιστικούς τρόπους του, τον αντιπα-

'Ο Στρατάρχης Μασσένα.

θούσαν οι περισσότεροι απ' τους αξιωματικούς, οι όποιοι προήρχοντο από τὰ λαϊκά στρώματα. Δεν μπορούσαν να χωνέψουν το νεαρό αυτόν αξιωματικό, με τή γλυκύ κι' ωραίο σαν γυναικείο πρόσωπο, με τή στυντή φωνή και με τή λεπτή κάτασπρα χείρα του. Κι' εθύνονταν άδικα πού πολύ μαζύ του, κάθε φορά που τον έδλεπαν ν' ανδραγαθή σε καμιά μάχη.

'Ενας από τους αξιωματικούς που τον αντιπαθούσε περισσότερο ήταν κι' ο συνταγματάρχης Μαριόλ, ο όποιος ως εξάδελφος της 'Ιωσηφίνας, ήταν απ' τους εύνοιους του Ναπολέοντος. Στην τελευταία μάχη, ο Μαριόλ τού είχε δώσει μιὰ διαταγή, την όποια θ' εκπνεύσε τυφλά ο Σαίν Κρουά, θ' σκοτώνονταν, θ'ι μόνον αυτός, αλλά και όλοι οι άνδρες του τάγματός του. 'Ο ταγματάρχης όμως, ανηλεώς δυνάμενος ο ίδιος τήν πρωτοδοξία, έκανε ένα επιτυχή έλιγμό και νίκησε τον εχθρό.

Αυτό έκανε τον Μαριόλ να φρενιάσει εναντίον του και να προκαλέσει τήν προσβλητική σκηνή που περιγράψαμε παραπάνω.

'Η νύχτα εκείνη ήταν νύχτα δραματικής αγωνίας για τον Σαίν Κρουά και για τήν δυστυχισμένη υπέτα του, ή όποια πόν λήστευε. 'Η μαρτυρία καταλάβαινε ότι ο γυιός της είχε κάποια σοβαρή στενοχώρια. Αλλά δεν ήξερε τί ακριβώς συνέβαινε. Τόν άκουγε όλη νύχτα να θυματίζει άγρυπνος στο δωμάτιό του κι' ή υπνοκή της καρδιά γυνοδύσε δυνατά από άγωνία.

Επί τέλους, τήν αύγή, όταν ο γυιός της ήγχε έξω για νά φύγη, καθώς τήν απομαρτυρούσε, έπεσε στην άγκαλιά της και τής ώμολόγησε όλη τήν αλήθεια.

'Η δυστυχισμένη μαρκησία πέρας ως εφικτής αγωνίας.

Μαζύ με τή γυιό της είχε φύγει κι' ένας γέρος άρρωστικός υπηρέτης, για νά τής φέρη τ' αποτέλεσμα της μονομαχίας. 'Η ώρες πενοούσαν άργές, αιώνας δόλολητρο, κι' ή υπηρέτης δεν φαινόταν πουνερά.

Τέλος, σε κάποια στιγμή, φάνηκε ή υπηρέτης κι' από μακριά, μόλις άντίκρουσε τήν κυρία του, τής φώναξε: —'Ο κύριος Κάρολος είνε ζωντανός!

'Ακούγοντας τὰ λόγια αυτά, ή μαρκησία, ανέπνευσε μ' ανακούρσι. Πράγματι δέ ή μαρκησία ντε Σαίν Κρουά είχε σκοτώσει τόν αντίπαλό του.

Αυτό όμως προκάλεσε τή μανία του Ναπολέοντος εναντίον του.

'Ο Αυτοκράτορας, ο όποιος άγαπούσε εξαίρετικά τόν Μαριόλ, έγινε έξω φρενών, όταν έμαθε τή σκοτώσι του. Διέταξε λοιπόν να παραπεισθή στο Στρατοδικείο ο ταγματάρχης που είχε τολμήσει να σκοτώσει έναν ανώτερό του, έστω και σε μονομαχία. Τότε όμως ο στρατηγός Μασσένα τού είπε ότι ο Σαίν Κρουά είχε υπεβάλει πού τής μονομαχίας τήν παρατήρησί του, ή όποια κι' είχε γίνει δεκτή.

—Πολύ καλά! φώναζε ο Ναπολέων. Τότε να μ'ην ξαναγυρίση ποτέ στο στρατό.

'Ετσι ο Σαίν Κρουά αποτάχτηκε δριμυτικά απ' τήν υπάταρμα.

'Ενωμεταξύ όμως οι νικηφόροι πόλεμοι του Ναπολέοντος εξακολουθούσαν κι' ή μαρκησία υπέφερε από τήν αδράνεια στην όποια είχε καταδικαστεί.

Στό τέλος δεν μπόρεσε να κρατήθι, κατέφυγε στον στρατηγό Μασσένα και τόν παρακάλεσε να τού επιτρέψει να καταταχθί και πάλι στο στρατό, με τή βαθμύ του απλού στρατιώτη. 'Ο Μασσένα, ο όποιος θαυμάζε και συμπάσθεσε τήν νεότη, κι' ο όποιος έξ άλλου, σαν γνήσιος στρατιώτης, κι' αυτός, ένοιωσε πολύ καλά τόν πόνο του, ένεκρνε τήν αίτησί του.

'Ετσι ο πρώην ταγματάρχης ξαναδρόθηκε στο στρατό, ως απλός στρατιώτης τώτα. Αυτό, όστόσο, δεν τόν ευόδοισε καθόλου να κινή ούα μάτα ήρωισμού σε κάθε μάχη, στην όποια λάβαινε μέρος.

Κάποτε ο Ναπολέων διάβασε στην επίσημη εφημερίδα «Μηθύτωρ» τήν αφήγησι των ανδραγαθιών ενός στρατιώτη της στρατιάς του Μασσένα, ή όποια πολέμους στο Μασσένα, ή τώτα γαλλικού στρατού είχε αποκλειστεί απ' τους έχθρους στη μιὰ θ' νη θριαμβόταν ή στρατιά του Μασσένα.

'Ενας στρατιώτης λοιπόν περνούσε

σε κάθε μέρα τή ποταμί κολυμπώντας, υπό τή διαγή των έθνομών σφαγών και μετέφερε τις διαταγές του στρατάρχου πού τον διοικήτ, τού αποκλεισμένου τμήματος.

Μόλις διάβασε τήν περιγραφή αυτή, ο Ναπολέων κέλεσε τόν Μασσένα, τού έδωσε τήν εφημερίδα και τόν έρώτησε:

—Πού είνε ο ήρωας αυτός;

—'Ενας απλός στρατιώτης, Μεγαλειότατε.

—Πώς ονομάζεται;

—Μαρκησιος ντε Σαίν Κρουά.

—Είνε εκείνος πού σκότωσε τόν εξάδελφό της 'Ιωσηφίνας, τόν Μαριόλ;

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

'Ο Αυτοκράτωρ αναστήκωσε τις πλάτες του κι' έφυγε χωρίς να μιλήσει.

'Όσοσο ο Μασσένα δεν μπόρεσε να μ'ην άνταρική τήν νεαρό ανδρείο πολέμιστή, όπως τού έπρεπε. Τόν προσέβασε λοιπόν σε λόγια κι' έπειτα σ' ανθρωπολογικά. 'Από τότε δέ σε κάθε μάχη, ο Σαίν Κρουά, με τις άφάνταστες ανδραγαθίες του κέρδιζε κι' από έναν βαθμό, κι' έτσι σε λίγα χρόνια θρόνιζε με τήν βαθμύ του συνταγματάρχου τού ίππικού.

'Όταν χρειάστηκε, κάποτε, να σταλή στην 'Ισπανία ένα απόσπασμα στρατού, ο στρατάρχης Ζουνά ανέβασε τήν διοίκησί του στον συνταγματάρχη ντε Σαίν Κρουά.

'Εκείνος ανδραγαθήσε και στην 'Ισπανία κι' όταν μετά δυο χρόνια, ξαναγύρισε στη Γαλλία, είχε προηδαστεί σε υποστράτηγο.

Τότε μαρκησία ο Ναπολέων έκανε μιὰ μεγάλη επιθεώρησι των στρατευμάτων του. Μετά τήν επιθεώρησι κάλεσε στο ανάκτορο τού Κερμαεικού ο στρατηγός Μασσένα τού είπε ότι ο Σαίν Κρουά είχε υπεβάλει πού τής μονομαχίας τήν παρατήρησί του, ή όποια κι' είχε γίνει δεκτή.

—Πολύ καλά! φώναζε ο Ναπολέων. Τότε να μ'ην ξαναγυρίση ποτέ στο στρατό.

'Ετσι ο Σαίν Κρουά αποτάχτηκε δριμυτικά απ' τήν υπάταρμα.

'Ενωμεταξύ όμως οι νικηφόροι πόλεμοι του Ναπολέοντος εξακολουθούσαν κι' ή μαρκησία υπέφερε από τήν αδράνεια στην όποια είχε καταδικαστεί.

Στό τέλος δεν μπόρεσε να κρατήθι, κατέφυγε στον στρατηγό Μασσένα και τόν παρακάλεσε να τού επιτρέψει να καταταχθί και πάλι στο στρατό, με τή βαθμύ του απλού στρατιώτη. 'Ο Μασσένα, ο όποιος θαυμάζε και συμπάσθεσε τήν νεότη, κι' ο όποιος έξ άλλου, σαν γνήσιος στρατιώτης, κι' αυτός, ένοιωσε πολύ καλά τόν πόνο του, ένεκρνε τήν αίτησί του.

'Ετσι ο πρώην ταγματάρχης ξαναδρόθηκε στο στρατό, ως απλός στρατιώτης τώτα. Αυτό, όστόσο, δεν τόν ευόδοισε καθόλου να κινή ούα μάτα ήρωισμού σε κάθε μάχη, στην όποια λάβαινε μέρος.

Κάποτε ο Ναπολέων διάβασε στην επίσημη εφημερίδα «Μηθύτωρ» τήν αφήγησι των ανδραγαθιών ενός στρατιώτη της στρατιάς του Μασσένα, ή όποια πολέμους στο Μασσένα, ή τώτα γαλλικού στρατού είχε αποκλειστεί απ' τους έχθρους στη μιὰ θ' νη θριαμβόταν ή στρατιά του Μασσένα.

'Ενας στρατιώτης λοιπόν περνούσε

σε κάθε μέρα τή ποταμί κολυμπώντας, υπό τή διαγή των έθνομών σφαγών και μετέφερε τις διαταγές του στρατάρχου πού τον διοικήτ, τού αποκλεισμένου τμήματος.

Μόλις διάβασε τήν περιγραφή αυτή, ο Ναπολέων κέλεσε τόν Μασσένα, τού έδωσε τήν εφημερίδα και τόν έρώτησε:

—Πού είνε ο ήρωας αυτός;

—'Ενας απλός στρατιώτης, Μεγαλειότατε.

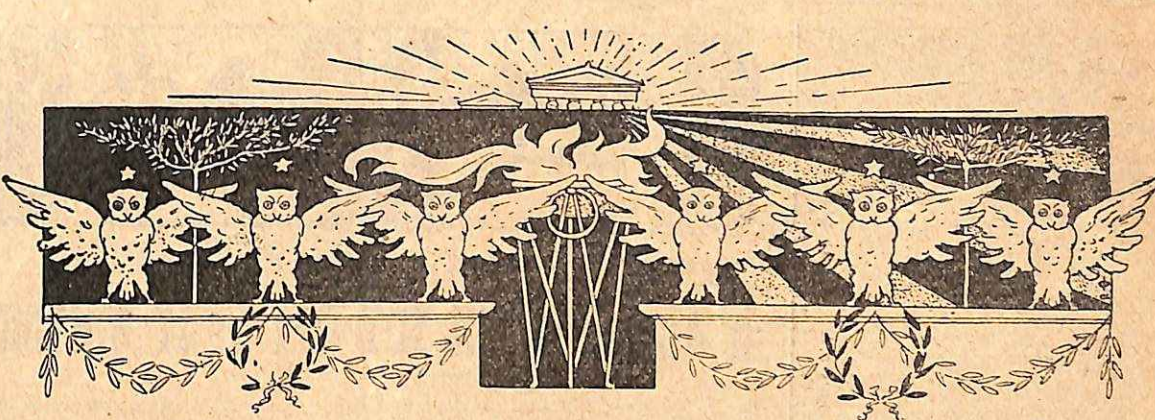
—Πώς ονομάζεται;

—Μαρκησιος ντε Σαίν Κρουά.

—Είνε εκείνος πού σκότωσε τόν εξάδελφό της 'Ιωσηφίνας, τόν Μαριόλ;

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

'Ο Αυτοκράτωρ αναστήκωσε τις πλάτες του κι' έφυγε χωρίς να μιλήσει.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕ... ΠΑΤΑΤΕΣ

Πώς οι 'Αμερικανοί καταστρατηγούν τόν νόμο περί μονομαχίας. 'Ο λιονταρής κι' ο πάστωρ. 'Η προσβλητική επιστολή. 'Όπου ο λιονταρής τήν παθαίνει. Οι όροι και τὰ όπλα της μονομαχίας. Πώς έγινε ο πατατοπόλεμος. 'Ο θριαμβός του πάστορος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είνε γνωστόν ότι στην 'Αμερική γίνονται ακόμα και σήμερα μονομαχίες, αλλοιότι ο νόμος δεν τις επιτρέπει. Οι 'Αμερικανοί όμως, για νά ξεφύγουν από τή νόμο και να τόν καταστρατηγήσουν, έπνοουν τους πιο αλλόκοτους τρόπους μονομαχίας.

'Ετσι, μιὰ πολύ περίεργη μονομαχία έγινε τελευταία στη μικρή πόλη Φραγκφορτ της πολιτείας Κεντάκυ, μεταξύ ενός διαμαρτυρουμένου εφημερίου και κάποιου λιονταρής της περιφέρειας, ονόματι Πάρκερ.

'Ο Πάρκερ αυτός με τους παλληκαρισμούς του ένοχλούσε όλο τόν κόσμο και δεν άφινε κανένα ήσυχο. Τό κακό είχε παραγίνει τόσο, ώστε μιὰ Κυριακή, στο κήρυγμα, μετά τή λειτουργία, ο εφημέριος Μπόουμαν άρχισε να μιλά εναντίον του και να καυτηριάζει τή διαγωγή του με τις αυστηρότερες φράσεις.

'Όταν όμως ο Πάρκερ τού έμαθε αυτό, έγινε έξω φρενών και αποφάσισε να εκδικηθί τόν εφημέριο, τρομοκρατώντας τον. Τού έστειλε λοιπόν ένα γράμμα, στο όποιο τόν έβριζε με τις χειρότερες βροσιές, τόν ροβείριζε και τόν προκαλούσε, «άν έχει φιλότιμο», να δεχθί νά μονομαχήσουν.

'Ο πάστωρ Μπόουμαν όμως δεν ποθήκε καθόλου από τις άπειλές του και τού απάντησε ότι δεχόταν εύχαρίστως τήν πρόκλησί του. 'Επρόθετος δέ πώς, επειδή αυτός ήταν ο προσβεβλημένος, είχε, σύμφωνα με τους τύπους, τή δικαίωμα να διαλέξη τή όπλα της μονομαχίας. Και τού δήλωνε ότι εδίαλεγε τή μονομαχία με... πατάτες.

Τήν ήμέρα της μονομαχίας, θά πήγαιναν κι' οι δυο σ' ένα λειβάδι έξω απ' τήν πόλη, μαζύ με τους μαρτυρές και μ' ένα πανέρι γεμάτο μεγάλες πατάτες. Οι μαρτυρές θά τού μοίραζαν τις πατάτες και θάδιναν τις μισές στον ένα και τις μισές στην άλλον. Κατόπιν, οι δυο αντίπαλοι τοποθετημένοι σε απόστασι δεκαπέντε μέτρων, μόλις θά δινόταν τή σύνθημα, θ' άρχιζαν να... πατατοβολούνται ως ότου νά πέσει κάτω ο ένας απ' τους δυο, ή να τελειώσουν ή πατάτες.

'Όταν διάβασε τούς όρους αυτούς, ο Πάρκερ θυμωσε ακόμα περισσότερο. 'Εστειλε λοιπόν και δεύτερο γράμμα, με τή όποια έβριζε τόν πάστορα και

τούλεγε ότι ένοσους να μονομαχήσουν αλληθινά, μέχρι θανάτου, με φονικά όπλα.

'Αλλά ο Μπόουμαν δεν υποχώρησε. Τού απάντησε ότι όλ' αυτά ήταν προσφασίες και, ότι αφού αυτός ήταν ο προσβεβλημένος, είχε άπλόστο δικαίωμα να εκλέξη τὰ όπλα της μονο-

μαχίας και να υποκύψει και νά δεχθί. Κι' έτσι ή μονομαχία έγινε ενα πωτό, έδω και λίγες βδομάδες, σ' ένα λειβάδι έξω απ' τήν πόλη.

'Ενοείται: όλοι σχεδόν οι κάτοικοι της Φραγκφορτς, άνδρες, γυναίκες, γέροι και παιδιά έτρεξαν να παρευρεθύν σ' αυτή για νά διασκεδάσουν, γιατί ήξεραν ότι ο πάστωρ Μπόουμαν ήταν δεινός στο σημάδι.

Τήν ώριμένη λοιπόν ώρα έφτασαν οι μαρτυρές με τους δυο αντιπάλους και με τή απαραίτητο πανέρι, γεμάτο πατάτες. Τις μοίρασαν στη μέση στους δυο αντιπάλους, οι όποιοι εστάθηκαν ο ένας απέναντι στον άλλον, σ' απόστασι δεκαπέντε μέτρων.

'Επειτα, όταν δόθηκε τή σύνθημα, άρχισαν να πετούν τις πατάτες.

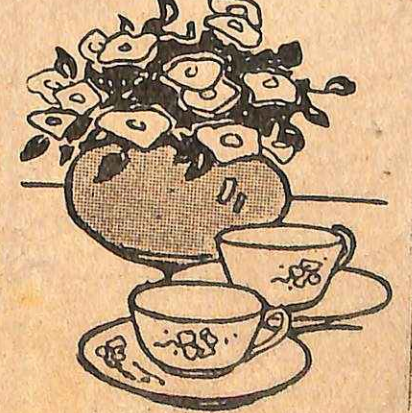
'Ηταν όμως μοιραίο νά γελοιοποιηθί για πάντα ο Πάρκερ, εκείνη τήν ήμέρα. 'Ο αιδεσιμώτατος Μπόουμαν έσκόπευε τόσο καλά, ώστε με τήν πρώτη πατάτα πού έβριζε, πέτυχε τόν αντίπαλό του κατόμουτρα.

Οι θεαταί έσπασαν σ' άκράτητα γέλια, πού έκαναν τόν Πάρκερ ν' άφρίση απ' τή κακό του. Μά αυτό τόν έκανε νά γάση τήν ψυχραιμία του κι' όλες ή πατάτες πού πετούσε πήγαιναν στο έρόντο.

'Αντιθέτως, ο εφημέριος, ο όποιος διατηρούσε όλη τήν ψυχραιμία του και είχε κέρι, σκόπευε πολύ καλά.

'Η δεύτερη πατάτα του χτύπησε τόν Πάρκερ στο στήθος κι' έκανε στο κάταστρο πονάμισό του έναν μεγάλο λεκέ, τόν όποιο μόλις έδαν οι θεαταί, έσπασαν πάλι σε γέλια. Συνολικά, ως τή τέλος, άλλες πέντε πατάτες χτύπησαν τόν Πάρκερ στο πρόσωπο και στο κεφάλι, ενώ τή κοινή διασκέδαζε και γελούσε. Τέλος μιὰ πατάτα πού τόν πέτυχε στη μύτη και τού τή μάτωσε, τόν σώωσε κάτω.

'Ετσι τελείωσε ή πρωτότυπη πατατομαχία, χωρίς στην όποια ο αιδεσιμώτατος Μπόουμαν γελοιοποίησε τόν λιονταρή Πάρκερ.

κρο αναγκάστηκε να υποκύψει και να δεχθί. Κι' έτσι ή μονομαχία έγινε ενα πωτό, έδω και λίγες βδομάδες, σ' ένα λειβάδι έξω απ' τήν πόλη.

'Ενοείται: όλοι σχεδόν οι κάτοικοι της Φραγκφορτς, άνδρες, γυναίκες, γέροι και παιδιά έτρεξαν να παρευρεθύν σ' αυτή για νά διασκεδάσουν, γιατί ήξεραν ότι ο πάστωρ Μπόουμαν ήταν δεινός στο σημάδι.

Τήν ώριμένη λοιπόν ώρα έφτασαν οι μαρτυρές με τους δυο αντιπάλους και με τή απαραίτητο πανέρι, γεμάτο πατάτες. Τις μοίρασαν στη μέση στους δυο αντιπάλους, οι όποιοι εστάθηκαν ο ένας απέναντι στον άλλον, σ' απόστασι δεκαπέντε μέτρων.

'Επειτα, όταν δόθηκε τή σύνθημα, άρχισαν να πετούν τις πατάτες.

'Ηταν όμως μοιραίο νά γελοιοποιηθί για πάντα ο Πάρκερ, εκείνη τήν ήμέρα. 'Ο αιδεσιμώτατος Μπόουμαν έσκόπευε τόσο καλά, ώστε με τήν πρώτη πατάτα πού έβριζε, πέτυχε τόν αντίπαλό του κατόμουτρα.

Οι θεαταί έσπασαν σ' άκράτητα γέλια, πού έκαναν τόν Πάρκερ ν' άφρίση απ' τή κακό του. Μά αυτό τόν έκανε νά γάση τήν ψυχραιμία του κι' όλες ή πατάτες πού πετούσε πήγαιναν στο έρόντο.

'Αντιθέτως, ο εφημέριος, ο όποιος διατηρούσε όλη τήν ψυχραιμία του και είχε κέρι, σκόπευε πολύ καλά.

'Η δεύτερη πατάτα του χτύπησε τόν Πάρκερ στο στήθος κι' έκανε στο κάταστρο πονάμισό του έναν μεγάλο λεκέ, τόν όποιο μόλις έδαν οι θεαταί, έσπασαν πάλι σε γέλια. Συνολικά, ως τή τέλος, άλλες πέντε πατάτες χτύπησαν τόν Πάρκερ στο πρόσωπο και στο κεφάλι, ενώ τή κοινή διασκέδαζε και γελούσε. Τέλος μιὰ πατάτα πού τόν πέτυχε στη μύτη και τού τή μάτωσε, τόν σώωσε κάτω.

'Ετσι τελείωσε ή πρωτότυπη πατατομαχία, χωρίς στην όποια ο αιδεσιμώτατος Μπόουμαν γελοιοποίησε τόν λιονταρή Πάρκερ.

Μπορίς στην άπειλή εκείνη, ο Πάρ-

μαχίας και ότι με τις αντιρροήσεις πού έφερε ο Πάρκερ απέδεικνε ότι ήταν δειλός και δεν ήθελε νά μονομαχήσει. Στο τέλος δέ, τόν συμβούλευσε να δεχθί, γιατί αλλιώς θά τόν γελοιοποιούσε ως δειλό σ' όλη τήν περιφέρεια.

Μπορίς στην άπειλή εκείνη, ο Πάρ-

μαχίας και ότι με τις αντιρροήσεις πού έφερε ο Πάρκερ απέδεικνε ότι ήταν δειλός και δεν ήθελε νά μονομαχήσει. Στο τέλος δέ, τόν συμβούλευσε να δεχθί, γιατί αλλιώς θά τόν γελοιοποιούσε ως δειλό σ' όλη τήν περιφέρεια.

Μπορίς στην άπειλή εκείνη, ο Πάρ-

μαχίας και ότι με τις αντιρροήσεις πού έφερε ο Πάρκερ απέδεικνε ότι ήταν δειλός και δεν ήθελε νά μονομαχήσει. Στο τέλος δέ, τόν συμβούλευσε να δεχθί, γιατί αλλιώς θά τόν γελοιοποιούσε ως δειλό σ' όλη τήν περιφέρεια.

Μπορίς στην άπειλή εκείνη, ο Πάρ-

μαχίας και ότι με τις αντιρροήσεις πού έφερε ο Πάρκερ απέδεικνε ότι ήταν δειλός και δεν ήθελε νά μονομαχήσει. Στο τέλος δέ, τόν συμβούλευσε να δεχθί, γιατί αλλιώς θά τόν γελοιοποιούσε ως δειλό σ' όλη τήν περιφέρεια.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς ο Βιντόν έδραπέυε για εκατοστή φορά απ' τις φυλακές και πως συνέληφθη.

Μετά τη σύλληψή του, τον έλυσαν αμέσως με άλλους καταδικασμένους για να τον μεταφέρουν στα κάτεργα της Τουλόν, τα οποία του είχαν περιγράψει ως πολύ χειρότερα από τα κάτεργα της Βρέστης και του Ροσφόρ. Μόλις έφτασε εκεί, τον έβαλαν μαζί με τους ύποπτους καταδικασμένους, οι οποίοι έμεναν πάντα σιδεροδεμένοι, κομμόσυσαν επάνω σε γυμνά σανίδια, έτρεφαν ανιστορικά και δεν τον άφηναν να περπατήσει από τους φυλακείς.

«Ποτέ — γράφει ο ίδιος — δεν ήμουν τόσο δυστυχισμένος, όσο όταν έφτασα στο κάτεργο της Τουλόν. Με έβαλαν μαζί με τους πιο έλαινους κακούργους, απ' τους οποίους θα προτιμούσα να ζω μαζί με λεπρούς. Ύποχρεωμένος να βλέπω και ν' ακούω διαρκώς όλα αυτά τ' αποδράματα της κοινωνίας, των οποίων το πνεύμα πήγαινε πάντα στο κακό, φοβόμουν την πιο θλιβερή επίδραση τους επάνω μου.

Όταν τους άκουγα να συζητούν αδιάκοπα, μέσα ανά νύχτα, και να σχεδιάζουν μυστικά μου τα πιο φοβερά εγκλήματα, έτρεμα με την ιδέα μήπως δεν σταθώ δυνατός και τους αφήσω να με κάνουν υμνοί τους. Είπε αλήθεια ότι είχα αντίστασει σε πολλούς πειρασμούς ως τότε, μα ή ανάρη, ή αθλιότητα, ή επιθυμία προπάντων της ανακρίσεως της ελευθερίας, μπορούν συγχρόνως να σπρώχνουν στο εγκλημα και τον πιο έντιμο άνθρωπο. Γι' αυτό έπρεπε με κάθε τρόπο να δραπέτευω, να φύγω από κει μέσα...»

Να δραπέτευση!... Να εγκαταλείψει τη φοιτητική εκείνη κόλαση για να μη ξαναγυρίσει ποτέ σ' αυτήν!... Αυτό ήταν τώρα το μοναδικό όνειρο του δυστυχισμένου μας ήρωος, ο οποίος δεν ήθελε να ξεπέσει στη επίθεση των κακούργων που ήταν τώρα σύντροφοί του...

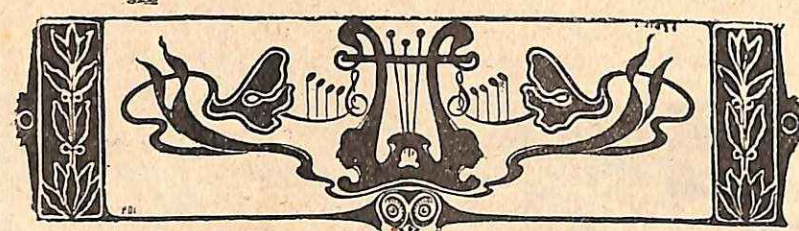
Η ιδέα αυτή της αποδράσεως είχε εγκατασταθεί μονίμως πειστικό στο μυαλό του... Την καταδίκαζε στη νύχτα: και δεν τον άφηνε να κοιμηθεί και τον βασάνιζε τις ημέρες, ενώ έφτιαχνε παιδικά παιχνίδια, τον οποίους η πόλη της του απέδιδε λίγα χρήματα.

Είπε αλήθεια πως στο κάτεργο του φαινόταν καλύτερα από τους άλλους καταδικασμένους. Ίσως να είχαν καταλάβει πως ήταν άξιος επιεικειάς και οίκτου... Τού έδωσαν άμεσες άδρες την ημέρα τα σίδερα και, όσες και αν ήσαν, ο γιατρός της φυλακής τον μιλούσε με συμπάθεια... Ήταν τόσο νέος και φαινόταν τόσο λίγη ηλικία!...

Όλες αυτές ή επιεικειές όμως δεν έκαναν να εγκαταλείψει τη σκέψη του περί αποδράσεως. Κάθε άλλο μάλλον...

Έτσι μια μέρα, παίρνοντας κρυφά το επανωφόρι και το καπέλο του γιατρού, τα φέρεσε και διαβήθηκε προς την πόρτα του κατέργου...

Αυτό που έκανε όμως ήτανε καθήκον, γιατί το επανωφόρι του μόλις δεν έκοβε καθόλου τη ροή του, του καταδίκου...

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΡΗΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΝ

Που μπορούσε να πάει απ' αυτή τη γαλιά;

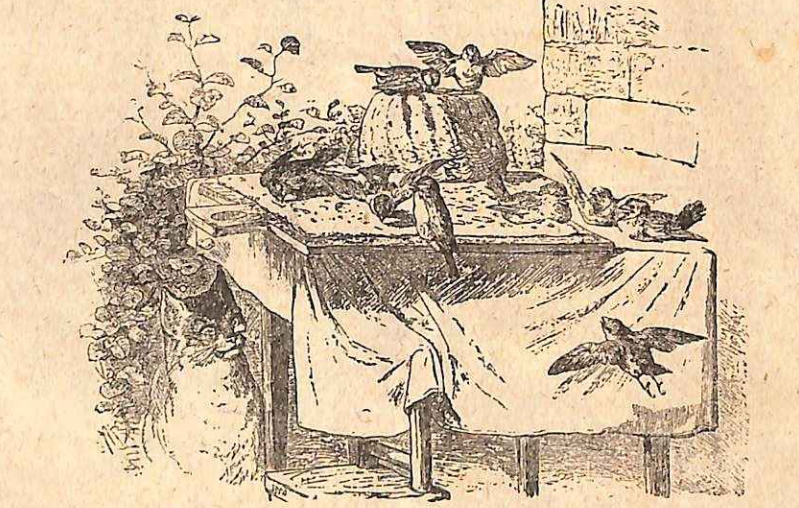
Έτσι τον συνέλαβαν πριν ακόμα βγει από την πόρτα των φυλακών και το αποτέλεσμα ήταν ότι η δυστυχία του μεγάλωσε ακόμα περισσότερο...

Τού πέρασαν διπλές αλυσίδες και έλασε όλα τα προνόμια που είχε ως τότε...

Όσοι, έπειτα από λίγες μέρες, καθόριζαν με την εύλογη κρίση του να συγκινήσει την επιστήμη των φυλακών, ο οποίος του επέτρεψε να περπατήσει με την κληρονομία του με τους άλλους καταδικασμένους, διάφορες εργασίες στην πόλη.

Η ελπίδα της αποδράσεως ξαναγεννήθηκε πάλι μέσα στην καρδιά του Βιντόν... Και δεν είχε άδικο...

Οι άλλοι καταδίκαι, οι οποίοι τον συμπαινούσαν εξαιρετικά, του προμήθευαν μια φρεσκάδα πολιτικά ενδιαφέροντα, τα οποία έκοιψε κάτω από τη σελήνη.

του του καταδίκου. Κι' ένα πρωί που βρισκόταν στην προκουρία της Τουλόν, ξεφύγοντας από την επίθεση των φυλακών του, απελευθερώθηκε με μερικούς ναύτες, οι οποίοι απογινώσκον ένα πλοίο... Έπειτα κούρτησε πίσω από κάτι δένδρα και άλλαξε τη ρούχα του...

Ο Βιντόν, νομίζοντας πειστικό τον έρωτά του ελευθερίας, διεθυμήθηκε πως τις πόδες της πόλεως, με την πόρτα να καταρρέει στα περιγύρα. Μα έκαθε κατάληκτος, άκουσε από τους άλλους, ότι δεν έπρεπε να φύγει απ' το κάτεργο, και διεθυμήθηκε πως το κομμάτι που βρισκόταν έξω από την πόρτα, του έλειπε...

Είχε ξεφύγει λοιπόν από το κάτεργο για να φυλακιστεί μέσα σε μια πόλη...

Προσπαθώντας από απογοήτευσή, ο Βιντόν άρχισε να περπατάει κατά μήκος των τοίχων της πόλεως. Έξωφρα συνάντησε ένα κορίτσι της ηλικίας του, που ήθελε να τους ελευθερώσει όλους.

μαρτίες, με το οποίο έπιασε κουβέντα.

Την ίδια στιγμή μια κανονιά ακούστηκε. Αυτό έσημαινε πως κάποιος καταδίκος είχε αποδράσει, πράγμα που έκανε την κοπέλα του δρόμου ν' ανακαλλιάσει...

Έπειτα από λίγες στιγμές, άλλες τρεις κανονιές ακούστηκαν. Άλλος καταδίκος είχε δραπέτευσει. Η κοπέλα γέλασε τα χέρια της με χαρά. Τότε ο Βιντόν ξανασημείωσε τη ρώτησε γιατί χαρόταν τόσο κι' εκείνη του απάντησε ότι οι καταδίκαι των κατέργων ήταν τόσο δυστυχισμένοι, ώστε να ήθελαν να τους ελευθερώσει όλους...

Ήταν τάχα ελκυστική στα λόγια της αυτή; Έτσι τουλάχιστον πίστεψε ο Βιντόν και, με την πεποίθησή αυτή, της διηγήθηκε πως είχε αποδράσει: και πως δεν είχε καπορόθει να βγει από την πόλη, επειδή δεν είχε άδικο.

Η Σελεστίνια—αυτό ήταν το όνομα

της κοπέλας—συγκινήθηκε από τη διήγησή του και του υποσχέθηκε ότι θα του προσέφερε την απαραίτητη άδεια, με την οποία θα κατόρθωνε να βγει από την πόλη.

Εντωμεταξύ, τον πήρε και τον έκοψε στο σπίτι της κι' αυτή πήγε να του βοηθήσει...

Ανέσυρε όμως ο Βιντόν την έπληξη του κατέργου. Μα αυτή τον είδε, τον έπαινε για τη δυσπιστία του και δεικνύοντας του μια κλειδαριά, η οποία περνούσε εκείνη τη στιγμή από το κάτεργο, και διεθυμήθηκε πως το κομμάτι που βρισκόταν έξω από την πόρτα, του έλειπε...

Ανακατέφρασε αυτός που ακολουθού την κλειδαριά κι' έτσι θα σωθή...

Ο Βιντόν πιάστηκε ακολουθώντας την κλειδαριά ως το νεοκαταφύγιο, μα έκαθε έκοβε και πάλι μερικές κομμάτια, στα οποία περιελάνταν επί ώρες, χωρίς όμως ν' απομακρύνεται

καθόλου απ' την Τουλόν. Τέλος, έπεσε επάνω σ' έναν άνθρωπο με αλόχοτο παρουσιαστικό, ώπλισμένο μ' ένα δίκαννο και με δυο τρία πιστόλια στη ζώνη του ο οποίος, αφού τον ανέκρινε, τον έπιασε μαζί του, μόλις διαπίστωσε ότι ο μοναδικός του φίλος ήταν μήπως συναντήθηκε ποτέ να χωροφυλάκας.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας ληστής και ανήκε σε μια συμμορία που λεηλατούσε τα λεωφορεία της περιφέρειας. Άρχηγός της ήταν κάποιος Ρουάν. Μα ο Βιντόν, μόλις βρήκε με αυτούς τους ανθρώπους, έσπευσε να τους εγκαταλείψει από φόβο μήπως τον παρασύρουν σε κανένα εγκλημα.

Φεύγοντας, πήρε το δρόμο της Λυόν με χίλιες προφυλάξεις κι' έτσι έφτασε στο Όράν χωρίς να τον ενοχλήσει κανείς. Θά είχε όμως την ίδια τύχη ως τη Λυόν... Αυτή ήταν η ερώτησή του τον άπαρηγόρητο, όταν έβλεπε διέκρινε να διεθυμούνται προς το μέρος του μερικοί κάτρες φοροκλέπτες, των οποίων τους αργιότητες ρώτησε που πήγαιναν.

Στη Λυόν, που άπαντησαν, «Αφού εί'ν' έτσι, σύντροφοι, τους είπε ο Βιντόν, θα μπορούσατε να μου προσφέρετε μια μεγάλη υπηρεσία. Κι' εγώ πάω επίσης στη Λυόν. Μοναχά επειδή είμαι λιποτάκτης, πρόβαμαι μήπως με συλλάβουν τίποτε χωροφυλάκες. Αν με πιάσει μαζί σας, θα σ' ανταμώσω για την κληρονομία σας. Δεν είμαι κανένα αλήτης χωρίς γούστα...

Και τους έδειξε το πορτοφόλι του. Οι άγνωστοι δίστασαν λίγο. Μα έπειδή εκείνη την εποχή, οι λιποτάκτες ήταν συνηθισμένοι στο λαό κι' επειδή τα χρήματα του Βιντόν τους πείρασαν έντονα, αποφάσισαν να τον πάνε μαζί τους και να τον παρασύρουν στο δρόμο ως παιδί του φαντα...

Έτσι ο Βιντόν έκανε την εισοδή του στη Λυόν χωρίς να του συμβεί τίποτε το δυσάρεστο... Μα τώρα η του πάλι ανήκε γιατί είχε δώσει όλα σχεδόν τα χρήματά του στους αργιότητες και του άφαιναν μοναχά καμιά είκοσιανά σέλινα.

Όσοι, είχε ακόμα να νά φάει, μα δεν ήθελε πού να κοιμηθεί...

Μέσ' στο πανδοχείο, στο οποίο ο Βιντόν πήγε να φάει, είδε έναν βραίο και τη γυναίκα του κι' από τη κουβέντα τους κατάλαβε πως ήταν υπενοικιαστές δωμάτων.

Χωρίς να διστάσει λοιπόν τους έπιασε για τη δύσκολη θέση του και πάλι να κοιμηθεί στο σπίτι τους. Ποιότητα πήγε και τον έβαλαν να κοιμηθεί μέσα σ' ένα δωμάτιο, στο οποίο υπήρχαν ξηά κρεβάτια. Μα κανένα ο Βιντόν πιάστηκε και κοιμήθηκε, χωρίς να προσέξει ποιοι θα τον πιάσουν στα κρεβάτια αυτά.

Μοναχά το πρωί, ενώ είχε ακόμα να αλλάξει το κλειδί του φαίνεται πως κοιμήται, τους άκουσε να κουβεντιάζουν. Μιλούσαν όλα τους στην ίδια γλώσσα των κλεπτών και των ληστών. Απ' αυτό κατάλαβε ότι περιστασιακά από ληστές

ΑΠ' ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Δραματικό έπεισόδιο από τη δράση των ληστών της Καλαβρίας)

μητέρα με άπεριγραπτη αγωνία ζωγραφισμένη νη στο πρόσωπό της, κατάλαβε ότι ή πόρτα δεν θα μπορούσε να ανοίξει πάλι.

Σε λίγα λεπτά θα υποχωρούσε. Γύρισε τότε προς τα δυο κορίτσια της που στεκόταν στην είσοδο της, και τους είπε:

—Είμαστε χαμένες! Δεν μας μένει καμιά ελπίς! Σκοτώθηκε!

Η Βιρτζίνια, η μικρότερη κόρη της, κάρφωσε για μια στιγμή τα μάτια της επάνω στο πρόσωπο της μητέρας της, της γυναίκας εκείνης που της είχε δώσει τη ζωή και που την έπρόσβαζε τώρα να σκοτωθεί. Έπειτα με ύψος απορρητιστικό της είπε σιγανά, αλλά κι' επιτακτικά:

—Σώπα!...

Και, χωρίς να προσέχει τίποτε άλλο, πατώντας στις άκρες των ποδιών της, προχώρησε προς την μεσόπορτα, η οποία οδηγούσε στη διπλανή κλιμακία και κλειδί μες.

Ήσαν τότε τα πρώτα χρόνια που είχε σχηματισθεί το ιταλικό κράτος και η ληστεία μαστίζε τη χώρα απ' άκρη σ' άκρη.

Τον Μάη του 1865, ο διαβόητος ληστής Λε Πιάνε σκότωσε έναν απ' τους πιο ισχυρούς κτηματίες της Καλαβρίας, τον Άλφονσο Φιλόζα.

Τότε ο γαμπρός του σκοτωμένου, Φραντσέσκο Άμπενάντε, πλούσιος κτηματίας κι' αυτός, ζήτησε και διορίστηκε άρχηγος της τοπικής πολιτοφυλακής, που είχε σχηματισθεί στην Καλαβρία για την καταδίωξη των ληστών. Και επί μήνες τους έκανε άγριο κυνηγητό, με αποτέλεσμα να έζωντανε αρκετούς απ' αυτούς.

Κάποτε όμως αναγκάστηκε να πάει στη Φλωρεντία, για κάποια σπουδαία δουλειά του. Κι' έφυγε, αφού προηγουμένως άφησε στο σπίτι του για να φυλάει και να προστατεύει την οικογένειά του, έναν απ' τους γυναίκα-δελφούς του, τον άββα δόν Πασκουάλε Φιλόζα, έναν κληρικό άφοβο και πολυηρό. Άλλα το ίδιο βράδυ κατά το σούρουπο, πήγαν κι' εidoποίησαν τον άββα να πάει δήθεν να εξομολογήσει κάποιον ετοιμοθάνατο, σ' ένα χωριό που βρισκόταν σε απόσταση αρκετών ωρών.

Ο δόν Πασκουάλε υποβλήστηκε σ' τι ή πρόσκληση ήταν ψεύτικη, αλλά δεν μπορούσε ν' αρνηθεί. Ξεκίνησε, λοιπόν και πήγε. Πριν φύγει όμως, είπε στην αδελφή του και στις ανηψίες του:

—Να με περιμένετε ζώντες. Να μην κοιμηθείτε ως ότου να γυρίσω. Έτσι, μεσ' στο σπίτι του Φραντσέσκο Άμπενάντε, είχαν μείνει ή γυναίκα του Ραζίνια, ή δυο κόρες του, Χριστίνα και Βιρτζίνια, 18 και 17 ετών, και το μικρό αγοράκι του, με τους υπηρέτες.

Όταν πειά νύχτως για καλά κι' απλώθηκε ολόγυρα ή γαλήνη, ξαφνικά μεσ' απ' το γειτονικό δάσος προέβλεαν οχτώ σκιές και προχώρησαν προς το κτήμα. Δρασκελίσαν τον μανδριγόνα, πήδησαν μεσ' στον κήπο, από κει άνοιξαν τη μικρή πορτούλα και μπήκαν στο σπίτι.

Ήσαν, φαίνεται, καλά τα καταπεία του σπιτιού.

Οι μισοί απ' αυτούς τοποθετήθηκαν με τα όπλα έτοιμα μπροστά στις πόρτες των δωμάτων στα οποία έμεναν οι υπηρέτες, για να τους εμποδίσουν, αν ξυπνούσαν, να βοηθήσουν την κορία τους. Οι άλλοι μισοί ανέβηκαν τη σκάλα κι' έβρασαν έξω απ' το διαμέρισμα της οικογενείας Άμπενάντε. Ένας ληστής, γιατί περί ληστών έπρόκειτο, φεωδισμένος μ' ένα τρυπάνι, το στήριζε στην πόρτα του διαμερίσματος κι' όσο μπορούσε σιγα-

λάει δάχτυλα μακριά, δουλεύοντας πάντα.

Τα κορίτσια της, βλέποντας τον τρόπο της, πλησίασαν κι' αυτά, και την ρώτησαν.

—Τι ένε, μητέρα;

—Οι ληστές!... τους άπαντησε εκείνη. Τρυπάνίζουν την πόρτα.

Στάθηκαν τότε όλες, κυττάζοντας με αγωνία το τρυπάνι, το οποίο, αφού άνοιξε μια τρύπα σ' ένα μέρος, μεταφέρτε άμέσως σε άλλο, ολόγυρα πάντοτε στην κλειδαριά. Δεν έμενε πια παρά ένα μικρό διάστημα ξύλου για να τρυπηθεί. Κι' όταν οι ληστές άνοιγαν τρύπες και σ' αυτό, δεν τους έμενε παρά να σπρώξουν λίγο για να σωριστή κάτω ή κλειδαριά και να πέσει ή πόρτα.

Με την απειρία στην καρδιά της, η δυστυχισμένη μητέρα κτύπησε τα δυο κορίτσια της. Ήξερε ότι τα πε-

ρνού και μερικά πιστόλια, έβαλε στη ζώνη της όσο περισσότερα συγγίνα χωρούσε και, από μεσόπορτα σε μεσόπορτα πάλι, έφτασε σε μια κλιμακία που είχε μια μικρή πολεμίστρα ακριβώς απέναντι στην πόρτα, την οποία προσπαθούσαν ν' άνοίξουν οι ληστές. Τότε πέρασε την κλίμακα το όπλο της στην πολεμίστρα, σκόπευσε καλά κι' έπυροβόλησε.

Ο ληστής που τρυπάνιζε την πόρτα σωριασθηκε άμέσως καταγής θάλασσας μια κραυγή πένου. Οι άλλοι, διστακτώντας, τράβηξαν τα τρυπάνια τους κι' έρριξαν μια ομοβροντία προς την πολεμίστρα απ' την όποια προερχόταν οι διπλές πυροβολιστές.

Μια απ' τις σφαίρες πέρασε μέσ' απ' τα μαλλιά της θαρραλέας κόρης, τα οποία πήραν φωτιά. Αρδής όμως εκείνη και διατρέχοντας την ψυχραιμία της, κατόρθωσε να τη σώσει. Έπειτα άφησε το δίκαννο και, με τα πιστόλια τώρα, άρχισε να πυροβολεί συνεχώς.

Οι απειλητικοί πυροβολισμοί της έκαναν τους ληστές να νοιώσουν ότι το σπίτι εφορούετο από πολλούς ανήλικους και να φοβηθούν.

Έτσι, αφού έριξαν μερικές τουφεκίες ακόμα, κατέβηκαν κάτω διασπασμένους και βρόχινους.

Εντωμεταξύ όμως ή Βιρτζίνια δεν έμεινε άδρανή. Είχε τρέξει σε μια άλλη πολεμίστρα εξωτερική, που έβλεπε προς την εξόπορτα κι' άρχισε να πυροβολεί πάλι. Έτσι πλήρως έβλεπαν ληστή, τον οποίο οι σύντροφοί του πήρανε στα χέρια τους κι' άκουα κινούνταν.

Μα και πάλι ή θαρραλέα κόρη δεν ήσυχασε. Βγήκε έξω απ' το δωμάτιο όπου βρισκόταν, ανέβηκε στη σκάλα κι' από κει έξακολουθούσε να πυροβολεί πάλι. Έτσι πλήρως έβλεπαν ληστή, τον οποίο οι σύντροφοί του πήρανε στα χέρια τους κι' άκουα κινούνταν.

Έτσι, αφού έριξαν μερικές τουφεκίες ακόμα, κατέβηκαν κάτω διασπασμένους και βρόχινους.

Έτσι, αφού έριξαν μερικές τουφεκίες ακόμα, κατέβηκαν κάτω διασπασμένους και βρόχινους.

Μόλις έμαθε τι είχε συμβεί κατά την άπουσία του, έγινε έξω φρενών.

Καθώς έδε μάστιχα στο έδαφος κηλίδες αίματος που άρχιζαν απ' την πόρτα του κήπου και προχωρούσαν προς τα έξω, πήρε τους ανθρώπους που και ξεκίνησε άμέσως για να βοηθήσει τους ληστές. Παράκατι δέ ακολουθώντας τα ματωμένα ίχνη, έφτασε σ' ένα άπομορο σημείο του δάσους, όπου βρήκε δυο απ' τους ληστές να περιπαύονται έναν διαρρηγμένο σύντροφό τους, εκείνον που είχε χτυπήσει τη νύχτα ή Βιρτζίνια απ' τη σφαίρα.

Τους συνέλαβε και τους τρέσε και τους έστειλε στη φυλακή, απ' την οποία δεν έβγαζαν παρά για ν' άνεθουν στο ικρίωμα.

Η Βιρτζίνια άρχισε να πυροβολεί συνεχώς...

νώτερα άρχισε να την τρυπάνιζε, κοντά στην κλειδαριά.

Σύμφωνα με την ένοψη που της είχε δώσει φεύγοντας ο άδελφός της, η οικοδόσποινα άγρυπνούσε μαζί με τα τρία παιδιά της. Όσοι δαν είχε αντίληψη τίποτε, ούτε τον έσοχού των ληστών, ούτε το τρυπάνισμα της πόρτας.

Κάποτε όμως το αγοράκι της νόσταζε κι' ή μητέρα σηκώθηκε, για να το πάει στην κρεβατοκάμαρα και να το βάλει να πλαγιάσει. Τότε, καθώς κλειδωνόταν προς την πόρτα, είδε την αιχμή ενός σιδερεκού, που είχε τρυπήσει το ξύλο και που κουνιόταν περιστασιακά. Πρόσεξε καλύτερα και κατάλαβε ότι ήταν τρυπάνι.

Το αίμα πάγωσε άμέσως στις φλέβες της και, γι' άκατά λεπτά της ώρας, στάθηκε ακίνητη, σαν μηχανήτισμένη, με τα βλέμμά της κάρφωμένα στην πόρτα. Έτσι είδε το τρυπάνι να βγαίνει, να χάνεται κι' έπειτα να ξαναεμφανίζεται σ' άλλο σημείο

ρίμενε ή άτιμία σ' έναν από το θάνατο. Γιατί καταλάβαινε πολύ καλά ότι οι ληστές είχαν πάει στο σπίτι, με σκοπό να άτιμάσουν την οικογένειά του θανασιμού δικάτου των, έπειτα να τη σφάζουν και στο τέλος να λεηλατήσουν τα πάντα εκεί μέσα.

Με φωνή που έτρεμε, σιγανά, αλλά αποφασιστική, είπε στα κορίτσια:

—Είμαστε χαμένες. Δεν έχουμε ελπίδα να γλυτώσουμε. Σκοτώθηκε!

Η Βιρτζίνια, μ' όλα τα δεικνύοντά της χρόνια, ήταν πολυηρό κι' αποφασιστική κορίτσι. Έξ' άλλου ο πατέρας της, ένας σιδερεκού, που είχε τρυπήσει το ξύλο και που κουνιόταν περιστασιακά, Πρόσεξε καλύτερα και κατάλαβε ότι ήταν τρυπάνι.

Το αίμα πάγωσε άμέσως στις φλέβες της και, γι' άκατά λεπτά της ώρας, στάθηκε ακίνητη, σαν μηχανήτισμένη, με τα βλέμμά της κάρφωμένα στην πόρτα. Έτσι είδε το τρυπάνι να βγαίνει, να χάνεται κι' έπειτα να ξαναεμφανίζεται σ' άλλο σημείο

Τους συνέλαβε και τους τρέσε και τους έστειλε στη φυλακή, απ' την οποία δεν έβγαζαν παρά για ν' άνεθουν στο ικρίωμα.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΩΝ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΤΖΑΜΠΑΤΖΗΔΩΝ

Ο λαθρεπιβάτης του Ζέπελιν. Πώς ταξίδεψε δωρεάν από τη Νέα Υόρκη στο Βερολίνο. Μία δραματική περιπέτεια. Ο απροσδόκητος συνεπιβάτης των τριών Ωκεανοπέρων. Πώς έγινε άφορμή ν' αποτύχη το ταξίδι τους. Η μεγαλοφυχία τους. Από το Παρίσι στη Νέα Υόρκη μέσα σ' ένα κιβώτιο. Το Ημερολόγιο ενός λαθρεπιβάτη. Πώς τον ανακάλυψαν και τον ξανάστειλαν πίσω, κτλ.

Ο 'Αρθούρος Σρέιμπερ.

μέσως παντού ότι στο σκάφος είχε βρεθεί κρυμμένος ένας άγνωστος.... Στην άρχή άνησυχήσαμε τρομερά, γιατί φοβόμαστε μήπως ήταν κανένας άναρχικός ή κανένας τρελλός. 'Υστερ' από λίγες ώρες όμως έμαθαμε την αλήθεια. Ο νέος αυτός ήταν απλούστατα ένας Γερμανός δημοσιογράφος, ο οποίος είχε αποφασίσει να ταξιδεύει μ' αυτόν τον πρωτότυπο τρόπο, μόνο και μόνο γι' αυτό να κάνει ρεκλάμα στην εφημερίδα του!

Σέρεις πόσο θαυμάζω τους τολμηρούς ανθρώπους. Γι' αυτό λοιπόν δεν μπόρεσα να μην εκφράσω τον θαυμασμό μου προς τον τολμηρό Γερμανό νέο....

Το παράδειγμα του Τέσεν μμήθηκε μετά ένα χρόνο ένας νεαρός 'Αμερικανός, ο 'Αρθούρος Σρέιμπερ, υπό πολύ δραματικότερες μάστιγα συνθήκες.

Τον 'Ιούνιο του 1929, οι τρεις ένδοξοι Γάλλοι αεροπόροι Λαφόρ, 'Ασολάν και Λοτί, αποφάσισαν να επαναλάβουν το κατορθώμα του Λίντμπεργκ και να διασχίσουν έναρως τον Ωκεανό από την 'Αμερική στην Εύρωπη.

Οι 'Αμερικανοί τους προέβλεπαν με μεγάλο ένθουσιασμό. Μόλις όμως άρχισαν να πετούν, άντελήφθησαν ότι το αεροπλάνο τους εδάρανε υπερβολικά. Δεν μπόρεσαν να εξηγήσουν τι συνέβαινε, όταν έφτανα, ύστερ' από μερικές ώρες, καθώς βρισκότουσαν πει-

πάνω απ' τον Ωκεανό, είδαν να ξεπετάγεται μπροστά τους ένας άγνωστος. Ήταν ο Σρέιμπερ, ο οποίος είχε βγει απ' τον κρυψώνα του.

Οι αεροπόροι τ' άχασαν. Το τόλμημα του Σρέιμπερ μπορούσε να στοιχίσει τη ζωή σ' όλους τους, γιατί ήταν ζήτημα αν το έλαφρό τους σκάφος θα μπορούσε να βαστάξει το βάρος ενός παραπάνω επιβάτου...

Πρώς στιγμήν, σκέφτηκαν — όπως είχαν, άλλωστε, κάθε δικαίωμα — να τον πετάξουν στη θάλασσα. Τον λυπήθηκαν όμως και θέλησαν και μη τον παραδέχτηκαν ως συνεπιβάτη τους... Μοιράσαν μάλιστα μαζί του τα λιγοστά τρόφιμά τους και, σαν πραγματικοί ήρωες που ήταν, αποφάσισαν να μην τον εγκαταλείψουν ως το τέλος, ριψοκινδυνεύοντας έτσι και τη ζωή τους...

Τη νύχτα έπιασε τρομερή καταιγίς... Έπιανε λιμνισμένος το αεροπλάνο κινδύνευσε να χάσει την ισορροπία του και να πέσει στη θάλασσα... Σε λίγο, λόγω του υπερβολικού βάρους, σάπηνε και η μηχανή και έτσι οι αεροπόροι, αλλάζοντας το προδιαγεγραμμένο τους δρομολόγιο, αναγκάστηκαν να προσγειωθούν στο Σαντάντερο, στην 'Ισπανία.

Αλλά και τότε δεν τ' έβαλαν με τον απόστολο συνταξιδιώτη τους. Δεν τ' έδεσαν καμιά παρατήρηση και δεν τ' εξέφρασαν κανένα παράπονο γιατί, εξ αίτιας του, είχε αποτύχει η προσπάθεια τους. Απεναντίας μάλιστα τον περιέθαλμαν, τον βοήθησαν, κι' όταν ή-

Ισπανικές 'Αρχές θέλησαν να τον συλλάβουν, τον υπερασπίστηκαν όπως μπορούσαν.

Το θάρρος, βλέπετε, και η τόλμη του τζαμπατζή είχε προκαλέσει τη συμπάθεια και τον θαυμασμό τους...

Εξαιρετικά πρωτότυπη ύλη έρε και η περιπέτεια του Γάλλου βασιλέως των τζαμπατζήδων, του περιφήμου Σιανέ. 'Ας την αφησουμε όμως να μας τη διηγηθεί ο ίδιος, όπως την περιγράφει στο Ημερολόγιό του:

4 'Απριλίου. — Δεν πρέπει να ζητή κανείς ποτέ συμβουλή απ' τον πατέρα του. Το μεσημέρι, την ώρα του φαγητού, όταν ετόλμυσα να πω στους γονείς μου ότι έσκόπευα να φύγω απ' τη Γαλλία για να πάω στην 'Αμερική, άκουσα τον αναβαλλόμενο...

— Είσαι ένα παιδαρέλι! μου είπε μεταξ' των άλλων ο πατέρας μου.

Παιδαρέλι! Θα το δούμε αυτό! 6 'Απριλίου. — Παρατήρησα απ' τη δουλειά μου και πήρα όλα χρήματα μου χροστούσαν. Τώρα πειά, ύστερ' απ' την αποφασιστική μου αυτή πράξη, είμαι αναγκασμένος να πραγματοποιήσω το σχέδιό μου. Για τόν σκοπό αυτό, άγόρευσα μια μεγάλη κάσσα που να με χωράει. Την έντυσα από μέσα με στρώματα και τη γέμισα πένουρο... Στη μιά πλευρά τής κάσσας ά-

πάρχει ένα παράθυρο, που άνοίγει μονάχα από μέσα και δεν φαίνεται καθόλου απ' έξω. Έξω από την κάσσα έγραφα με μεγάλα γράμματα το όνομα του αποστολέως, του παππού μου δηλαδή, κυρίου Μπενετιέ — που ούτε φαντάζομαι τον έχω βάλει να παίξει, — καθώς και των παραληπτών «κ.κ. Δόροντ και Ταϊλντορ, 424 — 5ην Λεωφόρον — Νέαν 'Υόρκην», οι οποίοι κάθε άλλο θα περιμένουν παρά να λάβουν ένα τέτοιο κιβώτιο! Τη διεύθυνσή τους την πήρα στην τύχη, από τις «Μικρές 'Αγγελίες» κάποιος άμερικανικής εφημερίδος...

Είμαι έτοιμος λοιπόν. Μετέφερα, με χίλιες-δύο προφυλάξεις το κασσόνι μου στο γωνιακό καρδονιστή για να μου το φωνάξουν. Το βράδυ έδειξηνα μαζί με τους δικούς μου. Ήμουν πολύ συγκινημένος. Πόσο θάθελα να τους άποχαρηθώ... Συλλογίστηκα όμως τα λόγια του πατέρα μου: «Είσαι ένα παιδαρέλι!... Παιδαρέλι!

Θα το δούμε αυτό.

7 'Απριλίου. — Σήμερα το πρωί, καθώς βγήκα έξω, συνάντησα στο δρόμο έναν κουρελιάρη, τον οποίον έρώτησα αν ήθελε να κερδίσει μερικά χρήματα. Αυτός δέχτηκε πρόθυμα και τού έδωσα ραντεβού για τις 8 1/2, σ' ένα καφενείο του βουλεβάρτου Μπαρμπίς. Τού εξήγησα τί έπρεπε να κάνει και δεν έφερε καμιάν αντίρρηση. Τι τον έννοιαζε, στο κάτω-κάτω;

Έκρυψα μέσα στο κασσόνι μου μια λίβρα σοκολάτα, ένα ζυγνητήρι, δυο λίτρες νερό, τη βαλίτσα μου, και λίγα άσπρόρουχα. Κατόπιν τοποθέτησα το κασσόνι πάνω σ' ένα χειραμάκι που μου δάνεσε ο καρδονιστής και το όποιο άρχισε να σπρώχνει ο κουρελιάρης.

Όταν σέ λίγο βρεθήκαμε σ' ένα άπόμερο κι' έρημο δρόμο, μπήκα μέσα στο κασσόνι μου. Ο σύντροφός μου κάρφωσε στερεά το καπάκι και κατόπιν άρχισε να με μεταφέρει, όπως τον είχα πει, στο σιδηροδρομικό σταθμό.

8 'Απριλίου. — Στην μετώνα αυτή την ήμερομηνία στο καρνέ μου, γιατί, επί τέλους, το ταξίδι μου άρχισε... Βρίσκομαι μέσα στο τραίνο και αντιλαμβάνομαι πώς δεν είναι και τόσο δυσάρεστο να ταξιδεύει κανείς κλεισμένος μέσα σ' ένα κασσόνι...

Το μόνο δυσάρεστο είναι που δεν μπορεί να δη τα τοπεία, απ' τα όποια περνάει...

9 'Απριλίου. — Εφτάσαμε στη Χάβρη. Στην αρχή μ' έβαλαν μέσα σ' ένα κάδρο. Το κατάλαβα αυτό απ' τα τραντάγματα του κασσονιού. Έξαφνα όμως έννοιωσα να σηκώνομαι ψηλά, στόν αέρα! Θα με είχαν δέσει, φαίνεται, (το κασσόνι μου δηλαδή) στο βίντσι του βαποριού!...

Σε λίγο βρεθήκα στο βάθος ενός υποντρονιού. Θάνα, βέβαια, το άμπάρι... Κάνει ζέστη φρικτή εδώ μέσα και μυρίζει άπαισνα. Το κούνημα του βαποριού με πειράζει πολύ...

Δίπλα μου άκούω σιγανές όμιλίες. Θα είναι τίποτα ναύτες.

Έξαφνα το ζυγνητήρι μου άρχίζει να κουνουρίζη. Προσπαθώ να το σταματήσω. Του κάνω όμως έβάζω στην τσέπη μου. Αυτό όμως έξακολουθεί να κουνουρίζη... Αναθεματισμένο ζυγνητήρι!

Κανένας εύτυχώς δεν τ' άκουσε.

Είμαι βουτηγμένος κυριολεκτικώς στόν ιδρώτα. Υποφέρω τρομερά από τη ναυτία. Θάχω, ασφαλώς, πυρετό... Όλο μου το κορμί έχει μουδιάσει.

Τι ώρα να είναι άραγε... Προσπαθώ με την άφή, απ' την τοποθεσία των δεικτών του ρολογιού, να μάθω. Πόσο θάθελα να τους άποχαρηθώ... Συλλογίστηκα όμως τα λόγια του πατέρα μου: «Είσαι ένα παιδαρέλι!... Παιδαρέλι!

Τίποτα... Κανένας δεν μου άπαντάει... Έχω την έντύπωσι πώς βρίσκομαι μέσα στόν τάφο μου... Πεθαίνο...

Όχι, δεν πέθανα... Άπλως έλιποθύμησα. Όταν συνήλθα, ήμουν κάπως καλύτερα. Άμέσως άρχισα να φωνάζω για να μ' άκούσουν και νάρθουν να μ' άπελευθερώσουν... Βλέποντας όμως ότι κανείς δεν μ' άκούει, έβγαλα το ρεβόλβερ μου και πυροβόλησα έξη φορές... Μα τού κάκου... Σε λίγο ξαναλιποθύμησα...

8 μ.μ. — Συνήλθα πάλι. Έξαφνα άκούω δίπλα μου, ολόγυρά μου, κρότους, σαν να μετατόπιζαν διάφορα πράγματα.

Ανάμεσα απ' τις χαραμάδες του κασσονιού μου μπαινεί έξαφνα φώς. Άρχίζω ν' άνησυχώ... Νάχαν άραγε

λουή διάφορα αντικείμενα... Μια μπουνιά σπάει. Πέφτω άνάσκελα. Το παραθύρι μου άνοίγει.

Μπα! Είναι άνοιχτό!... Έξαφνα το φώς ενός ηλεκτρικού φαναριού με άποτυφλώνει. Βλέπω ένα κεφάλι να σκύβη άπάνω μου και να εξαφανίζεται άμέσως, με μια έκφρασι τρόμου.

Ένας άνθρωπος!... φωνάζει. Μέσα στο κασσόνι είναι ένας άνθρωπος... Πεθαμένος!...

Όχι, δεν είναι πεθαμένος... του άπαντά μια άλλη φωνή. Πάνω τα χέρια!

Σηκώνω το δεξί χέρι.

Τό άλλο!

Σηκώνω το άριστερό χέρι και κατεβάζω το δεξί.

Χ ά ν τ ς ά π ! Και τ ά δυό!

17 'Απριλίου. — Παρεπέμφθη στο Δικαστήριο της Μεταναστεύσεως. Ένας δημοσιογράφος με ρώτησε αν ήθελα να πάντρευθώ και μου έπροέτεινε να δημοσιεύω μια σχετική άγγελία στην εφημερίδα του. Έγώ τού άπάντησα ότι είμαι έναντιόν του γάμου. Μία 'Αμερικανίδα μου έφισε ραντεβού, την Κυριακή το πρωί, πίσω απ' την Καθολική Έκκλησία. Δέχτηκα. Μου είπε πώς εδ-χαρίστως θα μου δανείσει 2,000 δολάρια... Αημονήσα όμως να τη ρωτήσω... πού βρίσκεται ή Καθολική Έκκλησία!...

25 'Απριλίου. — Το Δικαστήριο της Μεταναστεύσεως διατάξε να με ξαναπαράρουν για τή Γαλλία. Με έπέδισαν λοιπόν στο «Ιλντέ-Φράνς».

1 Μάϊου. — Χάβρη. Δημοσιογράφοι. Φωτορεπόστερ.

5 Μάϊου. — Χωροφύλακες. Άστυνομικό τμήμα. Φυλακή...

8 Μάϊου. — Ελεύθερος τέλος πάντων... Τώρα μου έρεχεται διαρκώς στο μυαλό ο τίτλος ενός έργου του Γκυτρώ: «Τι δική σου είχε ο πατέρας μου!...».

ΚΙΝΗΤΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Όσο άξίζει μια ησυχία μέρα, δεν άξίζουν έκατό άνησυχες ήμέρες. Η πηγή των ήδονών βρίσκεται μέσα στην καρδιά μας. Όποιος τις ζητάει άλλου, προσβάλλει τον Θεό.

Οι ποταμοί κυλούν γοργά προς τη θάλασσα και χύνονται σ' αυτή χωρίς να την έννοχλουν. Όμοια είναι κι' ή καρδιά μου. Όλα όσα συμβαίνουν στόν κόσμο τον άπέχοντο, δεν μου δημιουργούν ούτε μια φροντίδα.

Έχω για πωξίδα την αλήθεια και για τιμόν το λογικό μου. Όποιος άγέρας κι' αν φισάει, έγω τραβώ πάντα προς τα μπρός.

Τά σύννεφα άνεβαίνουν και κατεβαίνουν μαζί με τη βροχή, χωρίς να μου φέρνουν καμιάν άνησυχία. Όταν μου κρύβουν τόν ήλιο την ήμέρα, προσπαθώ να βλέπω τ' άστέρια τη νύχτα.

Το χελιδόνι παρακολουθεί από τη φωλιά του με άπάραχο βλέμμα τόν άγωνα που κάνουν μεταξύ τους τα δρόνια. Όποιος κι' αν είναι ο νικητής, αυτό δεν τ' νοιάζει καθόλου. Η μάχη και τ ά σκυλιά κα ποτέ δεν τ' άφήνουν αιώνο...

Τά ρούχα μου είναι καμωμένα από χοντρό πανί, το φαί μου δεν μαγειρεύεται όπως πρέπει και τ' άχυρα που σκεπάζουν τη στέγη μου χαλάνε κάθε χρόνο. Μα για ποιά λόγια θάμουν αύριο πιά εύτυχισμένος, αν σήμερα φορούσα μεταξωτά κι' έκαθόμουν σε πλοίοιο δελτίνο;

Την περιουσία μου την έχω μέσα στα δυό μου χέρια. Όταν κάνει ζέστη, δροσίζομαι κάτω από τη σιά των δέντρων. Όταν κάνει παγωνιά, ζεσταίνομαι με τη δουλειά...

Ο Σιανέ τή στιγμή που βγαίνει απ' το κιβώτιό του.

μαντέψει την παρουσία μου; Νάχαν άκουστεί οι πυροβολισμοί;

Μετανοούσα τώρα για την επιπολαιότητά μου. Είχα φάει σοκολάτα, είχα πιεί νερό, είχα πάρει καινούργιες δυνάμεις. Δεν ήθελα να ξακολουθεί να κουνουρίζη... Αναθεματισμένο ζυγνητήρι!

Κανένας εύτυχώς δεν τ' άκουσε.

Είμαι βουτηγμένος κυριολεκτικώς στόν ιδρώτα. Υποφέρω τρομερά από τη ναυτία. Θάχω, ασφαλώς, πυρετό... Όλο μου το κορμί έχει μουδιάσει.

Τι ώρα να είναι άραγε... Προσπαθώ με την άφή, απ' την τοποθεσία των δεικτών του ρολογιού, να μάθω. Πόσο θάθελα να τους άποχαρηθώ... Συλλογίστηκα όμως τα λόγια του πατέρα μου: «Είσαι ένα παιδαρέλι!... Παιδαρέλι!

Το βράδυ έδειξηνα μαζί με τους δικούς μου. Ήμουν πολύ συγκινημένος. Πόσο θάθελα να τους άποχαρηθώ... Συλλογίστηκα όμως τα λόγια του πατέρα μου: «Είσαι ένα παιδαρέλι!... Παιδαρέλι!

Ο Χάρου Τέσεν.

λη έταξη. Τό διορθώσιμος καταλλ
λως, έξτισσε κροβδατοκάμαρες
λντρού καί μέ όλες τίς μοντέλνς ά
σεις, καθώρ κ' ένα μεγάλο έοισιό
γιά χίλια άτομα. Γιά τούς φίλνς έ
ταξείδιον πού θέλνν ά να νομίζ
ταξείδειν, έχει πταίξει καιπίνε
μοιες μέ τών ύπερογανείων.

Σύμφωνα μέ τίς τελευταίε
πογραφέ, ή μεγαλειότερη πόλις τίς
φίλνς είνε ή Νέα Ύόρκη, ή όπο
μαζή μέ τό περίχωρό της έχει 11
κατομιώρια κατοίκονς.

Άκολουθεί άμέσως τό Λονδίνο
συνολικών πληθυσμν 8,200,000
τρίτο έρχεται τό Βερολίνο, το
ποίν ό πληθυσμό, σύμφωνα μέ
τελευταία άπογραφή, άνέρχεται σέ
2,000,000 κατοίκονς.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, η μαρκησία ντε Μοντεσπάν είχε παρασταθεί μαζί με την Αύλη στο μοναστήρι των Καρμελιτών, όταν η πρώτη ευνομούσα του βασιλείου Λα Βαλιέρ έφθασε τα ρούχα της μοναχής.

Δεν ξέρε κανείς τι συνέβη τότε στην ψυχή της.

Τη συγκίνησε τόσο η επίσημότητά της, τελεστής η ηχώ της σκέφτηκε να παίξει μια κωμωδία για να κάνει να ξαναφροντιστεί μέσα στην καρδιά του βασιλέως ο έρωας του ποταμού.

Πάντως, το βέβαιο είναι ότι, έπειτα από μερικούς μήνες η μαρκησία ανήγγειλε στο Μπασουέτο, ο οποίος ήταν καθηγητής του διαδόχου, ότι ήθελε να γίνει κι αυτή μοναχή και τον παρακάλεσε να είδωποιήσει σχετικώς το βασίλειο...

Ο Μπασουέτος δεν έχασε την καρδιά του. Πήγε άμεσα στη διαμερίματα του βασιλέως και του ανακοίνωσε την απόφαση της ευνομούσας του.

Ο Λουδοβίκος 14ος, χωρίς να αισθανθεί καμιά θλίψη μέσα στην καρδιά του, της απάντησε με τον εξής:

— Η μαρκησία ένε κοίτα των πόλεων της... Άφου θέλει να φύγει από την Αύλη, έγω δεν την κρατώ...

Την απάντησε αυτή του βασιλέως την έμεινε, έκτος των άλλων, και η όμοια κυρία Σκαρόν... Η κυρία Σκαρόν, την οποία η μαρκησία ντε Μοντεσπάν επροσέτανε μέσα στο παλάτι, ενώ αυτή δεν απέδιδε σε τίποτε άλλο παρά πως να την εκτοπίσει από την καρδιά του βασιλέως και να πάρει αυτή τη θέση της...

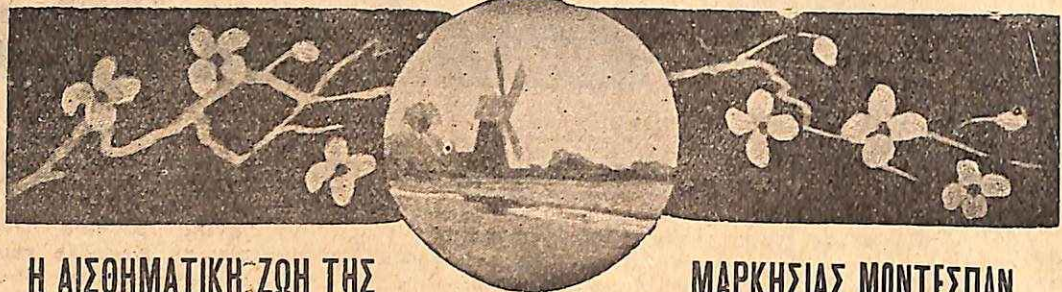
Κοιτώντας από την απάντησή του βασιλέως ότι κανένα είχαν πειδί τελειώσει για τη μαρκησία, η κυρία Σκαρόν άρχισε να τη συμβουλεύει υποκριτικά να επιμενη στη χριστιανική της απόφαση και να αποσυρθεί σε μοναστήρι.

Πράγματι, δέ, η μαρκησία ντε Μοντεσπάν απεσύρθη από την Αύλη. Μά δεν έπηγε στο μοναστήρι. Πήγε κι εγκαταστάθηκε στον πόρο της του Κλωνί, σε μερικών λευγών άπιστων από τις Βερσαλλίες.

Μά, μόλις η Αθηνά έφθασε, ο βασιλέας άρχισε να τη νοσταλγεί... Πώς γίνεται γι' αυτόν συνέβη και πολύ δύσκολα κρύβει κανείς μια συνθήκη του προπάντων όταν είναι κακή. Γι' αυτό έβλεπε τώρα στο παλάτι η κυρία Σκαρόν, για την οποία η Αύλη Μεγαλειότητος είχε άρχει να νοιώθει δυνατό έρωτα, μά η κυρία Σκαρόν προσποιόταν την ενάρετη και ο βασιλέας έβλεπε ότι θα περνούσε πολλές καυτές, ως ότου να κατορθώσει να νικήσει τις αμφιβολίες ανησυχίας της συνειδήσεώς της.

Για όλους αυτούς τους λόγους, ο Λουδοβίκος 14ος μετανοήσε που είχε αφήσει την ευνοούμενη του να φύγει κι αποφάσισε να της γράψει προσκαλώντας την πάλι στο παλάτι... Και πάλιν νομίζετε ότι χρησιμοποίησε ως ταχυδρόμο για τα ερωτικά του τα ραβασάκια του;... Άπλοωτα, τον μεγάλο ιεροκήρυκα και συγγενή...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

ΜΑΡΚΗΣΙΑΣ ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ

φεί Μπασουέτο...

Φέροντας όμως με μεγάλη πονηρία ο βασιλέας στο ζήτημα αυτό κι έτσι ο Μπασουέτος δεν άντελήφθη τίποτε.

—Κόμισ άδελφά, του είπε ένα πρωί, η ήθικες διδασκαλίες σας μου έχουν κάνει βαθειά εντύπωση... Χάρης σ' αυτές μάλιστα έχω λάβει την απόφαση να εγκαταλείψω έντελώς τα εγκόσμια και να' άρστωθώ στα θεία. Μά η σάρκα είναι αδύνατη κι' η άμαρτία είναι αδύνατη κι' η άμαρτία είναι αδύνατη κι' η άμαρτία είναι αδύνατη...

Ο Λουδοβίκος 14ος γελούσε με όλη του την καρδιά εις βάρος του μεγάλου κληρικού, ο οποίος, νομίζοντας ότι μετέφερε συστάσεις του βασιλέως προς τη μαρκησία να μετανοήσει και να φροντίσει για τη σωτηρία της ψυχής της, της πήγαινε κάθε βράδυ τα τρυφερότατα γράμματά του...

Επίσης ο ίδιος περνούσε στο βασίλειο τις άπαντήσεις της κυρίας Μοντεσπάν, η όποιες ήταν συνταγμένες στο ίδιο ακριβές ύφος...

Αυτά τα μυστηριώδη ταξίδια κούρζαν υπερβολικά το Μπασουέτο. Άφινε το άμμά του μακριά από τον πόρο της Μοντεσπάν για να μη προκαλή τις ύποψιες των κατοίκων των περιχώρων κι' έτσι αναγκάζονταν να διασχίσει με τα πόδια ένα μεγάλο κάμπο...

Ενώ ο Μπασουέτος, έμαι διατεθειμένος να κάνει τα πάντα για να συντελέσω στο θέλημά της ήθικης...

Μεγαλειότητάς, απάντησε σοβαρώτατα ο Μπασουέτος, έμαι διατεθειμένος να κάνω τα πάντα για να συντελέσω στο θέλημά της ήθικης...

—Έκτεσθω τη Μεγαλειότητά σας να μου επιτρέψετε να ξαναγυρίσω κοντά στο διάβολο, στον ύψιλό μου μαθητή για να συνεχίσω την εκπαιδυσήν του και να αναβέτασε σε άλλο τα καθήκοντα του ταχυδρόμου.

—Επειτα από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

Η Μεγαλειότητάς σας μπορεί να γράψει τις έπιστολές της...

—Όπως είπαμε, η κυρία ντε Μοντεσπάν βρισκόταν στο Κλωνί. Επί δεκαπέντε λοιπόν ήμέρες, ο Μπασουέτος, τυλιγμένος σ' ένα γκρίζο μανδύα, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να πηγαίνει εκεί τα ραβασάκια του βασιλέως...

Ο Λουδοβίκος 14ος γελούσε με όλη του την καρδιά εις βάρος του μεγάλου κληρικού, ο οποίος, νομίζοντας ότι μετέφερε συστάσεις του βασιλέως προς τη μαρκησία να μετανοήσει και να φροντίσει για τη σωτηρία της ψυχής της, της πήγαινε κάθε βράδυ τα τρυφερότατα γράμματά του...

Επίσης ο ίδιος περνούσε στο βασίλειο τις άπαντήσεις της κυρίας Μοντεσπάν, η όποιες ήταν συνταγμένες στο ίδιο ακριβές ύφος...

Αυτά τα μυστηριώδη ταξίδια κούρζαν υπερβολικά το Μπασουέτο. Άφινε το άμμά του μακριά από τον πόρο της Μοντεσπάν για να μη προκαλή τις ύποψιες των κατοίκων των περιχώρων κι' έτσι αναγκάζονταν να διασχίσει με τα πόδια ένα μεγάλο κάμπο...

Ενώ ο Μπασουέτος, έμαι διατεθειμένος να κάνω τα πάντα για να συντελέσω στο θέλημά της ήθικης...

Μεγαλειότητάς, απάντησε σοβαρώτατα ο Μπασουέτος, έμαι διατεθειμένος να κάνω τα πάντα για να συντελέσω στο θέλημά της ήθικης...

—Έκτεσθω τη Μεγαλειότητά σας να μου επιτρέψετε να ξαναγυρίσω κοντά στο διάβολο, στον ύψιλό μου μαθητή για να συνεχίσω την εκπαιδυσήν του και να αναβέτασε σε άλλο τα καθήκοντα του ταχυδρόμου.

—Επειτα από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

Η Μεγαλειότητάς σας μπορεί να γράψει τις έπιστολές της...

—Όπως είπαμε, η κυρία ντε Μοντεσπάν βρισκόταν στο Κλωνί. Επί δεκαπέντε λοιπόν ήμέρες, ο Μπασουέτος, τυλιγμένος σ' ένα γκρίζο μανδύα, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να πηγαίνει εκεί τα ραβασάκια του βασιλέως...

Ο Λουδοβίκος 14ος γελούσε με όλη του την καρδιά εις βάρος του μεγάλου κληρικού, ο οποίος, νομίζοντας ότι μετέφερε συστάσεις του βασιλέως προς τη μαρκησία να μετανοήσει και να φροντίσει για τη σωτηρία της ψυχής της, της πήγαινε κάθε βράδυ τα τρυφερότατα γράμματά του...

Επίσης ο ίδιος περνούσε στο βασίλειο τις άπαντήσεις της κυρίας Μοντεσπάν, η όποιες ήταν συνταγμένες στο ίδιο ακριβές ύφος...

Αυτά τα μυστηριώδη ταξίδια κούρζαν υπερβολικά το Μπασουέτο. Άφινε το άμμά του μακριά από τον πόρο της Μοντεσπάν για να μη προκαλή τις ύποψιες των κατοίκων των περιχώρων κι' έτσι αναγκάζονταν να διασχίσει με τα πόδια ένα μεγάλο κάμπο...

Ενώ ο Μπασουέτος, έμαι διατεθειμένος να κάνω τα πάντα για να συντελέσω στο θέλημά της ήθικης...

Μεγαλειότητάς, απάντησε σοβαρώτατα ο Μπασουέτος, έμαι διατεθειμένος να κάνω τα πάντα για να συντελέσω στο θέλημά της ήθικης...

—Έκτεσθω τη Μεγαλειότητά σας να μου επιτρέψετε να ξαναγυρίσω κοντά στο διάβολο, στον ύψιλό μου μαθητή για να συνεχίσω την εκπαιδυσήν του και να αναβέτασε σε άλλο τα καθήκοντα του ταχυδρόμου.

—Επειτα από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

Η Μεγαλειότητάς σας μπορεί να γράψει τις έπιστολές της...

—Όπως είπαμε, η κυρία ντε Μοντεσπάν βρισκόταν στο Κλωνί. Επί δεκαπέντε λοιπόν ήμέρες, ο Μπασουέτος, τυλιγμένος σ' ένα γκρίζο μανδύα, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να πηγαίνει εκεί τα ραβασάκια του βασιλέως...

Ο Λουδοβίκος 14ος γελούσε με όλη του την καρδιά εις βάρος του μεγάλου κληρικού, ο οποίος, νομίζοντας ότι μετέφερε συστάσεις του βασιλέως προς τη μαρκησία να μετανοήσει και να φροντίσει για τη σωτηρία της ψυχής της, της πήγαινε κάθε βράδυ τα τρυφερότατα γράμματά του...

Επίσης ο ίδιος περνούσε στο βασίλειο τις άπαντήσεις της κυρίας Μοντεσπάν, η όποιες ήταν συνταγμένες στο ίδιο ακριβές ύφος...

Αυτά τα μυστηριώδη ταξίδια κούρζαν υπερβολικά το Μπασουέτο. Άφινε το άμμά του μακριά από τον πόρο της Μοντεσπάν για να μη προκαλή τις ύποψιες των κατοίκων των περιχώρων κι' έτσι αναγκάζονταν να διασχίσει με τα πόδια ένα μεγάλο κάμπο...

Ενώ ο Μπασουέτος, έμαι διατεθειμένος να κάνω τα πάντα για να συντελέσω στο θέλημά της ήθικης...

Μεγαλειότητάς, απάντησε σοβαρώτατα ο Μπασουέτος, έμαι διατεθειμένος να κάνω τα πάντα για να συντελέσω στο θέλημά της ήθικης...

—Έκτεσθω τη Μεγαλειότητά σας να μου επιτρέψετε να ξαναγυρίσω κοντά στο διάβολο, στον ύψιλό μου μαθητή για να συνεχίσω την εκπαιδυσήν του και να αναβέτασε σε άλλο τα καθήκοντα του ταχυδρόμου.

—Επειτα από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

—Ετσι ο Μπασουέτος έμεινε στην έπιστολή της, η οποία, για να τον πείσει να εγκαταλείψει το μοναστήρι, είχε γράψει με τόση χριστιανική προθυμία μετέφερε...

—Είπε από λίγες μέρες, μετά τη συνουσία αυτή, ο βασιλέας πήγε μόνος του στον πόρο της Κλωνί και, αφού πήρε μόνος του την κυρία ντε Μοντεσπάν, την ώδήγησε στο παλάτι.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΕΣΑ στη διάρκεια αυτή, έκτος από το βασιλιά, υπήρχε κι' ένας αξιωματικός.

Βρισκόταν όμως αρκετά μακριά κι' έτσι ο Θεόφιλος δεν μπόρεσε να διακρίνει τη μορφή του αξιωματικού εκείνου.

Πώς να ήταν τάχα;...

Τι ήθελε μέσα στο μοναστήρι, μέσα σ' αυτό το άδυτο, στο οποίο περνούσε χριστιανικά τις ήμέρες της ή πολυγαμημένη του Κασσιανή;

Η έρωτήσεως αυτή άπαρχολούσαν και τυραννούσαν τώρα το μυαλό του, μά ο Θεόφιλος δεν έβρισκε καμμία απάντηση.

Η αμφιβολία του άγκυρισε σαν φείδι την καρδιά...

Στάθηκε μερικές στιγμές έτσι διασταλμένος, μη ξέροντας τι να κάνει, όταν έβλεπε, παρόντας την απόφαση του, έτρεξε έξω από το μοναστήρι, ενώ ο φτωχός κηπουρός τον κύταζε σαν αποδολαφισμένο, μη μπορώντας να καταλάβει τι έσημαιναν ό' αυτό.

Ο Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, άδιαφορώντας αν θα τον αναγνωρίζουν οι λιγοστοί διαβάτες του έσοχικού εκείνου μέρους, πήρε τρέχοντας το καθαριστικό μονοπάτι που οδηγούσε από το μοναστήρι κάτω στους δρόμους της άκτης.

Σκόνταζε στις πέτρες, κινδύνωνε να πέσει κάτω, μά έτρεξε, έτρεξε... Σαν έφτασε τέλος σ' ακροβάλασι, κύταζε γύρω του και βλέποντας μια διάρκεια που ήταν δεμένη από ένα θράγχο, σε λίγη απόσταση από αυτόν, έτρεξε άμέσως προς τα εκεί.

Ένας νεαρός βαρκάρας καθόταν πλάι στη διάρκεια, πάνω στην άμμο και μπάλωνε τα δίχτυα του.

Μόλις είδε το Θεόφιλο να σπάνη λαχανιασμένος, τον κύταξε με απορία και, χωρίς να τον αναγνωρίσει, τον ρώτησε:

—Τι γυρεύεις εδώ, άρχοντά μου;

Ο Αυτοκράτωρ έβγαλε μια γούφα χρυσά νομίσματα, τα έδωσε στο βαρκάρα και του είπε, δείχνοντας τη διάρκεια που τον άξιωματικό που άκουα κρινόταν όλοένα:

—Βλέπεις αυτή τη διάρκεια!... Πρέπει να τη φτάσουμε με κάθε τρόπο!... Αν το πετύχεις αυτό, θα σου δώσω δέκα φορές περισσότερα από όσα σου έδωσα τώρα.

Ο νεαρός βαρκάρας, αν και ασταμένος, έσπευσε άμέσως τη διάρκεια γύρω...

Είπαμε κι' άλλους ότι ο μαρκήσιος ντε Μοντεσπάν έλάτρευε τη σύζυγό του. Υπάρχουν έρωτες που αντίστροφα σε όλα. Τέτοιος ήταν κι' ο έρωας του κ. ντε Μοντεσπάν.

Μέσα στην έξορά του, ο φτωχός φίλος, άναστενάζε κάθε μέρα προσέροντας το όνομα της πολυγαμημένης του σύζυγου, το πάντα λατρευτού.

Έχαν πολλοί πλούσιος κι' ο ίδιος κι' έκτος αυτού, ο βασιλέας, για να τον αποζημιώσει, έπειδή του έλειπε τη σύζυγό του, είχε βάλει το θησαυρόφύλακά του να του μετρήσει διακόσια χιλιάδες λίρες.

Με μια τέτοια περιουσία, ο μαρκήσιος θα μπορούσε ν' αποκτήσει όσες φίλες ήθελε και να έρχεται κοντά του στην άπιστη.

(Ακολουθεί)

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Προς τη θάλασσα και πήδησε μέσα ακολουθούμενος από το Θεόφιλο.

Πήρε τότε τα κουτιά στα χέρια του και άρχισε να κωπηλάτη με όλη του τη δύναμη.

Έτσι, μέσα σε λίγες στιγμές, η διάρκεια είχε απομακρυνθεί αρκετά από αυτή και προχωρούσε γοργά προς τη διεύθυνση της άλλης διάρκειας...

Όσο πλησίαζαν, η άγνοια του Θεόφιλου μεγάλωνε περισσότερο...

Μά κι' ο επιβάτης της άλλης διάρκειας δεν άργησε ν' αντιληφθεί ότι τον κατέδιωκαν και πρόβαζε το βαρκάρα να κωπηλατεί με όλη του τη δύναμη για να μην τους φτάσουν.

Τού κάκου όμως... Γιατί ο βαρκάρας του άγνωστου ήταν ήλικιωμένος, ενώ ο βαρκάρας του Θεόφιλου ήταν νέος.

Έτσι, η απόσταση που χώριζε τις δυο

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY J. MARNIER

Ο ΒΟΗΘΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

του ο λαός μας... εξακολούθησε η Καρλόττα πού έντονα τώρα, αφού δεν βρίσκαται ένας άνθρωπος που νάχη το θάρρος να τους εξαφανίστη από το πρόσωπο της γής...

—Δηλαδή... Τι θέλεις να πής;... Νά τους δολοφονήσῃ;... ρώτησε με φωνή πνιγμένη ο κ. Κορνταί.

—Ναι... απάντησε σιγά, βραχνά, ή νεί. "Οχι, όμως να τους δολοφονήσῃ;... να τους σκοτώσῃ, όπως σκοτώνουν τὰ λυσισασμένα σκυλιά, τις φαρμακικές ορμές...

Καί, ἐπρόσθεσε πιά σιγά, κυττάζοντας μακριά, ἀρηρημένα: —Ποιός ἔξω;... "Ισως νά ὁ πάρχης τῶ χέρι πού θά λυτρώσῃ τή Γαλλία ἀπό τὸ μίσμα αὐτό...

Οἱ δύο ἄντρες τὴν κύτταξαν σιωπηλοί, μετὰ σεβασμῶν.

Πέρασαν μερικὸ μῆ- νας...

Στὸ καπελὶ τῆς Κάρ- λωττας, στὴ Πα- ρίσι, ἦσαν κα- ζεμμένοι ἑ- νὰ βράδυ, σὲ μιὰ γωνία, τρεῖς ἄντρες καὶ κουτσόπι- ναν. "Ολόγυ- ρά τους στή- ματιζόταν ἑ- νὰ κενόν. Οἱ ἄλλοι παλά- τες τοῦ καπε- λείου ἔχαν τραβίξῃ μα- κρὰ τις κα- ρέκλες τους, σὺν τῇ φο- βόντουσαν νὰ καθίσουν κοντά τους...

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄντρες, στοὺς ὁ- ποίους ὅλοι ἔβριχναν ματιὰς γεμάτες περιφρόνησι καὶ τῆρος, ἦσαν ὁ δῆ- μιός τοῦ Παρισίου καὶ οἱ δύο βοηθοί του...

—"Ο δῆμιός καὶ ὁ ένας βοηθός του κατέβησαν ἀπὸ τὸ ποτόμα τοῦ κασιπὸ τοῦ ἐπὶ τὸν σπῆλλον. "Ολον ἔκεινον τὴν καὶ εἶχαν τρομερὴ ἀδυναμία...

—Πῶς! Εἰς, ἡ φανταστικὴ δημο- κράτεια μιλᾷ ἔτσι;... τὴ ρώτησε μετὰ κάποια ἀπορία ο κ. Κορνταί.

—Ναι... Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἀγαπῶ τὴ Δημοκρατία μιλᾷ ἔτσι... "Ο Μα- ραὶ καὶ οἱ σημερινὲς τρομοκρατίες τῆς δημοκρατίας μας παρὶ τῆς εἶνε δο- λωφόνες. Δολοφονοῦν τὴν "Ιδέα τῆς "Ἰσχυρῆς, τῆς Δημοκρατίας... "Ι- σως νάνα ἀντίθετοι τῶν κυβερνητῶν

καὶ τυπικὴ μάλλον παρὰ οὐσιαστικὴ διαδικασία, τοὺς ἔστειλαν στὴ λαμπ- τήμα...

"Ο δεύτερος βοηθός τοῦ δημίου δὲν ἔπινε παῖα. Αὐτὸς εἶχε μεθύσει ἐντε- λῶς ἀπὸ τὸ ποτὶ πού εἶχε ἀκατέβα- σει προηγουμένως καὶ μετὰ τὸ κεφάλι χαμένο μέσα στὰ χέρια του, συλλο- γίζεταν...

Συλλογίζεταν τὰ περασμένα καὶ τὴ σημερινή του κατάντια... Πάντα, ὅ- ταν τὸν ἔπιναν τὸ κρασί, θυβίζεταν σὲς μεταλλογικὰς αὐτὲς σκέψεις...

Συλλογίζεταν τὴν πατρίδα του, τὴ Νορμανδία, τὸ χωριὸ τοῦ τῶ Σαιν-Σα- τωρν-λε-Βινού, τὴ γερὰ μητέρα του πού θά τὸν θεωροῦσε πιά πεθα- μένο... Συλλογίζεταν τὴν παιδική του φίλη, τὴν Καρλόττα καὶ τὸν ἔρωτα

πού εἶχε νιώ- σει γι' αὐτήν. Αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος του, ὁ μοναδικὸς ἑ- ρως...

Τὴν εἶ- χε ἀκολουθήσει ἀργότερα σὲ τὸ Καέν, μαζὺ μετὰ τὴ μητέρα του καὶ ἐκεῖ τῆς εἶ- χαν ἐξομολογή- θῃ τὸ αἰσθημα- τισμὸν αὐτοῦ. Αὐτὴ δὲ- μως τὸν εἶχε ἀ- πορρίψει. Καὶ τότε, ἀπελπι- σμένος, εἶχε πᾶσι στὸ Πα- ρίσι γιὰ νὰ με- θύσῃ καὶ νὰ ξε- χάσῃ μέσα σὲς τὴν τρελλὴ πε- ριπέτειά του...

Αὐτὴ δὲ- μως τὸν εἶχε ἀ- πορρίψει. Καὶ τότε, ἀπελπι- σμένος, εἶχε πᾶσι στὸ Πα- ρίσι γιὰ νὰ με- θύσῃ καὶ νὰ ξε- χάσῃ μέσα σὲς τὴν τρελλὴ πε- ριπέτειά του...

Τὸ ἀμᾶξι μετὰ τὸν καταδικῶν φαί- νεται καθαρώτερα τώρα...

Σταματᾷ...

Μιά νέα κατεβαίνει... Στὴ μορφὴ τῆς εἶνε ἀπλωμένη μιὰ θεία γαλήνη. Προχωρεῖ μετὰ βήματα σταθερὰ καὶ ἤρε- μος πρὸς τὴ λαμπτήρα.

"Ολόγυρὰ τῆς ὁ ὄχλος οὐρλιάζει, καίναται!

—Θάνατος στὴ δολοφονία!... Θάνα- τος στὴν Καρλόττα Κορνταί!...

—Ακούγοντας τὸ ὄνομα αὐτό, ὁ φι- λίππος βράζει: μιὰ τρομερὴ κραυγὴ. Νιώθει τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν καὶ στριβόταν σὲ κύκλο τῆς λαμπτή- ρας γιὰ νὰ αἰρῇ πᾶσι κάτω.

Καρλόττα Κορνταί!... "Η Καρλότ- τα... "Η Καρλόττα...

"Η νέα εἶχε ἀνέβῃ πιά στὸ ἰκρίω- μα καὶ εἶχαν μὴ ματιά στὸν δῆμιό, στὸν βοηθό του, στὸν Φίλιππο...

"Η ματιὰς τῶν δύο νέων διασταυ- ρώνονται.

—Ἐμπρός...εἶπεν ἡ Καρλόττα, γυ-

νοειροπολήματά του:

—"Ε! Φίλιππος... Τι κάνεις ἐκεῖ; Κλαῖς τὴ μοῖρα σου;... "Αστα τώρα αὐτὰ καὶ πιά!... Πιάς γιὰ νάχη δυ- ναμεις αὐτοὺς τὸ πρωί, χαχά... Αὐτοὺς θάχουμε δουλεῖα, καθὼς φαίνεται...

Καί, σκιδόντας πρὸς τὸν ἄλλον βοηθό του, ὁ δῆμιος συνέχισε:

—Αὐτοὺς θάχουμε καὶ ἐξαιρετικὴ ἀπελατεία, καθὼς φαίνεται. Ὁ μᾶς δώσωμε νὰ «περιποιηθῶμε» αὐτὴν πού σκότωσε τὸν πολίτη Μαρά...

—"Α! Αὐτὴν πού σκότωσε σήμε- ρα ἀπόγευμα τὸν Μαρά;... Τι εἶνε; Νέος; Γερὰ; Τὴν εἶδες;

—"Οχι, δὲν τὴν εἶδα... Φαίνεται ὅ- μως πῶς εἶνε νέα καὶ ὡροφυρ... "Ε- ται μοῦπαν... Νά δῆς πὺν ἔχρασα καὶ τὸν καὶ τῆς!... Εἶνε ἐπαρκήτως!... "Απὸ τῆς Νορμανδίας!...

"Ο Φίλιππος τέντωσε τὴν αὐτιά. —Τὴν κακοῦργα!... ἐξακολούθησε ὁ δῆμιος. "Ακούς ἐκεῖ νὰ σκοτώσῃ τὸν καλύτερο κατηρώτη, τὸν «φίλο τοῦ λαοῦ», τὸν ἄνθρωπο πού μᾶς... ἔ- δινε τὸ ψωμὶ μας!... Αὐτοὺς θά τὴ συ- γυρίσωμε!...

—Αὐτοί;... —"Αυ! πότες! Τώρα τὴν δικάζουν. Καὶ τὰ χαράματά... χίχ!...

17 'Ιουλίου 1793.

Σουρωπόμα... Τὸ ἀμᾶξι μετὰ τὸν καταδικῶν πλῆ- τιάζει ἀπὸ πρὸς τὸν ὅποιο τῆς ἐ- τελέσσω.

"Ο δῆμιος καὶ οἱ βοηθοὶ του βρίσκον- ται σὲς θέσεις τους. Κι' οἱ τρεῖς ἔ- χουν πιά ἀπὸ νωρὶς ἀρκετὸ κρασί γιὰ νὰ χύσῃ.

"Ο δῆμιος λέει στοὺς βοηθούς του: —"Η κακοῦργα!... Δὲν φτάνει πού σκοτώσε τὸν προστάτη μας, ἀλλὰ μᾶς κάνει ν' ἄργησοῦμε κιόλας... Δὲν τὴν δικάσαν ἔτι, ὅπως εἶχε διαδοῖ, ἀλλὰ σήμε- ρα τὸ πρωί... Τι τῆς θέλουν τῆς δικῆς... "Οπου νάνα ὅμως θά ξε- μπερδεύουμε καὶ μ' αὐτὴν τὴν κα- κοῦργα...

"Ο Φίλιππος ἀκούει ἀρηρημένα... Μιὰ λέξι βουίζει μέσα στ' αὐτιά του: Κ α ε ν! "Αν ἦταν καμμιὰ γνωστή του, καμμιὰ γνωστή τῆς ἡσως;...

Παραγγιζοῦνται, ὡστόσο, μετὰ τὴν ἰδέα ὅτι ὅποια καὶ νάνα, θά πεθάνῃ... Δὲν ὅχι, κατὰ συνέπεια τὸν καιρὸ νὰ γράψῃ καὶ νὰ πληροφορήσῃ ἐκείνην γιὰ τὴν κατάντια του.

Τὸ ἀμᾶξι μετὰ τὸν καταδικῶν φαί- νεται καθαρώτερα τώρα...

Σταματᾷ...

Μιά νέα κατεβαίνει... Στὴ μορφὴ τῆς εἶνε ἀπλωμένη μιὰ θεία γαλήνη. Προχωρεῖ μετὰ βήματα σταθερὰ καὶ ἤρε- μος πρὸς τὴ λαμπτήρα.

"Ολόγυρὰ τῆς ὁ ὄχλος οὐρλιάζει, καίναται!

—Θάνατος στὴ δολοφονία!... Θάνα- τος στὴν Καρλόττα Κορνταί!...

—Ακούγοντας τὸ ὄνομα αὐτό, ὁ φι- λίππος βράζει: μιὰ τρομερὴ κραυγὴ. Νιώθει τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν καὶ στριβόταν σὲ κύκλο τῆς λαμπτή- ρας γιὰ νὰ αἰρῇ πᾶσι κάτω.

Καρλόττα Κορνταί!... "Η Καρλότ- τα... "Η Καρλόττα...

"Η νέα εἶχε ἀνέβῃ πιά στὸ ἰκρίω- μα καὶ εἶχαν μὴ ματιά στὸν δῆμιό, στὸν βοηθό του, στὸν Φίλιππο...

"Η ματιὰς τῶν δύο νέων διασταυ- ρώνονται.

—Ἐμπρός...εἶπεν ἡ Καρλόττα, γυ-

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

—"Ο πρῶτος πού δίδαξε τοὺς Ἑλ- ληνὰς νὰ κλείνουν τῆς μέλισσες σὲ κυ- φέλες καὶ νὰ μαζεύουν τὸ μέλι τους, ἦταν ἑνας βασιλεὺς τῆς ἀρχαίας Ἀρ- καδίας, ὀνομαζόμενος Ἀριστείδης.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς βελόνας ἀποδί- δεται σὲ μιὰ Ἑλληνίδα τῆς ἀρχαϊότη- τος. Προηγουμένως χρησιμοποιοῦσαν γιὰ αἶψιμο μιντερά κόκκαλα, ἀγκάθια φαιριῶν καὶ τὰ παρόμοια.

—"Η χορὴς τοῦ τόξου ἀνάγεται οὐ παλαιότερα χρόνια. Οἱ Πέρσαι εἶνε ἀ- ποδεδειγμένον ὅτι τὸ πήραν ἀπὸ τοὺς Μήδους. Ἡ ἀρχαία ὁμοῦ ἐφευρετοὺ τοῦ ἀπεδίδετο στὸ θεὸ Ἀπόλλωνα.

—"Η ἰσκα, τὴν ὁποία χρησιμοποιοῦν ἀκομὴ οἱ χωρικοὶ γιὰ ἀνάμια καὶ πρὸ πάντων γιὰ τὸ σταμάτημα τῆς αἱμο- ρραγίας, ἀνακαλύφθηκε γιὰ πρώτη φο- ρὰ κατὰ τὸ 1850.

—Τὸ παραγγι, τὸ γνωστὸ φινι, μεταφέρθηκε ἀρχικὰ ἀπὸ τὴν Ἀσίαν καὶ νυλλεργήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Γαλλία κατὰ τὸ ἔτος 1608.

—Τὰ πρῶτα λουτρά χρίστηκαν ἀπὸ τοὺς Ἀσianoὺς, τοὺς ὁποίους ἐμυμήθη- καν κατόπιν κατὰ σειρὰν οἱ Ἑλλήνες, οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ Γάλλοι.

—"Η ἐφεύρεσις τῶν πλαστίγγων θεω- ρεῖται πολὺ παλαιά. Ἀναφέρεται μᾶ- λιστα ὅτι ἡ χρῆσις τους ἦταν γνωστὴ καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀδράμ.

—Τὸ βαρόμετρο, μετὰ τὸ ὁποῖο, ὡς γνωστὸν, παρακολοῦθουμε τῆς μεταβο- λῆς τοῦ καιροῦ, ἐφευρέθη κατὰ τὸν 17ο αἰῶνα ἀπὸ τὸν Τορρικέλλι.

—"Η ἐφεύρεσις τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἀλφαβητῶν ἀποδίδεται στοὺς Αἰ- γυπτίους καὶ τοὺς Φοίνικας.

—Ἐφευρέτης τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

—"Η ἐφεύρεσις τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Φο- νηγίας Μίδας. Προηγουμένως, γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν πλοίων χρησιμοποιοῦ- σαν μεγάλες πέτρες ἢ σάκκους γεμά- τους αἵμου, τοὺς ὁποίους κρεμοῦσαν ἢ ἑνα σχοινὶ καὶ τοὺς ἔβριχναν στὴ θά- λασσα.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY ALPHONSE ALLAIS

ΣΤΟ ΔΕΡΜΑ ΕΝΟΣ ΑΛΛΟΥ!

Καθισμένοι γύρω στὸ τραπέζι, ἀ- διαζάμε τὴ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης μοικιᾶλες μετὰ δυνατὸ οὔσιον, ἀκούγον- τας συγχρόνως μετὰ προσοχὴ τὸν Φου- ριέ, τὸν γνωστὸ μελετητὴ τῶν Ἀπο- κρύφων Ἑπιστημῶν, νὰ μᾶς σέρνῃ μετὰ τὴν ἐπιβλητικὴ φωνὴ του μέσα στὸ ἀλ- λόκοτο πέλαγος τοῦ Ὑπερφυσικοῦ!

Μαγεία, καθυλισμός, σατανισμός, ὑπερέραν, ὅλ' αὐτὰ τὰ παράξενα ὀνό- ματα χόρευαν ἕναν τρελλὸ χορὸ, καθὼς ἔβγαναν ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ μᾶς πάγωναν τὸ αἵμα μετὰ τὸ μυστηριό- τους...

—Ἐγὼ μάλιστα ἤμουν τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου.

Σὲ κάποια στιγμή ἑνας στενὸς μου φίλος, ὁ Χάρρυ, εἶδε τὴν ταραχὴ μου καὶ μοῦκλεισε τὸ μάτι μετὰ ὑψος ἐνθαρ- συνικῶ, δεικνύοντάς μου τὸν Φουριέ, ὁ ὁποῖος ἔλεγε ἐκείνη τὴ στιγμή:

—Μποροῦν, νίκοι, νὰ λάβουν τὸ

Ἐγὼ σας, σὺν ἑνα μαντήλι ἀπὸ τὴν τσέπη σας, καὶ νὰ τὸ χύ- σουν μέσα στὸ πετὶ ἐνὸς ἄλ- λου ἀνθρώπου γιὰ ἑνα ὀρι- σμένο χρονικὸ διάστημα, ἐνὸς ἑσέως, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, θά ἔχετε ἀποχτή- σει τὸ ἔγὼ τοῦ ἀνθρώπου αὐ- τοῦ.

Τότε ἀκριβῶς ὁ Χάρρυ πετά- χτηκε καὶ εἶπε μετὰ φωνὴ ἐπίση- μη καὶ ἰσχυρῆς:

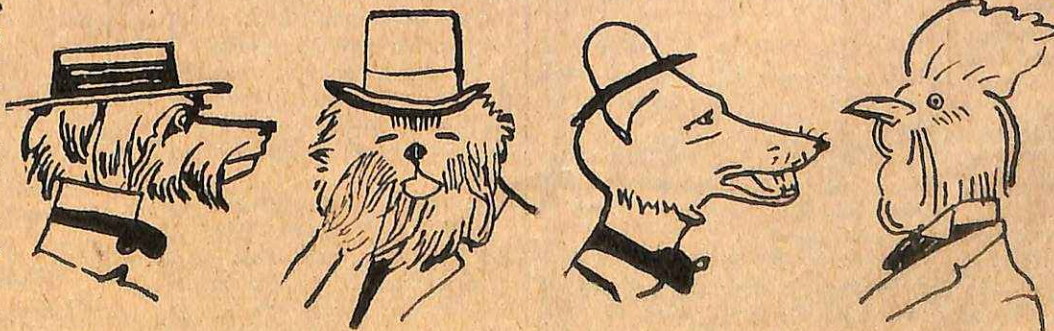
—Συμφωνῶ μετὰ τὸν Φουριέ! Αὐτὰ πού λέει ποὺ θυμίζ

Η ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

A black and white woodcut-style illustration of an elderly man lying in bed, looking distressed. He is propped up on pillows, and his hands are clasped in his lap. The background shows a window with a grid pattern.

κρίεις μου, ἂν τυχόν εἶσθε
λόγιες. Μὴ ξεχνᾶτε διτι ἡ
κοινοῦβάνια εἶνε τὸ σύμ-
βολον τῆς... σοφίας.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η. Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μὰς πληροφοροῦν τὰ τελευταία Παρισινὰ περιοδικὰ, τὰ κυριότερα χαρακτηριστικά τῆς ἀνοιξιᾶτικης Μόδας εἶναι τὰ ἐξῆς: ὡμοί πλατεῖς, τάχα ὑψηλὴ, στενὴ περιφέρεια στοὺς γοφούς καὶ γραμμὴ ἴσια. Γενικῶς δὲ ἡ σιλουέττα κατὰ τὴν ἐφετηνὴν ἀνοιξὶ θὰ παραμείνῃ λεπτὴ καὶ λιγερή.

—Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἡ ἀνοιξιᾶτικὴς τουαλέττα θὰ ἔχῃ πολλὰς γαριβοῦρας ἀσύμμετρος, γραμμὰς λοξὰς, ζώνες πλατεῖες καὶ στενές, σχῆμα κορσέ, κορσάκι σταυρωτὰ, ἐσθλας, μικρὰς κάπες, πελερίνες καὶ μπολερό.

—Πολλὰ κορσάκια θὰ εἶναι ἀμυλοῦζα, ἢ ἐλαφρῶς ντεπρέ.

—Τὰ φορέματα θὰ κόβονται πολὺ ἀπλά, ἀλλὰ θὰ ἔχουν λεπτομέρειες ἱριόρρυθμες καὶ ποικίλες.

—Τὰ μανίκια δὲν θὰ εἶναι καὶ τόσο πολὺ πλατεῖα, ὅπως τῆς τελευταίας σαζόν. Θὰ καταλήγουν σχεδὸν πάντα σ' ἓνα στενὸ πουνιέ, γαριβοῦμένο μ' ἓνα μικρὸ φάντοχ ἢ σὲ μὴ καμψὴ μανσέτα.

—Θὰ ἴδωμε ἐφετὸς ὅχι μόνον πολλὰ φορέματα, ἀλλὰ καὶ πολλὰς μικρὰς ζακέτες καὶ ἐπανωφόρια χωρὶς μανίκια. Τὰ τελευταία θὰ συμπληρῶνται μὲ μακρὰ γάντια ἀπὸ σουέντ. τοῦ αὐτοῦ συνήθους χρώματος μὲ τὸ ἐπανωφόρι.

—Τὰ φορέματα σπόρ, τὰ πρωινὰ, καὶ τὰ ταγιέρ, θὰ ἔχουν φούστες ὑψηλές, πού θὰ ὑπενθυμίζουν τὸ σχῆμα «ἀμπιόν».

—Ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπογευματινὰ καὶ βραδυνὰ φορέματα, θὰ ἔχουν φούστες ὑψηλές, κομμένες γύρω στὴν τάχα σὲ φρεσὶν προγγυλὰ ἢ μυτερά.

—Ποῦ πάντων τὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ ὑπενθυμίζουν πολὺ τὸ σχῆμα «ἀμπιόν».

—Τὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ διακρίνονται ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν τάχα καὶ τὴν πολὺ πλατεῖα πρὸς τὰ κάτω φούστα, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ σχῆμα «προεστία», τὸ ὁποῖο ἀναδεικνύει τὰς γραμμὰς τοῦ κορμινοῦ.

—Ἐνὰ ἀκόμα σχῆμα βραδυνοῦ φορέματος εἶναι τὸ ντεμὶ-σὺλ, πολὺ κομψὸ καὶ νεανικόν, μὲ σειρὰς γαριβοῦμένο καὶ νεανικόν, μὲ σειρὰς ἀπὸ βολάν.

—Μερικὰ βραδυνὰ φορέματα, ἀφ' ὧν πάλι νὰ φαίνεται ὁ ἀστράγαλος.

—Θὰ ἴδωμε ἐπίσης βραδυνὰ φορέματα μὲ φρεσὶν ὀλόγυρα, πρὸ παντός.

—Κατὰ τὴν ἀνοιξὶ θὰ φορεθοῦν πολλὰ λευκὰ φορέματα, γαριβοῦμένα μὲ χρώμα χτυπητό, καθὼς καὶ μονόχρωμα φορέματα, γαριβοῦμένα μὲ ὕψιστον ρογὴ ἢ σκωτίζεϊκο.

—Ὁλοὶ φορεματικὴ τῆς ντεμὶ-σὺλ, γίνεται ἀπὸ κρέμ, μάλλλινο, γκαρ-πέρι, γαριβοῦμένο μὲ γαϊκά καὶ μανσέτες ἀπὸ μεταξωτὸ πρᾶσινο, μὲ γραμμὰς ἀσπρὰς καὶ μπλε-μαρέν, καὶ μὲ κουμπία σφαιρικά, ἀσημένια.

—Γιὰ τὰς ὡραίας καλοκαιρινὰς μέρας, στὴν ἀκρογιαλιά καὶ στὴν ἐξοχίαν, εἶναι πολὺ κατὰλληλον ἓνα ἀνάμυλ μὲ φόρεμα ἀπὸ λευκὸ ἀσπρὸ καὶ μὲ ζακέτα χρωματιστή.

—Γιὰ τὸ βράδυ, τὸ πρὸ μοντέρνο φόρεμα θὰ εἶναι ἀπὸ σατέν ἀσπρὸ μὲ ζακέτα μαύρη.

—Θὰ ἴδωμε καὶ ἐπανωφόρια κα-θμερινὰ ἀσπρὰ, μὲ γαϊκά, ρεδέ, καὶ μανσέτες ἀπὸ μαύρο γυαλιστερό δέμα.

—Τὰ ἐπανωφόρια τῆς ντεμὶ-σὺλ καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ, θὰ ἔχουν ἀμυλοῦζα, ἢ ἀπὸ ὑφασμα ἀνοιχτὸ καὶ ἱκανοῦ ἢ ἀπὸ ὑφασμα πορφυροῦ.

—Ἐπὶ θὰ ἴδωμε πολλὰ φορέματα ἀπὸ καὶ μπλε, κόκκινα καὶ μπλε-ῖν, μπλε ἀνοιχτὰ καὶ κόκκινα καὶ ῖν, ἀσπρὰ καὶ κόκκινα.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Ζακέτα ἀπὸ βελούδο μαύρο, ντυμιπλαρισμένη μὲ μεταξωτὸ ἀσπρὸ ἐμπριμὲ μὲ μαύρες βούλες. 2) Ἐσθλα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα τοῦ φορέματος. Ἡ μικρὴ εἰκόνα κάτω δείχνει πῶς ἡ ἐσθλα περνάει στὴν πλάτη ἀπὸ μίαν ἀγκράφα. 3) Ζακέτα ἀπὸ πᾶν, ἢ ἀπὸ κασά, μὲ πλατεῖα μανίκια καὶ μὲ ἐσθλα, ἢ ὁποῖα σχηματίζει ρεδέ.

—Θὰ εἶναι ἀνδρόγυ, καὶ φορεματὰ καὶ πρᾶσινα ἀνοιχτὰ καὶ πρᾶσινα σκούρα καὶ καφέ καὶ πρᾶσινα, ἢ καφέ καὶ γκαρ-ῖν.

—Κατὰ τὴν ἀνοιξὶ θὰ φορεθοῦν πολλὰ λευκὰ φορέματα, γαριβοῦμένα μὲ χρώμα χτυπητό, καθὼς καὶ μονόχρωμα φορέματα, γαριβοῦμένα μὲ ὕψιστον ρογὴ ἢ σκωτίζεϊκο.

—Ὁλοὶ φορεματικὴ τῆς ντεμὶ-σὺλ, γίνεται ἀπὸ κρέμ, μάλλλινο, γκαρ-πέρι, γαριβοῦμένο μὲ γαϊκά καὶ μανσέτες ἀπὸ μεταξωτὸ πρᾶσινο, μὲ γραμμὰς ἀσπρὰς καὶ μπλε-μαρέν, καὶ μὲ κουμπία σφαιρικά, ἀσημένια.

—Γιὰ τὰς ὡραίας καλοκαιρινὰς μέρας, στὴν ἀκρογιαλιά καὶ στὴν ἐξοχίαν, εἶναι πολὺ κατὰλληλον ἓνα ἀνάμυλ μὲ φόρεμα ἀπὸ λευκὸ ἀσπρὸ καὶ μὲ ζακέτα χρωματιστή.

—Γιὰ τὸ βράδυ, τὸ πρὸ μοντέρνο φόρεμα θὰ εἶναι ἀπὸ σατέν ἀσπρὸ μὲ ζακέτα μαύρη.

—Θὰ ἴδωμε καὶ ἐπανωφόρια κα-θμερινὰ ἀσπρὰ, μὲ γαϊκά, ρεδέ, καὶ μανσέτες ἀπὸ μαύρο γυαλιστερό δέμα.

—Τὰ ἐπανωφόρια τῆς ντεμὶ-σὺλ καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ, θὰ ἔχουν ἀμυλοῦζα, ἢ ἀπὸ ὑφασμα ἀνοιχτὸ καὶ ἱκανοῦ ἢ ἀπὸ ὑφασμα πορφυροῦ.

—Ἐπὶ θὰ ἴδωμε πολλὰ φορέματα ἀπὸ καὶ μπλε, κόκκινα καὶ μπλε-ῖν, μπλε ἀνοιχτὰ καὶ κόκκινα καὶ ῖν, ἀσπρὰ καὶ κόκκινα.

CONSTIPATION
prendre avant repas du soir UN
GRAIN de VALS

σεῦ, τὸ μαροκί, τὸ θαυμακὸ καὶ μεταξωτὸ πικέ, τὰ λευκὰ καὶ καν-τογιέ λινά.

—Μὲ φορέματα σπόρ, λινά, θὰ συνιζοῦνται φουσὸ ἀπὸ ἀσπρὸ μεταξωτὸ μὲ βούλες μπλε καὶ κόκκινες.

—Ἡ βούλες θὰ εἶναι ἄλλωστε πολὺ ἀνδρόγυ. Θὰ ἴδωμε ὑφάσματα μαύρα μὲ βούλες ἀσπρὰς, ἢ τὸ ἐνάντιο, καὶ ὑφάσματα μαύρα μὲ βούλες κίτρινες, ἢ κόκκινες, ἢ ροζ.

—Μὴ ἀπὸ τὰς ἀσυνήθιστες νοσῶ-τέ, θὰ εἶναι ἡ μάλλινες καὶ ἡ θαυμα-κερές δαντέλλες, ἀλλὰ πάρα πολὺ λε-πτές σὲ ποιότητα καὶ σὲ στέδια.

—Θὰ ἴδωμε δαντέλλες Ἰσπανίας καὶ Βενίξ, ἀπὸ μαλλὶ κρέμ, κίτρινο, μπλε καὶ υπέρ-ροζέ.

—Μὲ τὰς δαντέλλες αὐτὰς θὰ γαρ-νιζοῦμε ὑπολῶδες, μπολερό, τὸ ἐπάνω μέρος τῶν ἐπανωφορίων καὶ τῶν φο-ρεματίων, τὰ μανίκια καὶ συχνὰ καὶ τὴν μπροστινὰ.

—Ἄλλ' ἡ δαντέλλες αὐτὰς πού εἶναι τόσο λεπτές δαντέλλες, δὲν πη-γαίνουν, παρὰ μόνο σὲ λεπτὰ ὑφά-σματα.

—Πολλὰ καλοκαιρινὰ φορέματα θὰ γαριβοῦνται μὲ στρογγυλὰ καὶ μὲ γαϊκούρας ἀπὸ ὀργαντί.

—Φορεματὰ σκούρα, θὰ γαρι-βοῦνται μὲ γαϊκούρας, καὶ πλᾶστον, μὲ ζιγέδες καὶ μὲ παραμένα ἀπὸ λευκὸ λινὸ ἢ πικέ, ἐπάνω στὸ ὁποῖο θὰ εἶναι ραμμένες σειρὰς ἀπὸ στενὴ δαντέλλα Βαλανσιέν.

—Τὰ φορέματα πού θὰ ἐπικρατῇ-σουν κατὰ τὴν ἀνοιξὶ εἶναι τὸ κόκκινο καὶ τὸ μπλε, πρὸ παντός τὸ μπλε—σὲ ὅλας τὰς ἀποχρώσεις.

—Θὰ εἶναι ἀνδρόγυ καὶ τὰ χρώμα-τα παστέλ, τὰ γκαρ-ῖν, τὸ γκαρ-πέρι, τὸ κιτρινωπὸ μπλε, τὸ κοκκι-νωπὸ ροζ, τὸ χρώμα τοῦ φιλτινιού, τὸ κίτρινον καὶ τὸ χρώμα καλ-υποκίου.

—Ἐφετὸς θὰ ἴδωμε λιγώτερα πρᾶ-σινα ἀπὸ πέρου.

—Θὰ ἴδωμε καὶ πολλὰ φορέματα ἀσπρὰ, τόσο τὴν ἡμέρα ὅσο καὶ τὸ βράδυ.

—Ἀρκετὰ φορεματὰ θὰ γίνον-ται ἀπὸ μάλλλινο ζαζέτα.

—Θὰ φορεθοῦν πολὺ κατὰ τὴν ἀ-νοιξὶ τὰ ταγιέρ φανταξί, διαφόρων σχεδίων καὶ συνδυασμῶν.

—Ἐνὰ ἀπὸ τὰ νέα ὑφάσματα εἶναι καὶ τὸ λινὸ κατὰ ντεμὶ-σὺλ. Διὰ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐξοχίαν, μὲ ἀνάγλυφες γραμμὰς διαγώνιες.

—Ἀπὸ τὸ ὑφασμα αὐτὸ θὰ γίνον-ται ταγιέρ καὶ φορέματα τῆς ντεμὶ-σὺλ, πολὺ κατὰλληλα πρὸ πάντων γιὰ παγετὸς κυρίες, γατὶ τὰ γα-ρ-νιστὰ ὑφάσματα μὲ τὰς λοξὰς γραμμὰς λεπτύνουν τὴν σιλουέττα.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικόλ. Β. Δαμιανού, Δεσφὸρος Ἀ-λεξάνδρος 209. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἶδους δικαίαι ἀποθέσεις παρ' ἑασι τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρί-οις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διο-ικητικαί καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ δι-ποθέσεις. Ὁραὶ γραφεῖον 8—9 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περνᾶτε εὐχάριστα τὰς βραδεῖες, εἶναι νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου». Εἶναι ὁ πρὸς εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀρ-στουρηνματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσῃ εἰς ἑκατομύ-ρια ἀντιτύπων καὶ πού μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τὸ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώ-δους, ἀσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλῆ-ρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐ-ξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνός εὐ-γενούς, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τὸ ΜΠΑΡΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρει-άζεται ἄλλη σύστασις εἰς δούς δὲν τὸ ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσιν ἓνα πού νὰ τὸν ἐδιάβασεν διὰ τὴν ἐδωκομένην εἰς τὸ «Μπουκέ-το». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ πούμε ὅτι ἐδημιούργησεν τὴν μεγαλειότητα ἐπι-τυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημιούργη-σαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ-ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τὸ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνὰ ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περίπεταιαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνὰ τραγικὸν ταξίδι στὸν Νότιον Πό-λον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποῖου παλαιὸν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάν-τζου, γοαρμένο ἀπὸ ἓνα τῶν μεγαλειωτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τὸ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρ-δίας» περιγράφεται ἓνα τραγεωδίατον εἰδύλ-λιον μεταξὺ μίας κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, μὲ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφανίστατον φιλόργυρον πα-τέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶναι τὸ ἀριστοῦρ-γημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομα-κτικόν, πολὺλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώ-στου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἀσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβί, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴν λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τὸ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθι-στόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ-λους εἰς συνεχὴ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτί-ζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα συγγρα-φεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύ-ναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγά-λου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦρ-γημα.	Η ΜΟΝΑΡΤΡΗ Τὸ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονάρτη» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτη-τῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς τῶν, ἡ φτώχεια τῶν, περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνὰ μικρὸ Ἀθηναῖο μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴν τέ-χνη καὶ χάρι, γεμᾶτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΑΣΕΜΙΑ Τὸ ΠΑΤΡΙΣΤΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8). Σμυρναῖο μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνεται ἡ ποιητικὴ του περιγραφὴ, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ του καὶ τὸ βαθὺ τοῦ αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μὰς οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ ἔ-σωτερικόν καὶ δραχμὰς 375 διὰ τὸ ἔξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ἐλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑκατοστὸν τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποικίλων, ἑκατοστὸν τόμον περιέχονται εἰκόνες, χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναι-περιέργων καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ πριγκίπισσα Μαλ-κω», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιές πού ἀγαπήθηκαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλ-κω».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ αἰῶνος.

Εἰς τὸν τρίτον τόμον «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναι-περιέργων καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ αἰῶνος.

Εἰς τὸν πέμπτον τόμον «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναι-περιέργων καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν ἕκτον τόμον «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναι-περιέργων καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν ἕβδομον τόμον «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναι-περιέργων καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματίζονται καὶ μὴ.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ
ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΤΙ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΝ

ΑΠΑΡΤΙΖΟΜΕΝΗΝ

ΑΠΟ 20 ΕΙΚΟΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ

ΤΙΜΗ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΔΡΧ. 250

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΔΙΑ ΔΩΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ:

ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΟΥ ΕΡΜΟΥ 6

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΑΛΛΗ-ΒΟΥΔΟΥΡΗ-ΣΙΔΝΕΥ' ΝΟΕΛ Κ. Α. Π.